OGLINDA LUMII

9 IANUARIE . 193~~1~~2
ANUL XI. No. 2

20 PAGINI
LEI 5

Lil Dagover, turburătoarea protagonistă a filmului „Congresul dansează“.

Puşcăriaşi... de plăcere

Nu este o poveste dintr'o mie şi una de nopţi, nici o glumă reuşită sau un episod dintr'un film vorbitor.

Este un fapt care a avut o sumedenie de martori oculari şi s'a petrecut într'o lume, pe care nu o poate nimeni califica drept imaginară.

Intâmplarea aceasta a avut ca teatru de desfăşurare o bogată provincie braziliană, care are orgoliul de a poseda una din cele mai moderne închisori din lume.

In această închisoare nu sunt încarceraţi decât indivizii condamnaţi pentru prima oară, fie că faptele lor au fost grave, (furt, jaf sau încercare de omor) fie că au fost simple chestiuni făcând parte din aşa zisele «delicte de poliţie».

Deţinuţii sunt trataţi admirabil, pentrucă judecătorii brazilieni sunt de părere că oamenii cari au greşit pentru prima oară, pot ori când să se îndrepte.

Ca şi în multe din închisorile din America de Nord, în cea de aici se organizează regulat concerte, jocuri şi reprezentaţii cinematografice.

Deţinuţii pot primi ori când vizite şi dacă li s'ar permite să şi iasă din când în când, n'ar avea de ce să fie geloşi pe ceilalţi oameni.

Foarte numeroşi ziarişti din toată lumea, au vizitat această vestită închisoare din care au eşit pur şi simplu buimăciţi.

Intr'o zi, un reporter dela un mare ziar din New York, după ce a vizitat acest adevărat paradis al hoţilor, a făcut următoarea reflexie în faţa directorului închisorii.

— Totul e bun, dar în ciuda avantajelor pe cari le faceţi deţinuţilor, nu aţi îndrăzni niciodată să le lăsaţi porţile deschise. Nimic nu poate înlocui libertatea.

Directorul închisorii, un fin psiholog, care-şi cunoaşte meseria, făcu un rămăşag cu ziaristul şi dădu numaidecât ordin să se descuie porţile celulelor, şi puse să se deschidă şi poarta cea mare, care dădea în stradă.

Ordinul fu executat pe loc şi în timp ce paznicii închisorii fură scutiţi să se ocupe câteva ore de deţinuţi, reporterul fu invitat la masă de către director.

După două ore, paznicii închiseră din nou porţile şi făcură apelul deţinuţilor.

Din cei 1800 de deţinuţi, nu lipseau decât doi.

Rezultatul era deci mai mult decât edificator.

Şefii gardieni eşiră apoi la raport şi arătară că deschiderea tuturor porţilor şi înlăturarea pazei, nu a avut alt efect decât să mire pe deţinuţi...

Mulţi dintre aceştia veniră chiar să anunţe pe paznici cu oarecare îngrijorare că porţile sunt deschise. Alţii şi-au închis singuri porţile celulelor ca măsură de.... precauţiune, alţii de curiozitate s'au dus până la poarta cea mare, au văzut că drumul e liber dar au intrat cuminte înapoi. Cea mai mare parte din ei au intrat în ateliere, aşteptând în linişte explicaţia acestei minuni.

— Totuşi, doi din deţinuţi şi-au văzut de drum, spuse triumfător ziaristul.

— Să aşteptăm venirea nopţii răspunse foarte calm directorul.

Intr'adevăr, când se înseră, primul gardian veni să anunţe că cei doi dispăruţi s'au reîntors.

Ei se duseră pe un câmp din apropiere pentru a culege flori. Din acestea au făcut un buchet frumos pe care l-au oferit soţiei directorului, ca omagiu pentru devotamentul cu care aceasta îngrijeşte în infirmerie pe bolnavi şi pe răniţi.

Dar, florile de câmp părându-li-se prea puţin interesante pentru acest omagiu, cum era vorba de doi foşti spărgători, aceştia devalizaseră între timp şi o florărie din împrejurimi. Bineînţeles că florăreasa se plânse imediat directorului. Trebue să fi văzut groaza celor doi deţinuţi când, chemaţi de către directorul închisorii fură anunţaţi că recidiva de care s'au făcut vinovaţi va avea ca urmare internarea lor într'o altă închisoare. Era cea mai groaznică nenorocire [illegible] pe capul lor.

Directorul însă se răsgândi şi aranjă lucrurile. In definitiv el fiind responsabil de toate întâmplările acestea, pentrucă deschisese porţile închisorii, îndemniză pe florăreasă de toate pagubele şi întinse muşamaua peste toată afacerea.

Desigur, directorul a fost mustrat de superiorii săi, dar nu este mai puţin adevărat că a dovedit că libertatea nu este lucrul cel mai sfânt din lume şi că luaţi cu binişorul, criminalii cei mai fioroşi, pot fi readuşi pe calea cea bună.

Dentistică ambulantă

Un dentist englez, someur la Londra, unde nu se simte nici o lipsă de oameni din profesiunea sa, a avut ingenioasa ideie de a-şi instala un cabinet dentar într'o confortabilă limuzină. El cutreeră satele cu originala sa instalaţie şi clienţii nu-i lipsesc deloc.

No. 2
Anul XI.
„OGLINDA LUMII"
9 Ianuarie
1932
Redacţia şi Administraţia Bucureşti I, Str. Ing. Anghel Saligny 2
(Palatul «EMINESCU» S. A.) Telefon 325/34 şi 325/35
Abonamente {pe un an 250 lei
{pe 6 luni 125 lei

MIZERIA LA BERLIN

29/1932

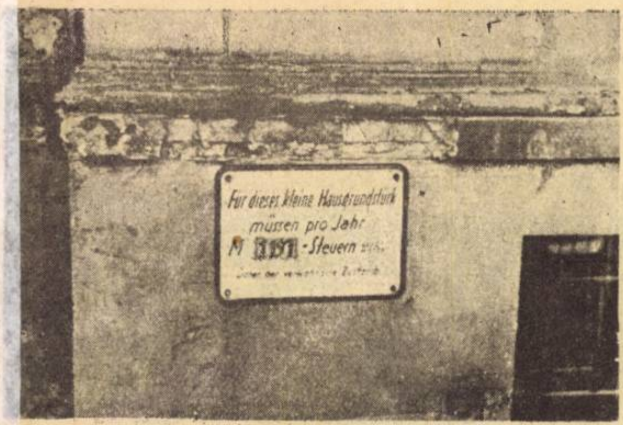

Un afiş într'unul din frumoasele cartiere ale Berlinului „Pentru această mică parcelă de teren se plăteşte 1197 mărci impozit anual Aceasta explică halul de dărăpănare al acestei case".

Sunt unii cari nu mai au nici un adăpost şi nu s'au resemnat totuşi, la ideia de a dormi la azilul de noapte.

Printre resturile găsite în Hale, cei cari mor de foame caută, şi găsesc câteodată, ceva cu care să-şi înşele stomacul

Criză economică, şomaj, stagnarea definitivă a comerţului, lunecuşul clasei de mijloc către proletariat, situaţia disperată a intelectualilor, iată lucrurile la ordinea zilei şi despre cari statisticile relatează lucruri cu adevărat înfricoşătoare. Cu toate acestea, un observator în curent cu ealitatea nu remarcă, sosind la Berlin, aproape nici o schimbare ață de trecut. Dacă poposeşte la un hotel cunoscut, nu are cum să observe că se găseşte într'un oraş bântuit de cea mai cumplită mierie. Luxul care-l înconjoară ste acelaş dinainte, organizaţia are tinde să asigure călătorului maximul de confort se desfăşoară ără poticniri şi feţele cu surâsul binevoitor pe care le întâlneşte n jurul său, îi pot da impresia că exteriorizează o veselie reţinută. Dacă la sfârşitul observaţiior se va ocupa de viaţa de noapte a Berlinului, nu va putea remarca nici cea mai neînsemnată modificare. In stabilimentele de plăcere din cartierele de Nord ale oraşului, în popularul music-hall dela Carow cu cele două mii de locuri, nici un scaun liber. Nici o masă neocupată în sala de spectacol, unde consumaţia este obligatorie şi unde cea din urmă sticlă de vin costă cinci mărci.

Este acesta într'adevăr un oraş al mizeriei? Trecătorii au figuri vesele şi poartă haine foarte decente; mantourile de blană ale femeilor se pot vedea până şi în cartierele cele mai modeste: chiar şi obişnuitele azilurilor pentru cei fără de adăpost, arborează gulere şi haine de blană de epure, pentru a-şi lustrui întrucâtva eleganţa toaletei.

Mizeria din Berlin nu este sesizabilă ochiului liber.

Vizitatorul care-şi mărgineşte observaţiunile sale la cartierele de West, va constata uşor că reşedinţele somptuoase ale vechilor familii sunt goale. In marele bulevard care mărgineşte Tiergarten-ul, îl va obseda numărul imens de ferestre închise ermetic. Singure ambasadele străine şi-au putut menţine rangul. Proprietarii palatelor măreţe, aristocraţii stabiliţi aici de multe generaţii, burghezii înstăriţi şi financiarii din vechea viţă berlineză le-au părăsit şi afişe roşii, decolorate de ploaie şi deslipiţe de vânt, anunţă că aceste case sunt de închiriat.

Nu este stradă în cartierele elegante ale Berlinului, fără imobile cu şase, şapte sau opt camere de închiriat. Apartamentele pentru cari se cerea altă dată o chirie de 16.000 mărci pot fi ol nute azi la jumătate preţ, p prietarul fiind mulţumit că p te să-şi facă productivă casa oricât de puţin. Deşi foarte e ne, apartamentele imense, cu ridoare imense şi cari neces un personal de serviciu numer nu găsesc pretendenţi.

Această migraţiune, acea goană spre micile apartamen începută în primăvară, se a plifică la începutul l Octo brie. Pare că vechiul ş se tă. Străzile sunt pline de cami ne cu mobile şi scările gem greutatea celor care le transpo

Aceasta este prima observa pe care o faci când te interes de fostul cartier al bogaţilor. dosul uşilor închise, sălăşlue mizeria: funcţionarii concedi amploiaţii de birou fără servi (circa 70.000 la Berlin). arti cari îşi ascund durerea cu pud re. Ei mai au oarecari econo din vremurile bune şi astfel eşi in lume îmbrăcaţi accepta Dar această faţadă, atât de nibil conservată, este ultima

(Urmează în pag. 24)

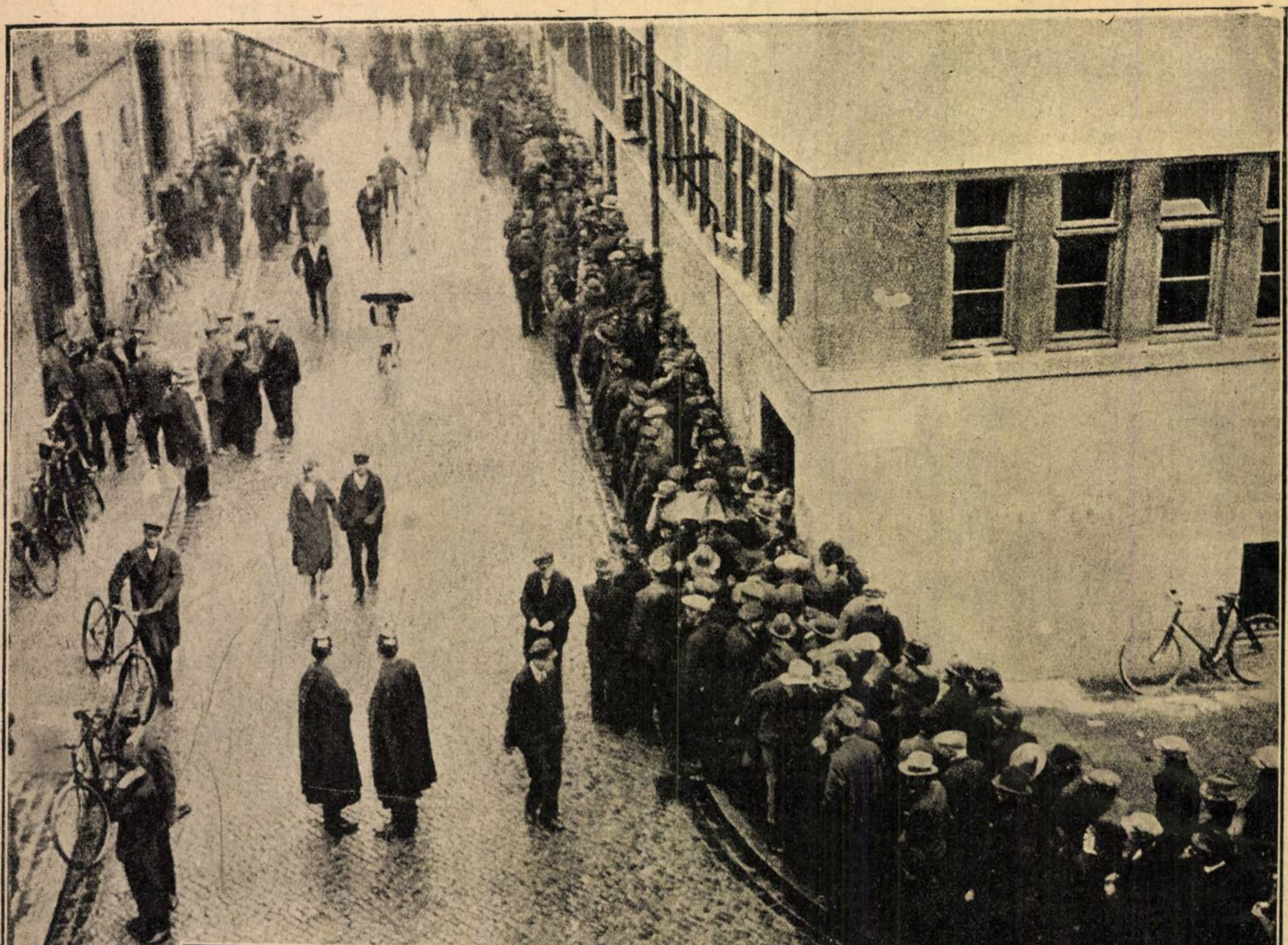

Sus: **Un lung şir de şomeuri în faţa unui birou de plasare.** — Mijloc: **A apărut ediţia ziarului** *Bursa Muncii* **Şomeurii şi-l rup din mâini.** — Jos: **Aşteptarea în biroul de plasare.**

bogăţie. Cei cari au trebuit să părăsească partea de West a oraşului, nu sunt totuşi de compătimit. Au renunţat doar la un surplus de lux, dar nu duc grija zilei de mâine, şi nu sunt în goană asudată după o mizerabilă bucăţică de pâine.

Clasa mijlocie sărăcită, muncitorii intelectuali, artiştii, reiau lupta disperată pe care au purtat-o în cursul inflaţiei şi de pe urma căreia, atâţia şi-au găsit moartea.

Cu toate acestea, în afară de cazurile excepţionale, adevărata mizerie nu se poate vedea la Berlin, decât la clasa de jos; în cartierele mărginaşe, unde turistul nu se aventurează, mizeria îţi sare în ochi. Ea începe să se manifeste dis de dimineaţă, când nici un străin nu trece pe acolo.

Dar, în aceste cartiere şi la orele matinale, realitatea întrece tot ceeace poate să permită imaginaţiei cifrele statistice. La Berlin, sunt în cifră rotundă o jumătate milion de oameni fără lucru. Şomajul a atins deopotrivă pe bărbaţi ca şi pe femei: 350.000 şomeuri şi 137.000 şomeuze. Subvenţiile pe cari le necesită această armată de muritori de foame, incumbă o sarcină extraordinară statului şi municipalităţii. Până la începutul lui Octombrie, şomeurul avea drept la ajutorul statului timp de douăzeci şi şase de săptămâni; dela această dată, el nu mai primeşte sumele corespunzătoare decât douăzeci de săptămâni dacă este lucrător sezonier şi şaisprezece dacă exercită o meserie constantă. La 1 Septembrie au primit ajutoare din partea statului, 124.000 de şomeuri. Dacă douăzeci de săptămâni după aceasta, şomeurul n'a găsit de lucru, primeşte subvenţiile respective din partea comunei.

Şomeurul care este întreţinut de stat, primeşte o cărţulie care trebue vizată în fiecare săptămână. Alocaţia nu-i este dată decât atunci când se prezintă cu această cărţulie. Altădată era lucru de ruşine să aparţii categoriei «celor cu ştampilă», categorie în care nu intrau decât cei din urmă dintre muritorii de foame. Astăzi se înghesuie din zori, o lume pestriţă pe trotuarele din Gormannstrasse.

Printre aceştia sunt lucrători recent concediaţi, un fel de privilegiaţi în armata sinistră a mizeriei. Pălăriile de fetru ale celor mai bine îmbrăcaţi, întrec în număr tradiţionalele şepci ale lucrătorilor. Aspectul si ţinuta celor mai mulţi dintre aceştia, arată că vin pentru prima oară la pomana statului. Mulţi mai au câte o bicicletă, vestigiu al timpurilor mai bune. Işi aşteaptă cu răbdare rândul şi vorbesc foarte puţin între ei: grijile îi fac tăcuţi şi deloc comunicativi. Frigul le intră până 'n oase şi aşteptarea în coloana lungă, interminabilă, este îndelungată; nimeni nu murmură, nimeni nu crâcneşte; şirul este disciplinat, răbdător şi se aliniază tăcut ca la ghişeul unui teatru.

Cei cari au reuşit să intre în interiorul oficiului de plasare, trebue să aştepte iară. Dacă oficiul primeşte o ofertă de serviciu, sunt opriţi un număr de şomeuri din categoria respectivă şi li se comu-

29/1932

Ştampilarea cărţilor de şomeuri

nică oferta care nu poate fi declinată decât din motive cu totul speciale.

Cea mai mare parte din şomeuri prezintă cărţulia la ştampilat şi primesc ajutorul săptămânal.

Bicicletele aşteaptă, gata să alerge cu stăpânii lor, spre locul unde s'a anunţat un serviciu liber.

Este o cursă nebună, adesea, spre halele centrale, unde, mai ales, în zori, cei mai puternici speră să poată agonisi câţiva pfenigi.

O lume tot atât de densă se înghesue la birourile unde se distribue servicii funcţionarilor comerciali.

Slujbele pe cari aceste birouri le au pregătite pentru cei fără lucru, sunt însă atât de puţine, încât bătălia care se încinge la intrare este aproape inutilă. Cinci-şase din cei mai norocoşi, găsesc de lucru, cu retribuţie modestă, care de abia le ajunge să-şi ducă viaţa de azi pe mâine. Ceilalţi pleacă desnădăjduiţi cu speranţa amânată pentru a doua zi, aşa cum au făcut şi eri şi desigur cum vor face şi mâine.

Câţi însă din fericiţii angajaţi de aceste birouri, pot spera că într'un viitor apropiat nu vor trebui să se înghesue din nou şi să reia lupta crâncenă pentru o bucată de pâine cinstit câştigată?...

Viaţa este atât de grea la Berlin, încât nimeni nu poate şti câtva mai funcţiona în slujba de pe urma căreia îşi agoniseşte existenţa mizeră. De produs se produce puţin, iar de consumat, atât cât este necesar pentruca foamea să fie potolită pe jumătate.

Casele comerciale trag obloanele una după alta, iar fabricile de tot soiul stau inactive cea mai mare parte a anului.

Intr'un astfel de angrenaj nenorocit, este de mirare că cei câţiva şomeuri gratificaţi cu slujbe modeste revin în scurtă vreme acolo de unde au plecat?

După cele douăzeci de săptămâni de ajutoare pe care le dă statul, un nou organism de «asistenţă în perioadele de criză», se căzneşte să susţină pe şomeuri. Cartea de şomaj este insuficientă; pentruca să primească de aci un ajutor, şomeurul trebue să aducă martori cu cari să dovedească sărăcia cumplită în care se zbate.

Oaspeţii azilului de noapte datoresc două ore de muncă Pentru a-şi feri hainele se servesc de uniforme vechi de pompieri.

Recrutată de la prima, până la ultima treaptă a scării sociale, aceeaşi armată a mizeriei asediază birourile operilor municipale şi ale operilor particulare de binefacere sau cantinele, unde li se distribue mâncare caldă, bătrânilor, infirmilor, sau atâtor proaspeţi săraci.

Municipiul dă de mâncare celor fără lucru: O gamelă de un litru de supă, de om.

Mâncarea bătrânilor pensionari.

Totuşi, cea mai mare parte a şomeurilor se cramponează de tradiţia mesei în familie luată în căminul propriu, aşa că celibatarii constitue aproape exclusiv clientela acestor cantine populare. Soţiile şomeurilor, preferă să exploreze imprejurimile halelor şi a târgurilor, în căutarea unor resturi cu cari întreţin viaţa de azi pe mâine, a familiei.

Pentru această massă, răbdătoare, resemnată în faţa fatalităţii şi care se aliniază dinaintea ghişeelor, noţiunea căminului îşi conservă vigoarea şi caracterul său de individualism. Azilul celor fără adăpost, acest imobil magnific din Frobelstrasse, care pe lângă un lăcaş de noapte posedă un cămin de zi pentru bărbaţi, femei şi copii, nu este mai mult utilizat ca în timp normal. Din contră. Vastele dormitoare nu sunt ocupate decât în parte. Un control sever opreşte pe candidaţi în azilul de noapte.

Un cer cafeniu şi încărcat se întinde peste aceste viziuni ale mizeriei, creind o apăsătoare atmosferă de resemnare copleşită. Spctatorul însuşi, simte că aceşti nenorociţi au atins limita mizeriei omeneşti, dar stimează suferinţa pasivă care caracterizează acest popor.

«Cum îţi vei petrece iarna?» am întrebat pe un şomeur cu familie grea şi cu soţia bolnavă. «Habar n'am», îmi răspunse el ridicând din umeri. «Ceeace ne este de folos, este faptul că n'avem frică de mizeria noastră; ceilalţi nu sunt mai favorizaţi».

Această comunitate a mizeriei, dă o ciudată putere de rezistenţă morală. Poate să fie şi zădarnică, pentrucă şomeurul conchise. «Şi, dacă într'adevăr nu mai sunt mijloace de trai, ori când se găseşte însă puterea de a se deschide robinetul de gaz...»

Animalele actori, vanitoase ca şi oamenii

Printre animalele-actori dela Hollywood, se găsesc vedete, comedieni şi figuranţi. Aceştia sunt foarte numeroşi, şi numai câinii sunt aproape cinci sute. Vedetele canine sunt foarte înfumurate şi arogante. Aşa de exemplu, vestitul «Hoschee» nu se apropie niciodată de câinii figuranţi cu care nu vrea nici să dea ochii. Dacă aceştia îşi fac de lucru pe lângă el, riscă să fie pur şi simplu sfâşiaţi.

Şi noi cari credeam că răutatea omenească n'are margini.

Cititorii revistei noastre cari vor face până la 20 Ianuarie 1932 un abonament de un an la «Oglinda Lumii» primesc GRATUIT un calendar bloc «Eminescu» pe anul 1932.

Reamintim că abonamentul pe un an la «Oglinda Lumii» se ridică la modica sumă de lei 250.

COMOARA RAJAHULUI

3)

NUVELA DE H. G. WELLS

Situaţia se rezuma deci astfel: judecătorul, instalat în palatul rajahului, trimetea superiorilor săi informaţiuni inexacte şi aştepta ordinele acestora; cassa de bani mereu închisă şi conspiratorii mai mărunţi murmurând din ce în ce mai tare. Golam şi Samud făceau tot posibilul ca acest lucru să nu ajungă la urechile judecătorului.

Intr'o noapte, judecătorul auzi un zgomot de ciocane. Curagios din fire, se îmbrăcă repede şi înarmat cu un revolver se îndreptă spre sala de audienţe de unde venea zgomotul.

Aici, o făşie de lumină, străbătea prin uşa intredeschisă, care era deobiceiu mascată de o perdea.

Oprindu-se cu băgare de seamă în umbra anticamerii, privi în camera tezaurului şi zări cu mirare pe Golam ţinând în mâna bandajată o lanternă, în timp ce Samud umbla la cassa de bani cu cheiţe şi sârme de fier; amândoi erau descălţaţi, dar îmbrăcaţi ca şi cum s'ar fi pregătit de voiaj.

Ca funcţionar, judecătorul era de o mare prezenţă de spirit şi se retrase mai adânc în umbră. Cinci minute mai târziu, Golam şi Samud foarte absorbiţi de îndeletnicirea lor auziră paşi discreţi în sala de audienţă, care era luminată de o rază ce se strecura prin uşă.

Golam stinse instantaneu lanterna, gemând de durerea pe care i-o provoca rana de la mână; era însă prea târziu. Intr'o clipă, locotenentul Earl, îmbrăcat în pijama şi cu cizmele în picioare apăru în pragul uşii care dădea în camera tezaurului, ţinând în fiecare mână câte un revolver. In spatele său doi soldaţi înarmaţi; Golam şi Samud erau prinşi. Samud descărcă revolverul său, dar se aruncă imediat pe podea, dându-şi seama că nu va putea lupta singur contra celor trei. Golam, pe lângă faptul că era rănit, era cu totul lipsit de instinct războinic.

Când vestea trădării trecu din palat în oraş, poporul de jos începu să comenteze aprins şi câţiva ofiţeri alergară în goană după judecător, pentru a-i împărtăşi adevărurile asupra lui Golam, asupra lui Samud şi asupra morţii rajahului.

Primul care fu adus în faţa judecătorului, fu un fakir nervos venit din colonie şi care trăia în împrejurimile locului sfânt. După ce l-a ascultat cu răbdare, judecătorul putu să descurce fără greutate istoria, presărată cu mii de jurăminţi, pe care i-o povestise fakirul.

— Iată cum stau lucrurile, se adresă judecătorul către locotenentul cu care privise împreună casa de fier după asaltul care n'o putuse sfărâma. Cred că de data aceasta avem în fine cheia enigmei.

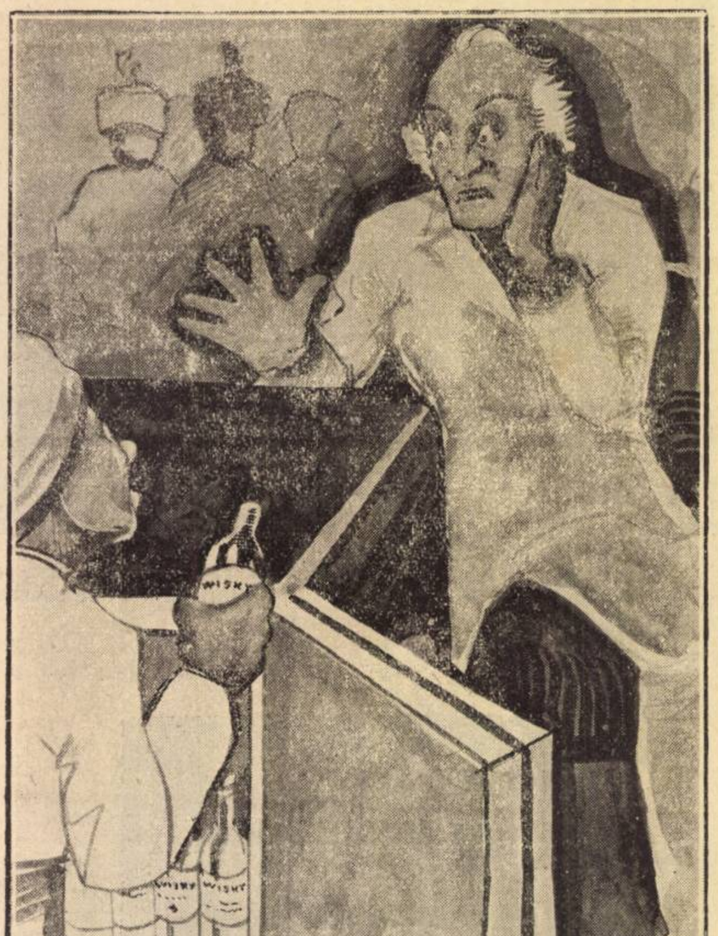

— Cheia! strigă locotenentul. Tocmai cheia care lipseşte.

— Ce amestec bizar de modern şi antic, constată judecătorul. O casă de bani brevetată şi... o comoară.

— Trebue să trimitem pe cineva la Allapour şi să telegrafiem casei Chobbs care a construit cassa de fier, interveni locotenentul.

Judecătorul fu de aceiaşi părere şi puse oameni de pază peste tot locul în jurul tezaurului, aşteptând să i se transmită instrucţiunile necesare pentru deschiderea cassei de fier.

Activitatea laborioasă a judecătorului fu imediat cunoscută în toată regiunea. Acesta primi o sumedenie de scrisori de felicitare din partea acelora cari apreciau destoinicia şi perspicacitatea sa.

Numai, un bătrânel, bine făcut, bonom din fire şi cu râsul sacadat, numit Mac Turok, care locuia la Allapour şi întreţinea relaţiuni misterioase de comerţ cu potentaţii indigeni, nu ştia nimic de cele ce se petrecuse cu tezaurul, cu asasinarea rajahului şi cu celelalte. Lucrul era regretabil pentrucă dânsul procurase rajahului casa de bani şi ca atare ştia şi cuvântul magic cu care putea fi deschisă.

Răufăcătorii fură încarceraţi şi într'una din zile sosiră instrucţiunile casei Chobbs. Judecătorul ordonă să se aducă cassa de fier în sala de audienţe, pentru a fi deschisă cu toată solemnitatea. Pentruca efectul să fie cât mai desăvârşit, judecătorul luă loc pe tron, în timp ce lucrătorul adus special, lucra urcat pe treapta cărămizie a estradei.

In partea de mijloc a sălii, fusese întinsă o faţă de masă, mare şi albă.

Scena aceasta reamintea judecătorului tablourile cari reprezintă pe Alexandru primind la Dumas, comorile lui Darius.

— Este aur! şopti unul din cei prezenţi la urechea vecinului. Când a fost adusă cassa de fier, a sunat ceva înăuntru.

Lucrătorul răsuci cheia în broască. Ochii tuturor celor de faţă, afară de cei ai judecătorului căpătară o strălucire neobişnuită.

Pătruns de demnitate şi de rolul de înaltă răspundere, judecătorul trona majestuos pe estradă.

— In fine! exclamă lucrătorul, deschizând uşa grea a cassei de fier.

La rândul său, judecătorul începu să fie mai nerăbdător.

— Ce este? întrebă el, ridicându-se dintr'o săritură.

Lucrătorul se aplecă la urechea judecătorului şi-i şopti câteva cuvinte.

— Ce? se răsti răspicat reprezentantul legii.

— Sticlă repetă lucrătorul cu glas necăjit. Câteva sute de... sticle sparte.

— Să le văd şi eu! mormăi judecătorul, căruia îi dispăruse demnitatea de până atunci.

— Trebue să fi fost wisky scoţian, spuse lucrătorul, mirosind sticlele cu un aer de cunoscător.

— La dracu! izbucni judecătorul.

Ridicând ochii, nu văzu decât priviri ironice cari îl fixau.

După câteva clipe îşi reluă prestanţa şi anunţă:

— Domnilor şedinţa s'a terminat.

Vacile-busole

Intr'un club din Filadelfia, câţiva aviatori ai companiei «Western and Expres», au fost chestionaţi, nu de mult, asupra dificultăţilor pe cari le întâmpină în voiajurile lor aeriene. Ei sunt obligaţi adesea să se orienteze deasupra unor câmpii imense pe cari nu se găsesc decât unele ferme, aşezate din loc în loc.

— Avem, bineînţeles instrumentele de bord, cari ne orientează, răspunseră ei, dar mai avem de asemeni şi vacile...

— Vacile?

— Desigur. Am constatat că dacă urmăm calea reglementară a avioanelor, vacile cari trec pe câmp nu ridică capul pentru a vedea de unde vine zgomotul pe care-l cunosc. Dar când din greşală ne abatem dela drumul obişnuit mergând prin alte regiuni, vacile din partea locului, cari nu sunt obişnuite cu avioanele ridică privirea spre noi.

Aviatorii cari se orientează după vaci înseamnă reîntoarcerea la strămoşii noştri, cari pentru a şti cât e ceasul nu aveau decât să se uite la soare.

Bolnavi de plămani!
Mii de bolnavi VINDECAŢI
Cereţi imediat cartea mea despre
„Noua Artă de nutriţie!"
care a salvat pe mulţi. Aceasta se poate adapta în orice mod de trai, şi ajută a doborî boala mai repede. Sudoarea rece noaptea şi tusea dispar, greutatea corpului creşte, iar suferinţele boalei încetează cu timpul.
Bărbaţi serioşi
din ştiinţe medicale, confirmă eficacitatea metodei mele şi sunt de acord pentru întrebuinţarea ei. Cu cât mai de vreme Dvs. începeţi cura mea de nutriţie, cu atât mai bine.
Vă trimit cartea mea interesantă cu **totul gratuit şi franco.**
Scrieţi-ne imediat
eventual o carte poştală pe adresa de mai jos
Adresa pentru scrisori:
Georg Fulgner, Berlin-Neukölln, Ringbahnstrasse No. 24, Abt. 585.

DIN LUMEA COPIILOR....

1

3

4

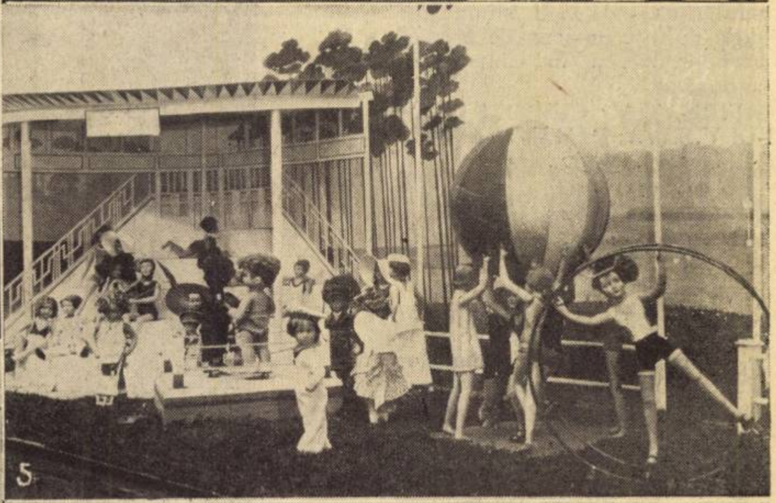
5

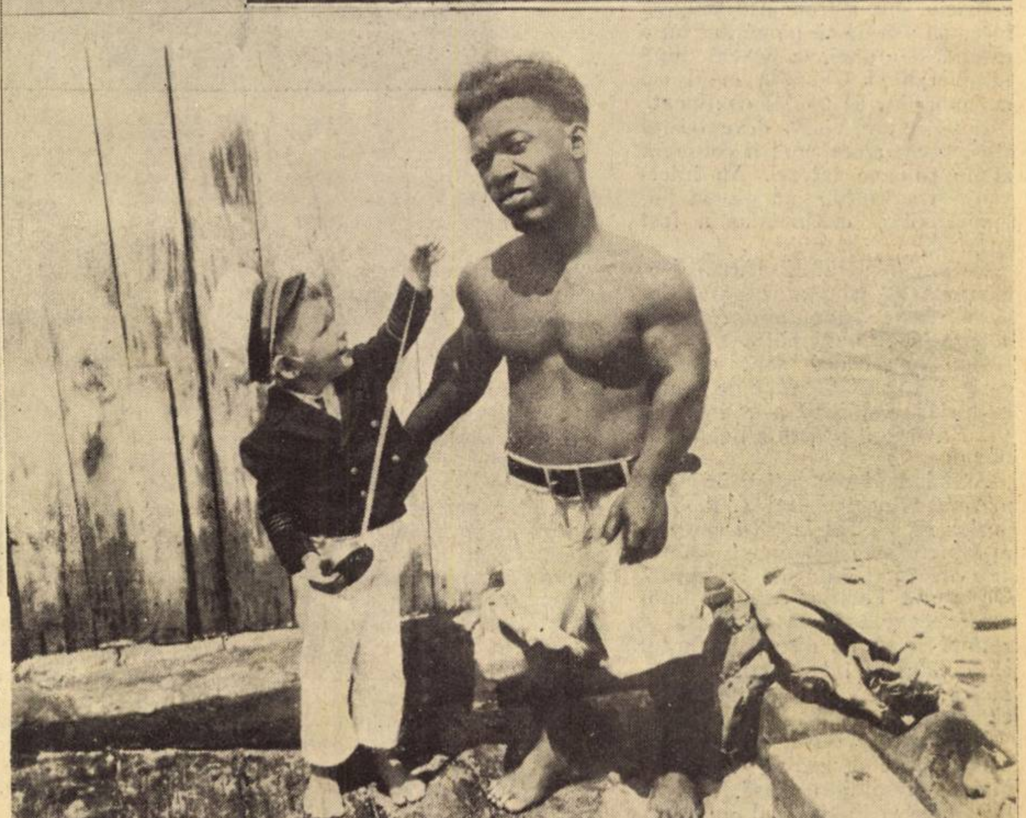
6

trezit din somn şi în faţa
at-o, pozează zâmbind foto-
ci o jucărie puţin comună
u odrasla unui artist de
ntr — 3. Drăgălaşii copii ai
ului. vânător de rechini, d. Al-
lături de un rechin de cu-
Intr şcoală de balet pentru
de caţie fizică. — 6. Fiica
erica liamson îşi măsoară
rvito out.

CUM E PAMANTUL?

Un geograf american susține că globul terestru ar fi turtit ca un disc: astronomul Moreux dovedește că pământul e o piramidă

Astronomii au fost surprinși, observând în lunete că umbra pământului nu e perfect rotundă. ceeace e descoperirea cea mai senzațională făcută în anii din urmă.

E într'adevăr curios că s'au putut măsura depărtările planetelor și stelelor, s'a cântărit cu precizie soarele și luna, iar dimensiunile pământului nu sunt încă îndeajuns de cunoscute, ba nu cunoaștem nici forma exactă a lumii ce o locuim. Umbra o vedem numai în timpul eclipselor de lună.

Astronomii cunosc în cele mai mici detalii toate configurațiile *geografice* ale lumei (mai precis: *selenografice),* deasemenea au scris volume întregi despre geografia planetei Marte *(aerografia),* dar în schimb nu se cunoaște propria noastră planetă, decât în mod superficial.

De aceea, nu e surprinzător că forma pământului n'a fost încă stabilită și în consecință ziarele americane, au dreptul să publice fel de fel de știri și articole exagerate, cu cari mai stimulează puțin dorința de senzație a americanilor, mereu în căutare de lucruri noi.

AFIRMAȚIA CURIOASĂ A LUI VOLIVA: PĂMÂNTUL E UN DISC

Wilbur Glenn Voliva, un fabricant de zahăr, arhimilionar, văzând că Einstein a fost primit în America într'un mod cu totul excepțional, asaltat de sute de ziariști, fotografi, speakeri, cinematografiști și reporteri de televiziune, ba numit și șeful Pieilor Roșii, ca unul care cunoaște cel mai bine tainele cerului, se hotărî să facă și el o teorie mai tare decât cea a relativității. Cum un arhimilionar își poate permite orice capriciu, un astronom îi sugeră ideea să afirme că pământul nu e rotund și atunci, va deveni după Lindbergh și Chaplin, omul cel mai popular al noului continent.

In 24 de ore, Voliva deveni omul zilei. Presa americană îi consacră zilnic coloane întregi. Au intervenit și savanții, s'au născut polemici vii și celebritatea a fost gata.

Ce vrea Voliva? El afirmă deocamdată că pământul e un disc și dovedește asta cu ajutorul unui compas și al unui hărți.

Cum americanii sunt oameni cari se alarmează chiar de o umbră, s'au mobilizat astronomii și chiar aviatorii pentru a liniști publicul.

Astfel unul din așii aviației americane, locotenentul T. R. Frederick s'a ridicat la 5500 metri și a fotografiat panorama dintre San Diego, California și țărmul Oceanului Pacific. Această fotografie dovedește că pământul e rotund și nu un disc prin faptul că distanțele între extremele liniei punctate sunt mai înalte decât centrul.

Ipoteza lui Voliva rămâne deocamdată de domeniul fanteziei. Mai interesantă e, însă, ipoteza lui Moreux că pământul are o formă piramidală, adică e un glob diform, cu fețe și vârfuri, având o asemănare cu o piramidă înscrisă într'o sferă.

PĂMÂNTUL E O PIRAMIDĂ

Iată ce spune celebrul astronom abatele Th. Moreux:

«Pământul e aproape rotund — aceasta e fapt cert; mișcarea lui de rotațiune l-a umflat la equator și l-a turtit la poli, așa sună formula devenită astăzi clasică.

Dar volumul lui, micșorându-se ca urmare a răcirii, pământul s'a găsit în cazul unui balon desumflat încetul cu încetul; el tinde spre o formă piramidală cu patru fețe și patru vârfuri.

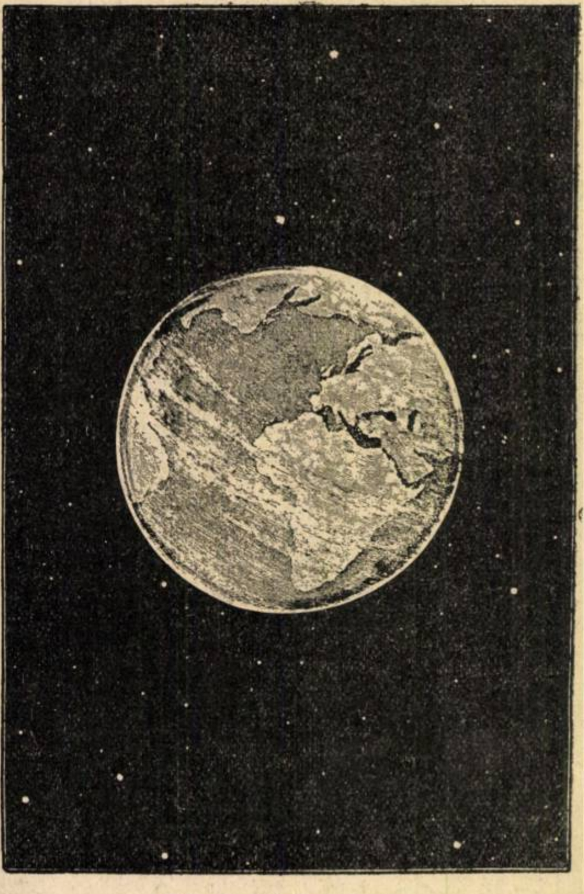

Pământul în spațiu

Aceasta e teoria cea nouă, puțin cunoscută, pe care voi încerca s'o vulgarizez în câteva rânduri.

Dacă aruncăm o privire asupra globului pământesc, suntem imediat loviți de aglomerarea continentelor în emisferul de nord unde pământul ocupă o suprafață cu atât mai mare, cu cât ne apropiem mai mult de poli.

Intr'adevăr, dacă se reprezintă pământurile australe prin 100 părți, cele boreale ocupă 225. E aproape raportul constant între continente și oceane. Un al doilea punct atrage încă atențiunea. Aproape toate unitățile mari geografice, se sfârșesc ascuțit și au deci forma triunghiulară.

Insfârșit, un al treilea fapt ciudat, mai puțin aparent, dar poate mult mai semnificativ: dacă dintr'un punct al pământului, ori care ar fi el, situat pe unul din continente, străpungem globul pământesc în linie dreaptă, bineînțeles trecând prin centru, ajungem în partea cealaltă în plină mare. Invers se întâmplă la fel.

Această dispoziție o putem numi generală, pentrucă se realizează de 19 ori în 20 de cazuri. Insfârșit Oceanul arctic și continentul antarctic se găsesc la extremitățile aceluiaș diametru. Ei bine, toate aceste particularități nu se pot explica decât numai admițând pentru globul terestru o formă apropiată de o piramidă cu patru fețe.

Cercetând mai de aproape, vom găsi cu siguranță întocmai ca și la o piramidă de felul acesta, patru fețe și patru vârfuri.

Unul din vârfuri ocupă nordul occidental al Rusiei și cuprinde de asemeni Finlanda și Scandinavia; al doilea are centrul lui spre baia lui Hudson și cuprinde partea septentrională a Americii de Nord. Insfârșit putem situa pe cel de al treilea în Siberia orientală spre Yakutsk. Din aceste trei vârfuri pleacă ramificațiuni cari mai mult sau mai puțin continui, se prelungesc până la Polul Nord. Atlanticul meridional, Oceanul Indian și Pacificul formează fețele opuse. Cât privește fața a patra și ultimul vârf, locul lor este perfect indicat. Misiunea Shakleton din 1908 ne-a dovedit în mod sigur existența unui mare continent austral: deci polul sud este neîndoios, al patrulea vârf al piramidei terestre. Mai adăogăm încă și constatarea că razele polare ale globului sunt inegale și că, între distanța polului nord și centrul pământului și aceia a Polului Sud și acelaș centru e o diferență de *8 km.*, precum și faptul că atât equatorul cât și diferitele meridiane nu sunt cercuri regulate pentru a conclude că pământul nu e rotund».

In cele ce urmează vom face un scurt istoric al studiului formei pământului începând dela cea mai veche antichitate pentru a complecta pe abatele Moreux.

FORMA PĂMÂNTULUI INTR'O PRIMĂ APROXIMAȚIE

Ce observăm noi dela prima vedere? Când suntem în mijlocul unei câmpii vaste sau în largul mării, aruncându-ne privirea în orișicare parte, vom vedea că pământul se întinde până la infinit și deasupra capetelor noastre o boltă imensă de azur pare că s'ar sprijini în nemărginirea orizontului. In ori și care parte a lumei am fi, am observa pământul sub aceeaș formă de întindere infinită, mărginită pentru vederea noastră de un orizont circular, datorit îmbinării aparente a porțiunei de pământ vizibilă, cu bolta cerească, care nu este decât limita pătrunderei vederei în adâncurile atmosferei. Mai observăm că orizontul vizibil devine cu atât mai mare cu cât ne aflăm la o înălțime mai mare pe un turn înalt sau pe un munte. Cel mai mare orizont l'a văzut Piccard și Kipfer dela 16.100 m. înălțime, raza vizuală fiind de 450 km., deci 900 km. diametrul cercului vizual (v. broșura «In drum spre Cer» de Neptun).

CE CREDEAU CEI DIN ANTICHITATE

Aceste două observații ar fi deajuns pentru ca din coordonarea lor, un cugetător să deducă forma sferică a pământului. Dar cei vechi aveau mai multă fantezie decât rațiune. Unii credeau că pământul este plan și se întinde până la infinit, alții își dădeau seamă că pământul nu poate fi plan și admiteau că este ca o coajă de nucă așezată cu convexitatea în sus, sau ca o barcă răsturnată. Pământul fiind un corp greu, nu putea fi așezat liber în spațiu; trebuia dar sprijinit de ceva. U-
nii îl așezau deadreptul într'u
ocean fără fund, alții îl sprij
neau pe un elefant uriaș și
mulțumiau cu atâta. Alții sbur
cu gândul mai departe, căci
puteau lăsa în văzduh elefan
cel greoi și-l așezau cu picio
pe 4 stâlpi uriași. Dar stâlp
ce stau? — se întrebau cu
tate bătrânii astrologi, î
de necunoscut. Pe o bro
toasă, răspundeau unii,
tr'o revelație divină
trebuia să plutească
tal pe un ocean făr
tând astfel în spa
fantul, pământul
cer, cu destinele

ARISTOTEL
PĂ

Marele
tunjim
vația ec
întuneci
atunc
de ur
se în
op

SPORT

1

1. Echipa de hockey pe ghiaţă a Tennis-Clubului român din Bucureşti a plecat la Krynica, în Polonia, unde a fost invitată de către federaţia poloneză de specialitate, la un mare concurs internaţional. Reprezentanţii culorilor româneşti au deplasat cea mai bună echipă şi e de sperat că vor reuşi de data aceasta să facă impresie frumoasă în oraşul în care s'a disputat campionatul mondial cu care prilej am vădit o clasă redusă, dar o ardoare puţin obişnuită. Din acest punct de vedere pot servi foarte bine drept criteriu de orientare, partidele strălucite realizate contra puternicei echipe W. A. C. din Wiena.

2

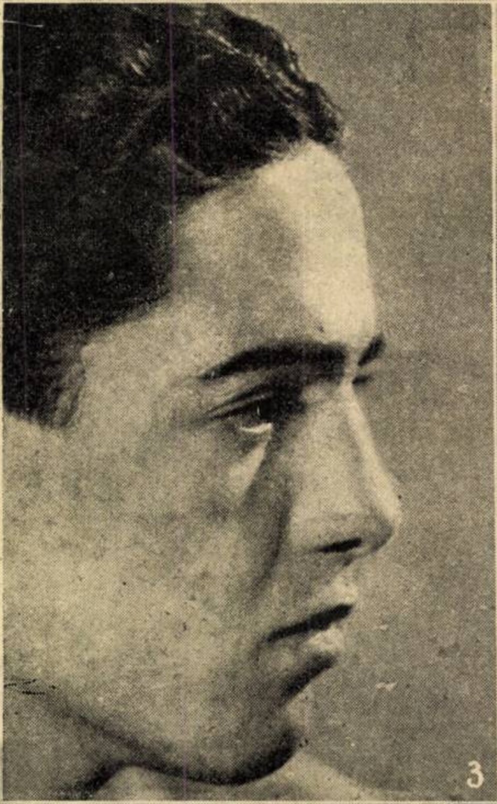
3

4

5

6

2. Moţi Spakow, campionul României la toate categoriile, este pe punctul de a abandona ringul românesc. Criza cumplită în care se zbate mişcarea pugilistă bucureşteană, a făcut pe excelentul boxeur să năzuiască spre alte ţări, unde calităţile sale deosebite vor fi mai bine fructificate. După o scurtă şedere la Paris, Moţi Spakow va lua drumul Americei, unde are câteva angajamente serioase în perspectivă. Dacă va reuşi să apară pe ringul american în lumina la care-i dau dreptul cunoş tinţele sale vaste, este dela sine înţeles că va face carieră strălucită.

3—4. Iată pe eroii întâlnirii memorabile dela «Palais des Sports» din Paris : Perez şi Pladner. Primul, deţine titlul de campion al lumii la categoria muscă,, iar secundul este fostul deţinător al aceluiaş titlu. Lupta, dramatică dintre aceştia doi s'a terminat prin înfrângerea lui Perez, devenit între timp, un adevărat idol al sportului francez.

5. Prima echipă a clubului «Unirea Tricolor», campion de football al Bucureştilor pe 1930, şi deţinător al titlului de campion al primului tur, în competiţiunea actuală.

6. Celebrul halterofil Charles Rigoulot, omul cel mai puternic din lume, şi-a făcut de curând reintrarea la Paris, uimind prin forţa sa colosală miile de oameni cari îi urmăreau exhibiţiile.

ULTIMELE EVENIME

1. Anul nou la Patriarhie după oficierea slujbei religioase. — 2. Regele şi Voevodul Mihaiu în pridvorul palatului Patriarhiei. — 3. Patriarhul şi membrii guvernului, ieşind din sala de recepţie a Patriarhiei. — 4. Concursurile de ski la Sinaia: Suveranul în mijlocul micilor câştigători, printre cari şi Voevodul Mihaiu. — 5. După incendiarea Bibliotecii Vaticanului: Papa Piu XI desbate cu prelaţii săi pierderile pricinuite de nimicirea măreţului aşezământ. — 6. Boxeurul german şi campion mondial Max Schmelling, în mij-

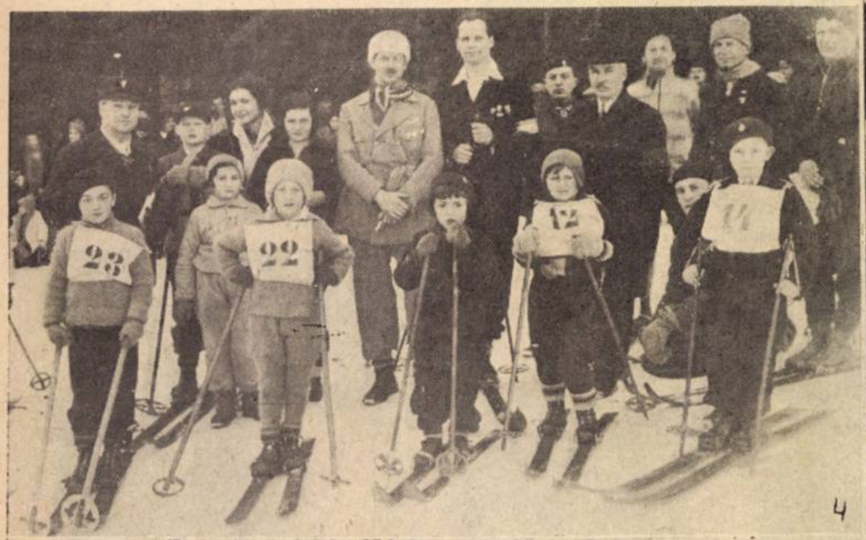

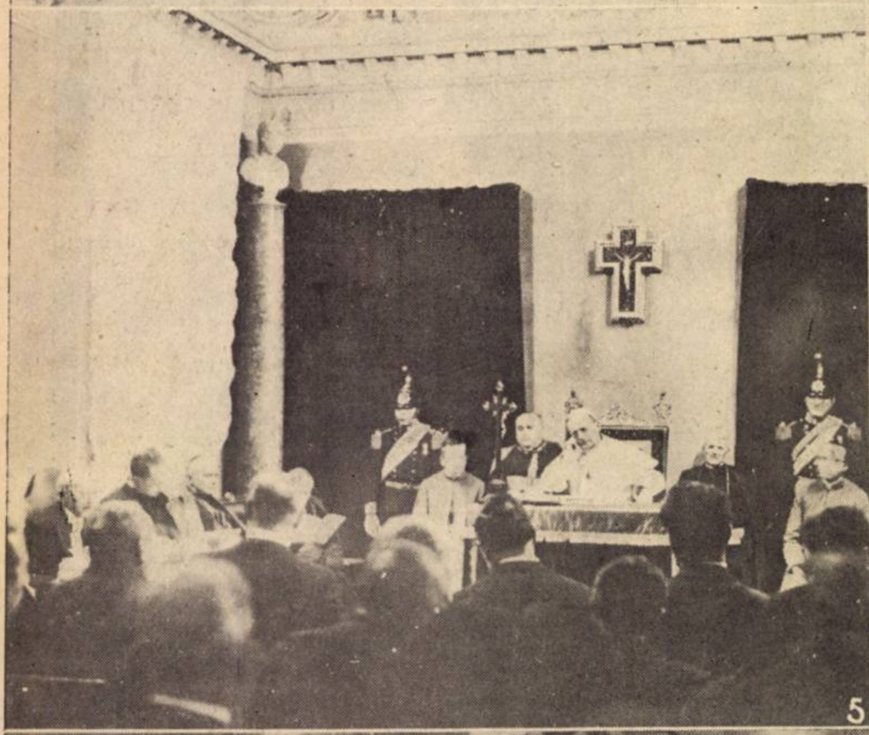

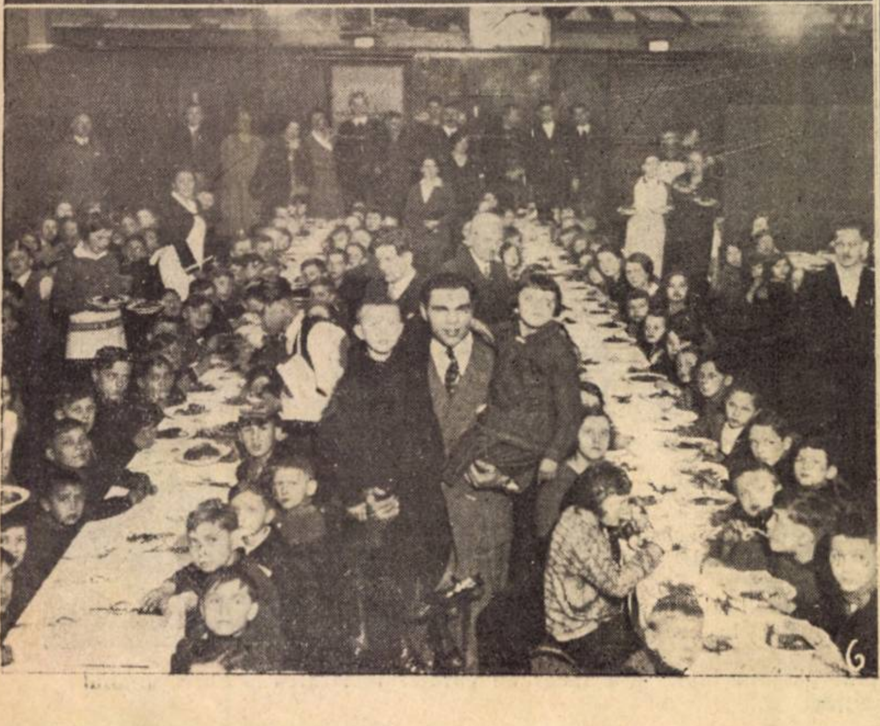

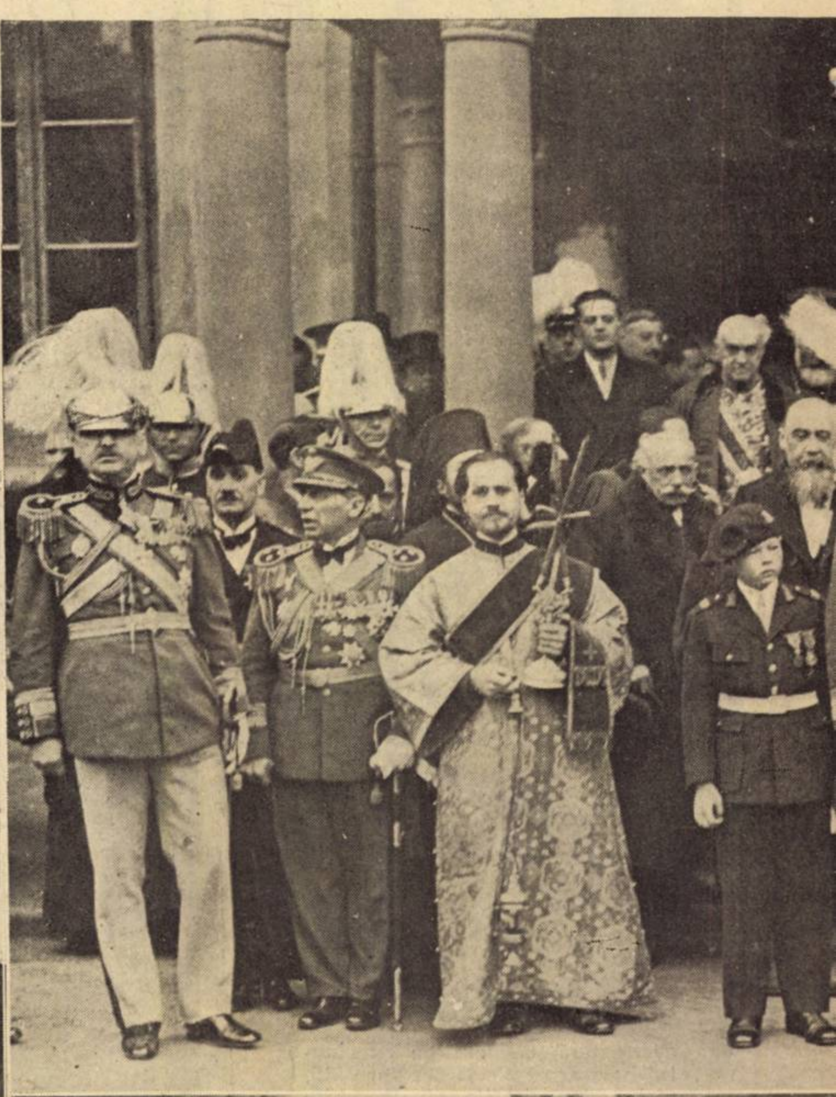

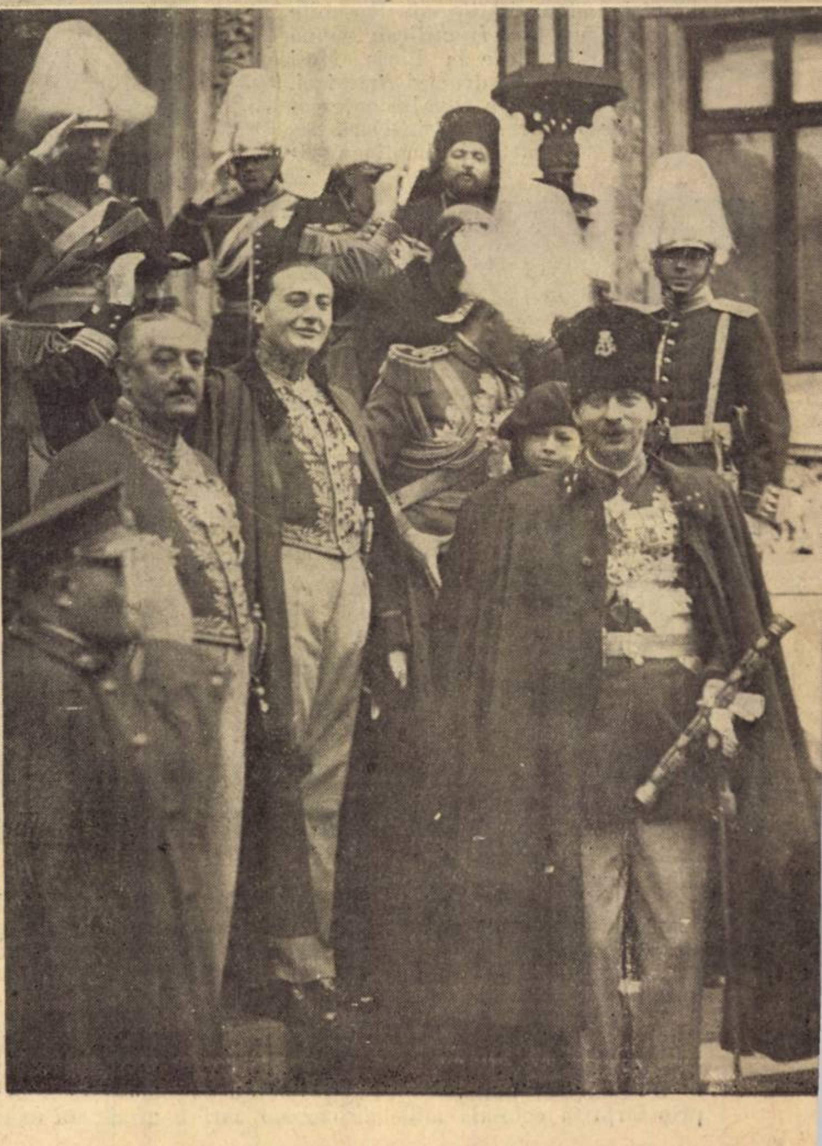

NTE ALE SĂPTĂMANII

locul a 250 copilaşi săraci, la Berlin, cărora le-a oferit o masă de Crăciun şi daruri folositoare. — 7. Vizita suveranilor jugoslavi la Paris: Regele Alexandru trece în revistă garda de onoare a palatului preşidenţial din Champs-Elysées. — 8. Ex-Kaizerul Wilhelm. stea de cinematograf: fostul împărat al Germaniei a «turnat» un film, în exilul său dela Doorn, alături de soţia lui, principesa Hermina. — 9. Ultima invenţie aanului trecut: omul sburător! Constructorul Jean Cambissa a inventat acest aparat cu care se poate înălţa şi menţine în aer.

1

2.

3

7

8

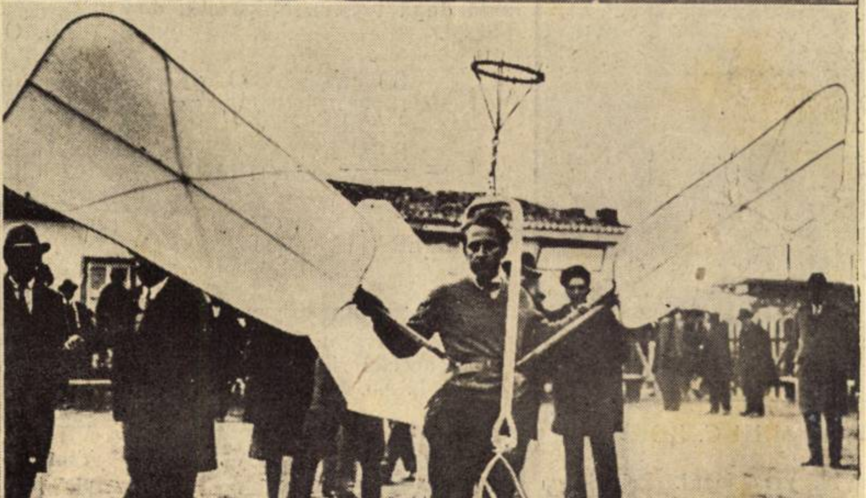

9

Pagina problemelor

Premianţii noştri

OVIDIU DORONDOC

D-l **Ovidiu** DORONDOC elev cl. IV lic. V. Alecsandri (Galaţi) e unul din premianţii noştri recenţi.

D-sa are soluţii precise, expunându-le clar în cuvinte cât mai puţine.

D-L OVIDIU DORONDOC

ALEXANDRU DOBRINESCU-ALEDO

Unul din cei mai activi deslegători de probleme e d-l **Alex. Dobrinescu-ALEDO** din Bârlad, care a început să ne trimită soluţiuni pe când era elev în cl. VI-a a liceului Codreanu şi continuă a ne trimite regulat toate soluţiile, fiind acum student în Drept al Universităţii din Bucureşti..

Ne bucurăm cu atât mai mult cu cât vedem că d-sa păstrează gustul matematicelor şi în nouile sale preocupări.

Fotografia d-lui Aledo a fost publicată într'un număr precedet.

D-RA MIMI C. ROESCU

elevă cl. VII Liceul «Principesa Elena» Turnu Severin, este una dintre cele mai active deslegătoare ale noastre. Are întotdeauna soluţii precise.

Soluţiile primite

CÂTE SECUNDE TRĂEŞTE UN OCTOGENAR

După calculul d-lui **Nicu ENACHESCU** (Curtea de Argeş) un om mort la 80 de ani a trăit peste 2 miliarde şi jumătate de secunde, sau exact:

2.522.880.000 secunde

Aceiaşi soluţie a fost găsită şi de d-nii C-tin I. Gheorghe (Curtea de Argeş), Jean Dumitrescu, Goiceanu elev cl VI, lic. (Constanţa), Ioseph Zummer elev lic. «Unirea» (Focşani), T. M. Comănescu (R. Sărat), Nicu C. Slavu-Sfinx (Câmpina), Sorel Avramescu, funcţionar (Constanţa), Barbu Cismărescu-Barcis elev cl VI A. lic. Carol I (Craiova), Theodor Stoicescu elev cl. VI B. lic. P. şi P. (Ploeşti), d-ra Ana Stoicescu elevă anul III şc. com. (Bucureşti) şi N. Gr. Arsene elev cl. VII lic. Haşdeu (Buzău).

DRUMUL PĂMÂNTULUI

D-l **Ilie Gh. NIŢULESCU** (com. Voiceşti, jud. Vâlcea) a calculat că pământul parcurge:

1800 km. pe minut.
108.000 km. pe oră.
2.592.000 km. pe zi.
945.080.000 km. pe an.

GLONTELE DE PUŞCĂ

D-l **Al. Dobrinescu-ALEDO,** student (Bucureşti) a găsit că după 10 secunde viteza glonţului din O. L. No. 46/1931 va fi:

$v = 500 - 9\,80 \times 10$ m. sec.

$v = 402$ m. pe sec.

Inălţimea la care s'a ridicat e

$$v = \sqrt{2\,g\,i} = 12755{,}1 \text{ m.}$$

TOPIREA UNUI BULGĂRE DE GHIAŢĂ

D-l **Teodor STOICESCU** elev cl. VI B. lic. «Petru şi Pavel» (Ploeşti) şi d-ra **Ana STOICESCU** elevă anul III şc. com. sup. (Ploeşti) au calculat temperatura finală după topirea bulgărelui de ghiaţă.

$$t = \frac{80 \text{ cal} \times 100 \text{ gr.}}{200 \text{ gr.} \times 20^0}$$

$$t = \frac{8000}{4000} = 2 \text{ grade}$$

ACCELERAŢIA AUTOCAMIONULUI

D-l Al. DOBRINESCU-ALEDO, student Univ. din Bucureşti a calculat acceleraţia autocamionului din O. L. No. 45.

$$\frac{m\,v^2}{2} = \frac{1}{2}\,\frac{F}{G}\,v^2$$

$$a = \frac{4.000}{9{,}81}\,20^2$$

$$a = 1631$$

PROBLEMA TINICHIGIULUI

D-l Th. STOICESCU elev cl. VI lic. (Ploeşti) găsi că temperatura plumbului va fi de 207 grade Celsius.

VOLUMUL MARII NEGRE

Marea Neagră are 320 miliarde metri cubi, după calculele d-lor CORNEL GEORGESCU şi I. CORAŢEANU (Târgovişte).

PROBLEMA DE ALGEBRĂ

D-l CONST. I. GHEORGHE (Curtea de Argeş) găsi că numerele care adunate şi scăzute dau 2 sunt următoarele:

$x = 2$
$v = 0$

Numele deslegătorilor

Au mai trimis soluţii bune, cu bonuri, Ernest Gessner (Caracal), Iftode Emil elev cl. IV lic. Codreanu (Bârlad), Ştefan P. Cernaucă elev cl. VII A Şc. Norm. de Invăţători (Craiova), Eugen M. Conţescu elev cl. II B lic. Internat (Iaşi), Paul V. Urseanu (Bucureşti), Oprea N. Mihail elev cl. III Şc. elem. de Comerţ (Târgovişte), Traian G. Roman student (Urziceni, Ialomiţa), Ovidiu Dorondoc (Galaţi), V. Giroescu elev cl. VI lic. Traian (T. Severin), Nicu Rădulescu elev Şc. Com. (Galaţi), Petruş Stănescu pedagog lic. Lahovary (Târgovişte), Gr. Duca (Roman).

Traian G. Roman, student (Urziceni), Ovidius Idriceanu-Igrov student (Iaşi), d-ra Gella Derioiu studentă (Bucureşti), Fănică Nicolaescu, student (Balş), Al. Dobrinescu-Aledo, student (Bucureşti), Ştefan P. Cernăucă elev cl. VII Şc. Normală (Craiova), Ovidiu Dorondoc (R. Vâlcea), Gr., Duca (Roman), Dan Florescu (Roman), Ilie Gh. Niţulescu (com. Voiceşti, jud. Vâlcea), Gh. I. Ciobanu elev Şc. Normală (Craiova), Rică Timofteiu elev Şc. Comerc Sup. (T. Severin), Gh. Chiria (Constanţa), Petre Popa (Constanţa), Emil Iftode (Bârlad), Ticu Nacov practicant S. F. N. D. (T.-Severin), Ernest Gessner (Caracal), Eugen Conţescu elev Lic. Internat (Iaşi), Oprea N. Mihail (Târgovişte), Paul V. Urseanu (Bucureşti), Barbu Cismărescu-Barcis (Craiova), Const. I. Gheorghe (Curtea de Argeş), Petru Maslaev (Tulcea), Nicu C. Sfinx Slavu (Câmpina), Sigmund Boniowsky (Câmpina), Ana Stoicescu (Ploeşti), P. Petroiu şi L. Jeni (Orşova), Nellu Nanu (Drăgăşani), Lazăr Petrescu, maestru mecanic (Bucureşti), Jean Dumitrescu-Goiceanu (Constanţa), Sorel Avramescu, funcţionar (Constanţa), Ruemele Carol (Bucureşti), Titel Srătescu (Bucureşti), Florica Wilhelm (Ploeşti), Mimy Roescu, elevă cl. VII lic. (T. Severin), Spirache N. Travlos (Brăila), N. Gr. Arsene elev cl. VII lic. (Buzău), Valeriu Degan (Lugoj), I. Parepeanu (Braşov), Kristian Boicescu (R. Vâlcea), Petrescu Tigru (Bucureşti), **Th. Costăchescu (Brăila), Crişan** Sinesiu (Beiuş), Ovidiu Georgescu (com. Ceptura, jud. Prahova), Victor Boriceanu (Braşov), D. Niţulescu (Galaţi), C. Ş. Hache (Bucureşti), Titi Ionescu (Işalniţa, jud. Dolj), Lenuţa Nicolaescu (Balş), Dumitru Triţoiu (Mercurea Ciuc), Alex. Sassu (Paşcani), Toma Dâmboviceanu (Sibiu), Traian Ionescu (Bârlad), Dumitru Marfievici (Botoşani), George Macry (Bârlad), C. Schiteanu (Sălişte), Filip Frenkel (Bucureşti), Adam Andrei (Giurgiu), Ioan I. Constantin (Mizil) Ghiţă Mihuţiu (Lipova), Gigică şi Bebe Ţolescu (Isvoarele, Olt), Jean Bercovici (Galaţi), Lenny Gheorghiu (Ploeşti), Andrei Chirilă (Timişoara), Ţane Filip (Tulcea), Radu Drăgoescu (Bucureşti), Mircea Lăzărescu (Bucureşti), Em. Gheorghiu elev cl. VIII lic. Elen (Galaţi), Octavian Fleşieru elev Şc. Sup. Comerc. (Timişoara).

George Wilhelm, elev cl. V B. lic. Petru şi Pavel (Ploeşti); Silvia Stănculescu (Craiova); Haralambie Mărgeanu (T. Severin); Boris Zografof, elev cl. II lic. (Bazargic), Petroiu P. şi Luca Jeni (Orşova), Lică I. Constantinescu (Roşiorii de Vede).

D. OVIDIU IDRICEANU-IGROV
student în Litere şi Drept

E unul din cei mai activi problemişti ai O. L. fiind primul căruia i-am acordat premiul I pe când era elev în cl. VII a lic. Codreanu din Bârlad.

D-L THEODOR STOICESCU
elev cl. VI B. Liceul Petru şi Pavel (Ploeşti)

DE PRETUTINDENI

Balet de... caritate

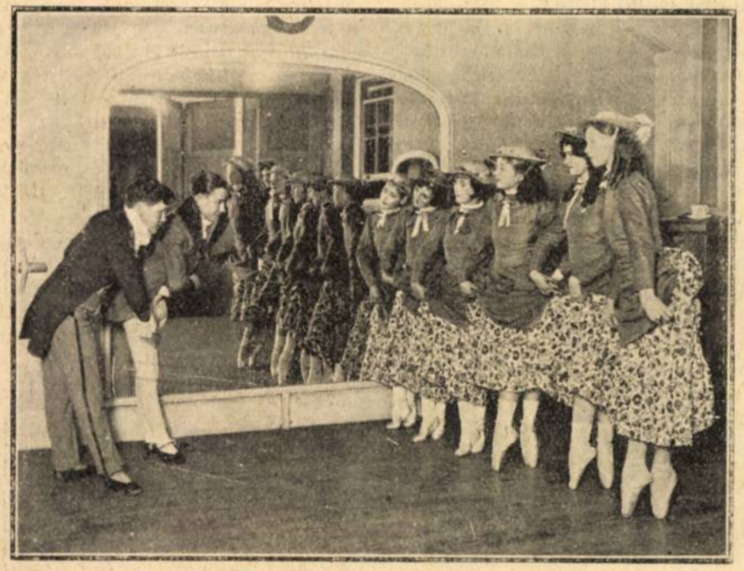

(Foto-exclusivitate Keystone)

Un balet improvizat din copiii aristocraților londonezi, exersează în vederea unui spectacol ale cărui beneficii vor servi la ajutorarea săracilor.

Un parlament hotel

Parlamentele europene, în marea lor majoritate nu sunt tocmai comode pentru reprezentanții națiunii. N'au nici un fel de dependințe cari să folosească deputaților sau senatorilor provinciali. Singur, parlamentul din Praga, a pus la dispoziția deputaților, un restaurant foarte luxos.

Dacă din acest punct de vedere Europa stă prost, Australia în schimb, poate servi de exemplu.

Astfel, în parlamentul dela Queensland, veți găsi «camere cu pensiune pentru domnii deputați». Pensiunea se oferă pe un preț foarte ieftin. Interesant este că deputații provinciali locuesc chiar deasupra sălii de ședință. Un singur inconvenient însă: nu sunt decât șaptesprezece camere și deputații trebue să se bată pentru a putea căpăta titlul de chiriaș...

Eroismul femeilor jugoslave

Vechii combatanți jugoslavi, s'au dus de curând să depună o coroană omagială pe mormântul celor o mie de soldați din țara lor, cari odihnesc în cimitirul din Thiais în Franța. Printre ei, s'a putut remarca o combatantă în uniformă de sergent.

Este o tradiție veche în istoria poporului jugoslav, ca unele femei să ia parte la război alături de bărbați și să se arate cel puțin tot atât de brave ca și ei.

In toate conflictele cu turcii și bulgarii, femeile jugoslave și-au ținut rolul cu bărbăție. In 1914, erau tot atât de înflăcărate ca și bărbații, întru apărarea pământului matern.

In legătură cu aceasta se povestește următoarea anecdotă:

Era în Decembrie 1914 în timpul invaziei austriace în Serbia. Un regiment inamic mergea pe drumul Belgradului. O femee lucra pe câmpul care mărginea șoseaua și nu întoarse capul la zgomotul pe care-l făcea cadența trupelor. Un ofițer o strigă și femeia se întoarse spre ei, pentru a începe acest dialog.

— De ce te ocupi cu o muncă atât de grea?

— Pentrucă-mi place.

— Unde e bărbatul tău?

— La război.

— Nu ai alți oameni acasă?

— M'a ferit Dumnezeu.

— Câți din familia ta sunt duși pe front?

— Deocamdată șapte.

— Dece deocamdată?

— Pentrucă, peste câteva zile voi merge și eu.

Inscenare și realitate

(Foto-exclusivitate Keystone)

Maiorul Willis și căpitanul Summers, eroii catastrofei submarinului Poseidon, asistă într'un studio american la reconstituirea cinematografică a dezastrului, pentru o cât mai fidelă redare pe ecran a nenorocitului accident.

O nouă stea

(Foto-exclusivitate Keystone)

Warner Studio din Hollywood, a lansat de curând o „nouă stea, blonda Marian Margh.

Cum își petrece ziua președintele Hoover

Iată cum își petrece ziua în mod obișnuit, dela 7 dimineața, până la 10.30 seara, președintele Statelor Unite:

Hoover, împreună cu câțiva prieteni, joacă cu mingea o jumătate de oră dis-de-dimineață. La ora 8, micul dejun. Acesta se compune invariabil din ouă fierte, șuncă prăjituri, cafea și fructe. In timpul micului dejun, președintele fumează un trabuc, și discută cu colaboratorii săi, diferite chestiuni de Stat.

La ora 9, Hoover își face intrarea în cabinetul de lucru. O cameră eliptică de aproape 15 metri în diametru.

Lucrul începe. Deschiderea poștei. O oră de dictare rapidă stenografei. Aceasta, d-șoara Anne Shankey cunoaște obiceiurile președintelui, în al cărui serviciu este de zece ani.

La ora 10, începe primirea vizitatorilor, cărora le-a fost aprobată audiența. Aceasta ține până la 12.30.

La ora 1, prânzul. Pe vremuri, când era ministru al comerțului, Hoover era atât de ocupat, încât n'avea vreme nici să ia masa. Mânca la repezeală un sandwich, sau se sătura cu un pahar cu lapte. Acum însă, are timp pentru toate și prânzește, aproape regulat, cu invitați la masă.

La 14.30, se reîntoarce în biroul de lucru, unde primește pe diferiți membri ai cabinetului. Până la ora 16, lucrează cu secretarii săi și cu alte personagii oficiale. Nu părăsește biroul până la ora 18.

La 19.30, ziua de lucru este sfârșită oficial. Urmează masa de seară, iar la 10.30 președintele se retrage. Se îndreaptă, sau spre dormitor, sau spre bibliotecă, unde caută cărțile cari îl interesează. Ca orice bun american, președintele Hoover agreează cărțile de aventuri, pe cari le citește înainte de a adormi.

Un nou zbor în strato teră

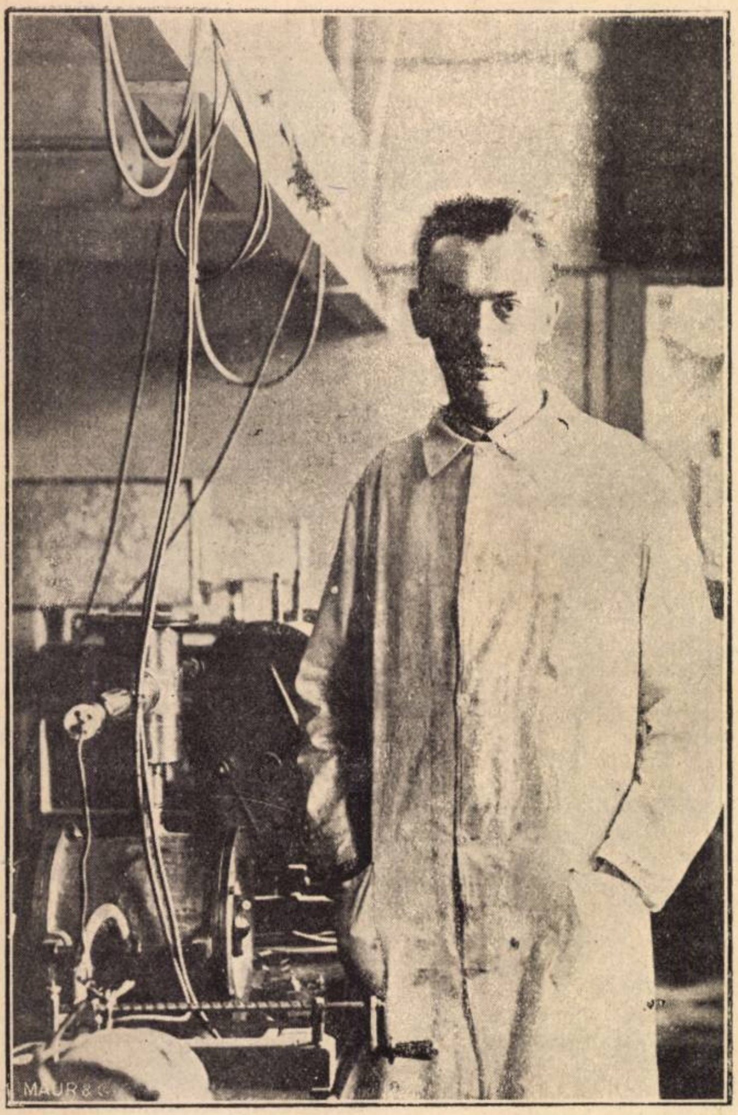

(Foto „New York Times", Ltd., Berlin)

Tânărul fizician Max Cosyns, directorul laboratorului de fizică din Bruxelles și unul din elevii cei mai talentați ai lui Piccard, intenționează să facă în curând, sub egida maestrului, un nou zbor în stratosferă. Cosyns, urmează să-și ia zborul tot de la Augsburg, de unde s'a urcat și Piccard.

Cum e pământu ?

(Continuare din pag. 28)

lungimea conului de umbră aruncat de pământ e mai mare ca distanța dela pământ la lună. *Umbra aruncată de pământ e aproximativ rotundă, ceeace dovedește că pământul e o sferă.* Dacă ar fi un disc, cum credeau cei vechi și cum admite angrosistul de zahăr Voliva, atunci umbra aruncată de acest disc ar fi numai atunci rotundă, când s'ar afla într'o poziție paralelă cu planul de proecție (luna): ea ar fi ovală atunci când discul ar fi înclinat față de planul său de proecție și în fine această umbră s'ar reduce la o linie, când discul pământesc ar fi perpendicular pe lună. Or umbra e totdeauna rotundă, bineînțeles nu de o rotunjime absolut matematică.

ERATOSTENE ȘI RAZA PĂMÂNTULUI

Raza pământului a fost calculată acum două mii de ani de un vestit geometru grec, Eratostene, din Alexandria, cunoscut în aritmetică, ca alcătuitorul tabelei de numere prime: sita lui Eratostene.

REVELAȚIILE UIMITOARE ALE PIRAMIDEI LUI CHEOPS

Abatele Moreux, directorul observatorului din Bourges a descoperit în piramida lui Cheops niște revelații misterioase geografice, geometrice și astronomice. Proporțiile acestui monument sunt calculate după niște relațiuni matematice, dela cari arhitectul nu s'a abătut nici cu un milimetru

Adunând cele 4 laturi egale ale bazei piramidei, lungă fiecare de 232.833 m. găsim ca perimetru 931,22 m. Impărțind acest număr prin dublul înălțimei piramidei care e de 148.208 m. vom găsi exact numărul pi= 3.14159263.

Distanța dela pământ la soare e de 149.400.000 km. Dacă înmulțim înălțimea piramidei lui Cheops cu 1 miliard, căpătăm 148.208.000 distanța de la pământ la soare cu o aproximație cu care ne-am fi mândrit la sfârșitul sec. al XIX. Raza polară a pământului aflată după atâtea expedițiuni, pentru cari statele au cheltuit zeci de milioane și cari au costat viețile atâtor exploratori, este evaluată la 6.356.521 m. Acest număr nu este altul decât cotul egiptean, întrebuințat în construcția piramidei 0,635.521 m. înmulțit cu 10 milioane. In această piramidă mai sunt însemnate cu o exactitate uimitoare greutatea, densitatea, temperatura medie a globului pământesc și date calendaristice. Iată dar, cum egiptenii știau cu 4000 de ani înainte de Cristos forma exactă a pământului și dimensiunile sale cu o preciziune cunoscută deabia în sec. XX.

COLUMB ȘI FORMA PĂMÂNTULUI

Cristofor Columb care a descoperit America în anul 1492 datorește această descoperire fără voie cunoștințelor sale astronomice. Columb era convins de rotunjimea pământului, dar nu avea idei precise de mărimea lui. Astfel el credea, dacă reprezentăm prin 3/3 ocolul pământului, că 2/3 reprezintă drumul obișnuit de est spre Indii și 1/3 noul drum apusean, pe care voia să-l parcurgă. Pământul este însă cu mult mai mare decât îl credea Columb, astfel că drumul nou pe care voia să-l parcurgă era 2/3 din ocolul globului, în timp ce distanța din Europa până în Indii, Cipang și Țara Soarelui-răsare nu reprezintă decât 1/3 din înconjurul sferei terestre.

Columb nu știa că între Europa și Indii se află marele continent american și a murit crezând a fi ajuns pe la vest la țărmurile răsăritene ale Indiilor.

COPERNIC ȘI GEOCENTRISMUL

Ptolomeu, astronom din Alexandria în sec. III după Cristos, expuse în opera sa cunoscută sub numele de «Almagesta», teoria epiciclelor, în care pune pământul în centrul Universului și explică neregularitățile mișcării soarelui și a planetelor printr'o combinare de cercuri numite epicicli. Almagestul pe care Ptolomeu îl numise Megali Sintaxis — compoziția cea mare — a stăpânit astronomia timp de 14 veacuri. Epiciclurile s'au înmulțit pentru a fi în concordanță cu mișcările planetelor.

Astronomul polon Copernic nemulțumit de teoria lui Ptolomeu, începu să studieze scrierile antichității și descoperi între altele, teoria lui Philolaus, astronom din școala pitagoriciană. Philolaus punea soarele în centrul sistemului planetar și pământul îl punea să se învârtească în jurul soarelui, împreună cu celelalte planete. Copernic se convinsese după câțiva ani de studiu, dar dete ideile sale la lumină abia în anul morții sale. Copernic alungă deci pământul din centrul universului (geocentrism) și-l plasă la locul lui, adică arătă că este o modestă planetă, care se mișcă în jurul soarelui, așa cum și este în realitate.

Copernic era convins de perfecta rotunjime a pământului. Mai târziu se dovedi însă, că pământul e turtit la poli, ba nu e nici măcar o sferă turtită, fiind un fel de piramidă.

Iată dar la ce se reduce «senzaționalul» lui Voliva și al presei americane, redus la dimensiunile mai modeste ale realității.

F.

Cititorii revistei noastre cari vor face până la 20 Ianuarie 1932 un abonament de un an la „Oglinda Lumii" primesc GRATUIT un calendar bloc „Eminescu" pe anul 1932.

Reamintim că abonamentul pe un an la „Oglinda Lumii" se ridică la modica sumă de lei 250.

Simbolul Olympiadei

(Foto-exclusivitate Keystone)

La Los Angeles s'a ținut de curând un mare concurs de sculptură, pentru simbolizarea Olympiadei din 1932. Premiul întâi a fost atribuit sculptorului James Howard, care a realizat pe cel mai impecabil atlet. Pe clișeul nostru vedem cum o elevă a școlii de pictură, face o copie care să redea cât mai bine perfecția anatomică a statuei.

DIN CULISELE ECRANULUI

1. La Hollywood s'a ales, ca în toți anii «Regina Crăciunului». Lupta a fost foarte aprigă și titlul a revenit frumoasei Judith Wood. — 2. Ziarele au adus vestea că Pola Negri s'a măritat cu căpitanul John Loder un bine cotat actor englez. După noianul de căsătorii de până acum ale fostei vedete, aceasta recentă n'a mai impresionat pe nimeni. — 3. Fosta artistă de cinema Kiki Roberts și-a creiat o celebritate «sui generis», prin faptul că a fost amanta lui Jack Diamond, gangsterul de curând asasinat. — 4. Clara Bow, cea mai răsfățată vedetă a filmului s'a măritat deasemeni și se pare... că de astădată din dragoste. Dar dacă un muritor de rând se ascunde de priviri indiscrete pentru a gusta iubirea, exigențele publicitare ale managerilor caselor de cinema, impun vedetelor această profanare a dragostei care este darea în spectacol și încă în fața lumii întregi, căci această fotografie se plimbă dealungul tuturor revistelor de pe glob, din America până în Australia. — 5. Norma Shearer este încă «en vogue» în Statele Unite. In clișeul nostru o vedem semnând în cartea de aur a primăriei din Montreal care i-a oferit de curând o recepție. — 6. Douglas Fairbanks face sport la St. Moritz.

JOCURI

Fantezie

de Jean Avramescu

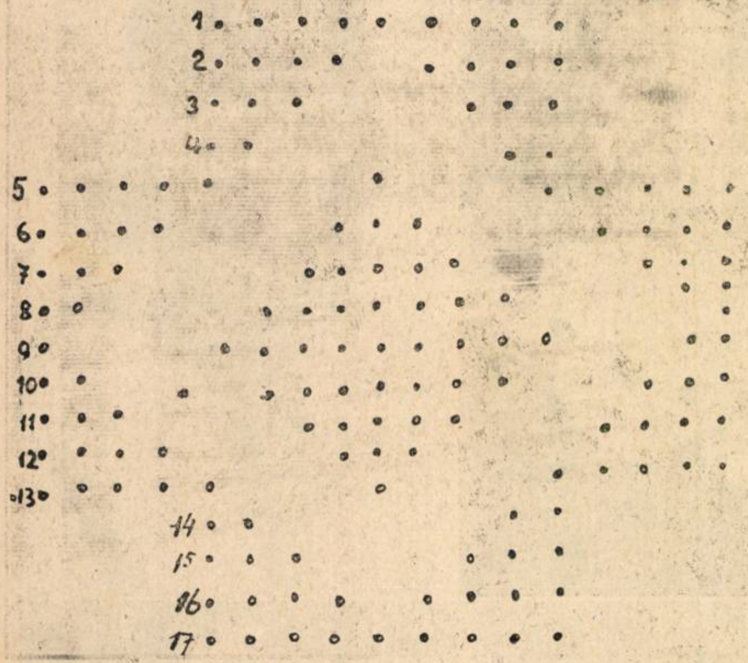

ORIZONTAL: 1) Oraş în India; 2) Preot mahomedan — Afluent al Dunării; 3) Listă — Fluvii europene; 4) Conjuncţie — Notă muzicală; 5) Domnul Moldovei (1626—1630)— Consoană — Diplomat francez (1530—1600); 6) Zeul iubirii — Colonie engleză în Africa de Sud — Mândrie mare; 7) Fluviu în Suedia — Ţară în Africa — Grabă; 8) Posed — Oraş în România — Notă muzicală; 9) Consoană — Ţinut românesc — Consoană; 10) Dârmotin — Ţară între Nistru şi Prut — Negaţie; 11) Zeu casnic, la Romani — Vechea ţară în Asia Mică — Lege votată; 12) Lacom — Scaun ce se pune pe spinarea calului — Orator şi jurisconsult român (1810—1867; 13) Operă de Massenet — Consoană — Judeţ în România; 14) Insulă în Mediterană — Salutare; 15) Chestiune — Oraş în Podolia; 16) Rege al Suediei (966-1022) — Nume femenin; 17) Fes tripolitan.

Vertical, la fel:

Joc în pătrat

de Jocurescu

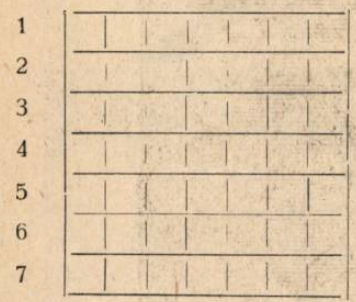

ORIZONTAL: 1) Pasăre din India; 2) Triburi germane de lângă Rin; 3) Sărim deodată; 4) Intârziate; 5) Câmpie intinsă, în Muntenia; 6) Acord; 7) Ploconeală.

Vertical, la fel.

Enigmă

de M. Zaporojetz

Un pianist sărac, — în ore recreative
Se delecta, — dorind a 'nvinge nostalgia!
Făr' de diez, bemol, nici chei, nici portative, —
Din două note doar — el a creiat mândria!...
Dar ca adept fervent, al vechilor popoare,
Intercală în ea, un numeral roman:
Odaia lui mizeră, lipsită 'n veci de soare,
Se lumină febril!... Cuprins de un elan,—
Din sursa luminoasă elimină «o sută»
(Am vrut să ţiu secretul, — dar sunt cam indiscret!)
Şi coada ei o 'ntoarce, cu mâna-i pricepută,—
Punând-o 'n cap!... Ce-obţine, găsiţi în alfabet!...

Soluţiile jocurilor din „O. L“ No. 52

JOC DE CUVINTE INCRUCIŞATE «MOŞ CRĂCIUN»

Orizontal: 1) Moş; 4) Omăt; 6) Casată; 7) Ii; 8) Cras; 9) Ir; 10) Orna; 12) Disc; 13) Iz; 14) Su; 15) Moină; 17) Nuc; 20) Săniuţă; 23) Am; 24) Ca; 25) Jucării; 27) Uţa; 28) Ninsori; 32) Tatua.

Vertical: 1) Moş Crăciun; 2) Omar; 3) Satan; 5) Tas; 6) Ci; 7) Irod; 9) Ins; 11) Rin; 14) Sion; 15) Moş Ajun; 16) Anuar; 18) Ut; 19) Calici; 21) Amuţit; 22) Ica; 26) Cana; 29) St; 30) Ou; 31) Ra.

JOC GEOGRAFIC

Marna — Olt — Siret — Caraş-Rişca — Argeş — Cerna — Indu — Ural — Nipru.

MOŞ CRĂCIUN

JOC IN PATRAT

CARAS
AMENT
RELUA
ANUAR
STARE

AU DESLEGAT TOATE TREI JOCURILE

Alexandria (Teleorman): Mitică I. Paşaliu Aurică N. Nicolescu, Margareta Predescu.

Băicoi (Prahova): Ionel C. Ionescu.

Bârlad: Al. Dobrinescu-Aledo, student, Mircea Grossu-Migro, Pandelea N. Nicolae.

Braşov: Jean Tătaru.

Bucureşti: Aneta Revelant, L. Klein, Luny S. Wollf, Gh. Teodorescu-Ibăneşti, Vasilescu Aurel, Gh. T. Avramescu, Ing. Petrescu L. Nicolae-Peni, Jean Adler, Mircea Hartel I. Iordache student, Russu D. Nicolae şi Vögeli Anna, Nicuşor Sarian, Atanasiu Grigore R. H. Simion, Ionel Georgescu, Zucherman Marcel Toţeluş Emanoil, Ionel Clement Schachman.

Buşteni: S. Emil.

Buzău: Nicu Gr. Arsene, Aurel Tomescu, Damela Ialomiţeanu.

Câmpina: Nicu C. Slavu-Sfinx.

Constanţa: Jean Dumitrescu-Goiceanu Sorel Avramescu.

Craiova: Bebe şi Victor Dragotă, Cernaucă, P. Ştefan, Florin Tasse, Barbu Cismărescu-Barcis.

Caracal: Ilie T. Lupiţa.

Călăraşi: Chicinovici P. Alexandru.

Calipetrova (Durostor): Teohari N. Teohăreanu.

Drăgăşani: Dode, Nellu şi Nicu Nanu.

Fălticeni: Eugen Stamate.

Focşani: Zummer Ioseph.

Galaţi: Eugeniu şi Nicuşor Mallide Ionescu T. Ştefan, Baicu Liviu, Dorondoc Ovidiu.

Iaşi: Vlad şi Rodica Anghel, Ionescu G. Constantin, Ionel I. Feifer.

Mărăşeşti (Putna): Enache T. Iordache.

etrişor (Dolj): Take B. Staivici.

Piteşti: Şt. Gh. Ştefănescu, Peligrad Nicolae.

Ploeşti: George şi Florica Wilhelm, Avram I. Avram Teodor Stoicescu, Alexandru Şuga.

Râmnicul Sărat: Ticuţă M. Comănescu.

Sibiu: Gheorghe Gherghel.

Turnu Măgurele: Lucreţia şi Margareta Pallade.

Turnu Severin: Cherată I. Mihai, Nuty Mihăilescu.

Timişoara: Iochiu Aurel, Romescu I. Ioan.

Sălişte: Leana Iacob şi Nellu Nanu.

AU DESLEGAT JOCUL DE CUVINTE IN PATRAT:

Turnu Severin: D-na Coca E. Scarimba.

AU DESLEGAT JOCUL DE CUVINTE INCRUCIŞATE ŞI JOCUL GEOGRAFIC:

Ismail: Maslaev Petru.
Silistra: Ing. Naco D. Nacov.

AU DESLEGAT NUMAI JOCUL DE CUVINTE INCRUCIŞATE:

Bucureşti: S. Thaler, Ionel Popescu.

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN No. 51

Alexandria (Teleorman): Mitică I. Paşaliu. Aurică Nicolescu.

Bucureşti: Maria Metaxa, Titi Copelman, Nicolae L. Petrescu, Gh. T. Avramescu, Carol G. Rucmele, Constantin M. Tabacu-student, Gh. Teodorescu-Ibăneşti, Urseanu V. Paul, Gh. I. N. Tălăngescu, Knall Alexandru.

Buzău: Nicu Gr. Arsene.

Câmpina: Sigmund Boniowski.

Craiova: Victor Dragotă.

Mizil: Obreja V. Gheorghe.

Caracal: Ilie T. Lupiţa.

Focşani: Zummer Ioseph.

Galaţi: Dorondoc Ovidiu.

Iaşi: Ionescu G. Constantin.

Ostroveni (Dolj): Ghiţă Ioan.

Piteşti: Gică Ştefănescu, Şt. Gh. Ştefănescu-student.

Ploeşti: George Wilhelm, Avram I. Avram, Ion Teodorescu.

Râmnicu-Vâlcea: Mişu Leonida, Toni Lianerdo, Bunea Florin.

Roşiori de Vede (Teleorman): Lică Constantinescu.

Sân Nicolaul-Mare (Timiş Torontal): Fleşieru Octavian.

Silistra: Naco D. Nacov.

Sibiu: Gheorghe Gheorghe.

Turnu Măgurele: Lucreţia şi Margareta Pallade.

Turnu-Sever' : Nuty Mihăilescu.

PRIN TRAGERE LA SORŢI AU CAŞTIGAT

Premiul jocului de cuvinte încrucişate: d. Florin Tasse (Craiova).

Premiul jocului geografic, d. Eugeniu Mallide (Galaţi).

Premiul jocului în pătrat: d. Jean Adler (Loco).

N. R. Persoanele câştigătoare sunt rugate să-şi trimită adresele exacte spre a li se putea expedia premiile, iar cei din capitală sunt rugaţi de a trece pe la redacţie spre a-şi ridica premiile.

Poşta jocurilor

Naco D. Nacov (Silistra): Veţi primi. Am dispus expedierea promptă a premiului.

Bunea Florin (R.-Vâlcea): Jocul n'are nici un titlu?!... Şi-apoi ce fel de joc e acela fără nici un fel de aranjament?!... Mai încercaţi!...

(Continuare în pag. 37)

Cea mai mare şcoală din lume

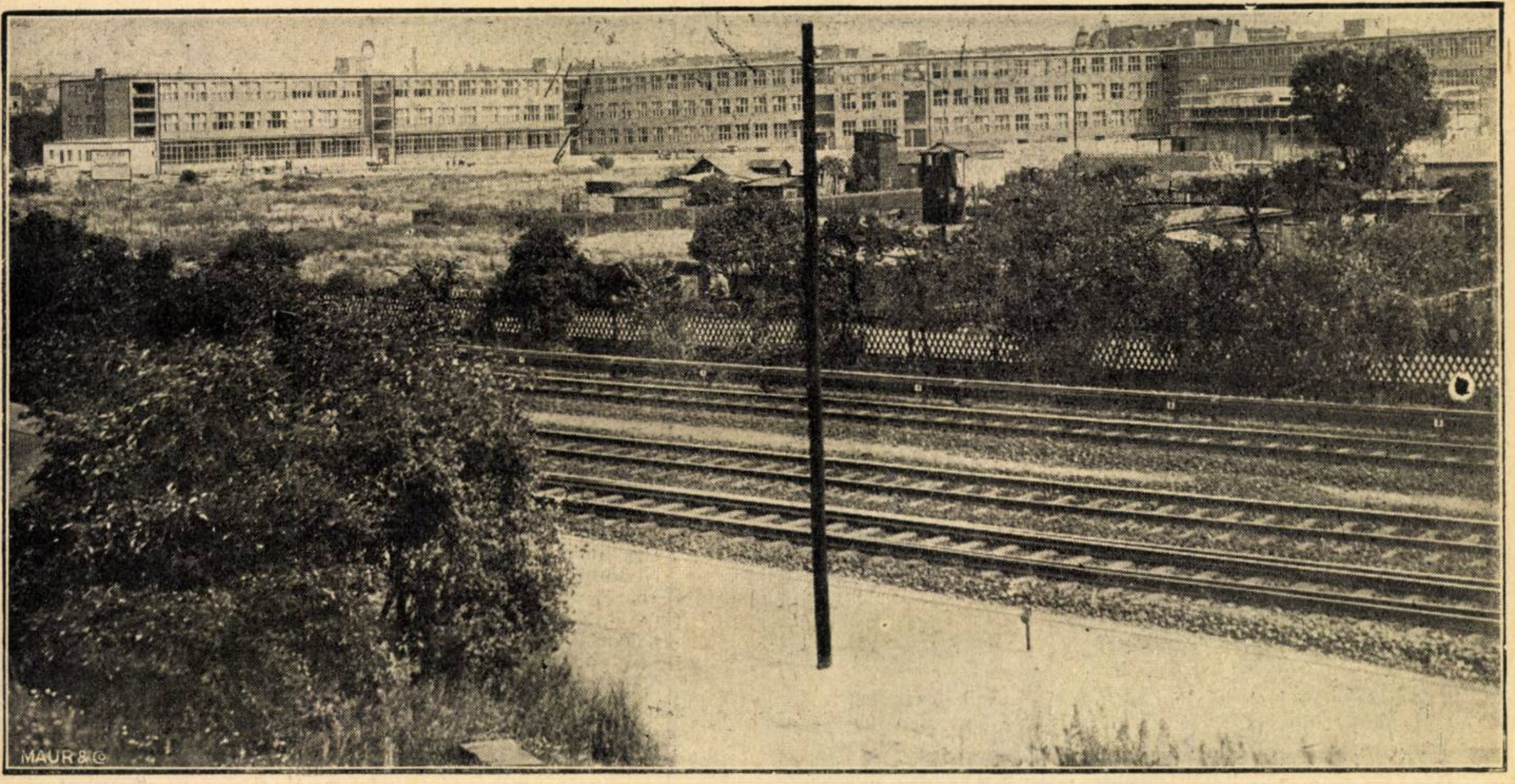

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)

La Berlin-Lichtenberg se va inaugura, în curând, cea mai mare şcoală din lume, cuprinzând un teren de peste 40 de pogoane. I se zice «oraşul-şcoală».

Poşta-jocurilor

Dode Nanu (Drăgăşani): Deslegătorii nu pot participa fără bonul respectiv la tragerea premiilor şi apoi pe o singură carte poştală nu se primeşte decât **un singur** deslegător, sau maximum doi (fraţi). Rugăm pe viitor a nu se repeta această chestiune.

Nicolae L. Petrescu: Refăcut se va publica. Incercaţi alte jocuri în acest gen.

Ionel C. Ionescu (Băicoi): Tot aşa de înţeles e jocul de cuvinte încrucişate «Templul din Delfi». ca vorbele ce icşeau din gura Pythiei.

Cât despre jocul «Roata Carului» e bun şi-l vom publica.

Gh. Teodorescu-Ibăneşti (Loco): Se va publica, însă refăcut.

Mundy: S'au mai publicat jocuri în acest gen. Totuşi mai târziu se va publica. Jocul «Uran» e foarte bun. dar din păctate ne-a sosit prea târziu. Anagrama e bună şi se va publica. Celelalte, în ordine. Aşteptăm ceva nou.

Eugen Mallide (Galaţi): Se vor publica câteva din ele, bineînţeles după ce vor fi refăcute.

Mircea Grossu-Migro (Bârlad): Bun, se va publica ulterior.

Zummer Ioseph (Focşani): Jocul de cuvinte încrucişate, «Monoplanul» nu prea merge, fiindcă încrucişarea lasă de dorit şi în al doilea rând câteva cuvinte relativ la aviaţie nu pot da o formă nouă jocului. Jocul anagramatic e bun şi-l vom publica.

Georges Wilhelm (Ploeşti): Jocul oamenilor celebri, ar fi foarte bun, dacă oamenii celebri ar fi cel puţin cunoscuţi şi dacă n'aţi amesteca între bărbaţii celebri şi diferite numiri ca «regiune a Africei centrale». munte al Franţei» etc. Celălalt joc e bun şi-l vom publica.

Nicu N. Vasilescu şi Stanislau Mih. (Brăila): N'am primit nimic. aşteptăm înc'odată primirea jocurilor de care ne scrişi şi numai atunci vă vom putea da relaţiunile necesare.

Ionescu G. Constantin (Iaşi): Jocul de cuvinte încrucişate e bun şi se va publica. Cuvintele încrucişate trebuesc lucrate în tuş. şi nici de cum în creion.

Şelomo Kaufman (Botoşani): Slab, şi ca atare nepublicabil. Mai încercaţi.

M. Zaporojetz: Jocurile sunt f. bune, şi vor fi publicate. Mai aşteptăm jocuri în acest gen. Talentul dv. merită relevat şi ca atare primiţi felicitările noastre.

Amintim din nou, că fiecare deslegător, trimiţând soluţiile jocurilor, va trebui să le însoţească de bonul pe care îl ataşăm la revistă.

Cititorii revistei noastre cari vor face până la 20 Ianuarie 1932 un abonament de un an la «Oglinda Lumii» primesc GRATUIT un calendar bloc «Eminescu» pe anul 1932.

Reamintim că abonamentul pe un an la «Oglinda Lumii» se ridică la modica sumă de Lei 250.

„Oglinda Lumii" No. 2

BONUL JOCURILOR

O vorbă a lui Kipling

Intr'o Duminecă dimineaţă, o yankee curioasă obţinu să fie primită câteva momente de Rudyard Kipling, în vila pe care o locueşte marele romancier, la Sussex.

Vederea scriitorului pricinui doamnei o dezamăgire. Fapt e că primele ei vorbe au fost:

— Oh! nu vă credeam aşa!

Kipling surâse gentil:

— Intr'adevăr, doamnă, eu nu sunt totdeauna aşa! Dar vedeţi... azi e Duminecă.

A murit Rastelli

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)

Cel mai mare jongleur al lumii, Enrico Rastelli, a încetat din viaţă în mod stupid, rănindu-se cu o perie de dinţi. Iată-l aci într'o exhibiţie interesantă pe o scenă italiană.

ACTUALITATEA IN CARICATURA

Interesant film

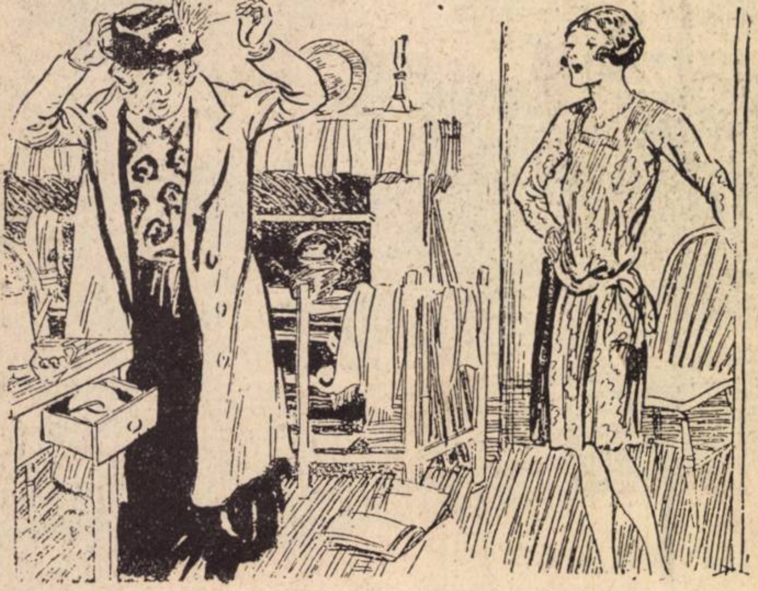

Stăpâna: Vrei să te duci neapărat diseară la cinema ?
Noua bucătăreasă: Da. E un artist pe care îl urmăresc pretutindeni de luni de zile !

REMEDIUL

— Soția mea se vaită mereu din cauza durerilor reumatice.
— Și nu ai nici un leac ?
— Ba da, îmi astup urechile.

DUPĂ VREME

— Și cum le merge băeților d-tale ?
— Foarte bine.
— Cu toată criza acută ?
— Da. Unul e perceptor fiscal, iar cellalt portărel.

INCONȘTIENȚĂ

— Mario, ți-am spus că nu-ți faci treaba cum trebue. Uite ce praf e pe masa asta. Mi-ași putea scrie numele pe ea.
— Ce bine, conițâ, când știe omul carte !

Economie

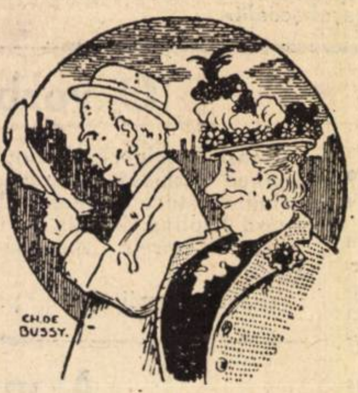

— Ei bine! Nu mi-ai spus încă dacă-ți place noua mea pălărie ?
— Admirabilă ! Datorită ei nu mai e nevoe să mergem la țară.

SFAT IDIOT

Pacientul: Inainte de a veni la dv., am fost pela doctorul Sănătescu.
Doctorul: Și ce sfat idiot ți-a dat?
Pacientul: Mi-a spus să vă consult pe dv.

MIOP

Doctorul: Sunteți foarte miop. Nu puteți distinge lucrurile mai depărtate. Ce meserie aveți?
Pacientul: Sunt astronom.

HOTĂRÂRE

Nepotul: Așa dar unchiule, nu vrei cu nici un chip să-mi dai o mie de lei?
Unchiul: Nu, nu și nu!
Nepotul: Ei bine (scoțând un revolver din buzunar) știu ce-mi rămâne de făcut!
Unchiul: Oprește-te, nenorocitule!
Nepotul: Mă voi duce la Muntele de pietate.

LA INCHISOARE

— Fiecare deținut trebue să-și aleagă o meserie. D-ta Ionescu ce vrei să fi.
— Voiajor comercial d-le director.

SERVITOR MODEL

Domnul : E acasă domnul baron :
Servitorul : Ce doriți dela domnul baron ?
Domnul: Viu pentru o datorie !
Servitorul : A plecat eri la țară...
Domnul : ...pe care vreau să i-o plătesc.
Servitorul : ...și s'a întors adineauri.

INTERPRETARE

Clienta : Ași vrea vitriol.
Farmacistul : Pentru cât ?
Clienta : Pentru două persoane.

Grijuliu

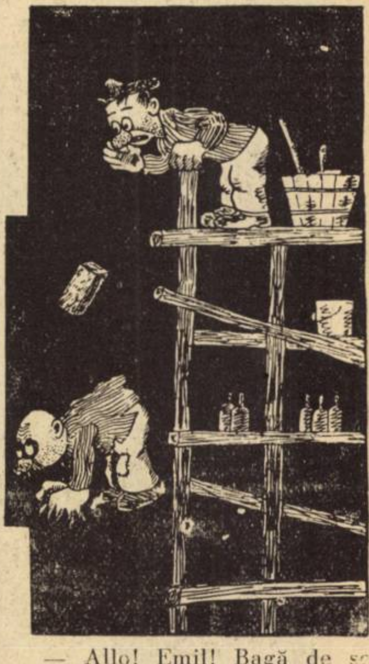

— Allo! Emil! Bagă de seamă că vine o cărămidă după tine.

SUFERINȚĂ INDIRECTĂ

— Sunt teribile gerurile.
— Suferiți mult din cauza lor ?
— Indirect! Soția mea vrea un manșon de blană.

DIN LAC IN PUȚ

— Ia spune Mario, dece ai băut toată sticla de Porto.
— Am băut-o ca să scap de emoție, conașule ..
— Ce emoție ?
— Spărsesem oglinda cea mare din salon.

INTRE PRIETENE

— Ghicește pe cine am văzut la Paris ?
— ? ? ?
— Pe tânărul care s'a sinucis anul trecut din dragoste pentru tine.

Licheur prost...

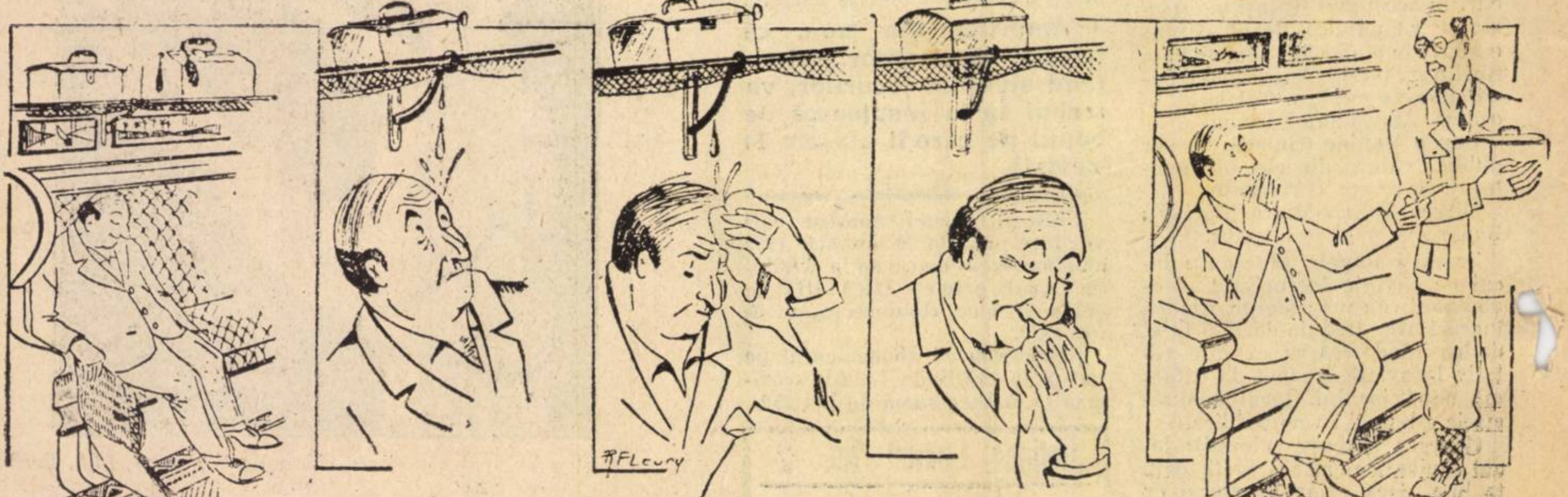

— Ce dracu... plouă? — Ce-ar putea să fie?... — Nu e rău deloc! — Ce aveți acolo?... Whisky?
— Nu, o pisicuță!

Control la Universitatea din Berlin

La Berlin, agenţi provocatori amestecaţi printre studenţime au provocat scandaluri şi agitaţii. Pentru a preîntâmpina astfel de lucruri, s'a instituit un control la poarta universităţii, astfel că acum nu se permite intrarea decât la acei cari se legitimează ca adevăraţi studenţi.

Şi... cărţile s'au eftenit

Toate cărţile mai jos notate, se vând direct la Editura „EMINESCU" S. A., Bucureşti I, Strada Inginer Anghel Saligny, 2 şi la ori ce librărie din ţară la următoarele preţuri foarte mult reduse:

10 Lei Fi care volum roman complect

Henri Murger: In noaptea nunţii
F. M. Dostoievski: Vrăjitorul
Bjornstierne Bjornson: Poveste de dragoste
Jean Richepin: Povestire din lumea nouă
M. Lermontov: Bela, roman
N. Gogol: Răzbunarea groaznică
Gabrielle D'Annunzio: Pisica (Nuvele)
Charles Folley: Fiul lupilor de mare
Maurice Level: Naufragiaţii vieţii
R. Benim: Rivala, roman
V. C. Rondy: Secretul Principesei
Charles Omessa: Misterul Romanovilor
Epinghoven: Tainele Curţii germane
Bekir Aga: Memoriile unui eunuc
René Cazal: Voluptăţile răsboiului
Miguel Zamacois: Accidentul
Honoré de Balzac: Iubita imaginară
André Theuriet: Coleta, roman
Lynkeus: Micuţe Bucureştene (Frivolităţi)
Cady: Mica cerşetoare
P. B. Haşdeu: Sic Cogito

15 Lei volumul

Ivan Turgheniev: Eroismul Dragostei
Alex. Puşkin: Fata căpitanului
Guy de Maupassant: Nuvele
Georges Meirs: Pata de sânge
Mihail Eminescu: Geniu pustiu
I. L. Caragiale: Cănuţă om sucit
Dr. I. Frumuşanu: Cum să întinerim

Rugăm păstraţi acest anunţ

Eugen Todie: O iubire
Lia Hârsu: Impărăţia de zăpadă

25 Lei volumul

Sven Heddin: Dela Polul Nord la Polul Sud. Vol. I—VI. Fiecare volum lei 25

30 Lei volumul

Claude Farrère: Casa oamenilor vii
Prinţesa Lucien Murat: Viaţa amoroasă a Caterinei Mari
Victor Margueritte: Talionul, roman
Victor Margueritte: Băetana (La Garçonne)
Victor Margueritte: Femeia emancipată
Victor Margueritte: Prostituata, roman
Victor Eftimiu, Elfiona, roman
Gustave Flaubert: Ispitirea Sft. Antoniu
Baron de Schlicht: Elita Prusacă, roman
Ludwig Wolff: Fiul lui Anibal, roman sportiv
Dr. Ovidiu Alfandari: Cartea femeii însărcinate

40 Lei volumul

Panait Istrati: Nerantsula
Victor Margueritte: Vitele umane
Victor Margueritte: Corpul tău îţi aparţine
I. L. Caragiale: Teatru, volumul I
I. L. Caragiale: Teatru, volumul II
Marie-Lise Emilian: 1313 întrebări şi tot atâtea răspunsuri.
Mihail Eminescu: Poezii
Victor Eftimiu: Cântecul milei (Poezii)
Alfred Musset: Spovedania unui îndrăgostit

Colecţia dedectivului ROB. PARKER
5 Lei Povestiri complecte Lei 5

Biblioteca „Orizontul" 5 Lei fiecare volum

Cărţi de succes

Klabund: Borgia, romanul unei familii	Lei	50
A. de Musset: Spovedania unui îndrăgostit	»	50
Panait Istrati: Ţaţa Minca	»	60
Remarque: Pe frontul de vest nimic nou	»	60
Ernst Glaeser: Contingent '924	»	60
Ioseph Delmont: Evrei în lanţuri	»	60
Torberg: Bacalaureatul elevului Gerber	»	100
Emil Ludwig: Napoleon	»	240

Fie care volum roman complect Lei 20

Edgar Allan Poë: Aventurile lui Gordon Pym
J. Kessel: Nopţi Siberiene
Ivan Turgheniev: Un cuib de nobili
Lew N. Tolstoi: Moartea lui Ivan Ilici
F. M. Dostoievski: O femeie blândă
Emil Zola: Ispăşirea, roman
George Ohnet: Prinţul fatal
Gabrielle D'Annunzio: Tragedia a două fecioare
Jules Mary: Păcatul mamei
Jules Mary: Răzbunarea Spaniolei
Georges Meirs: Enigma trenului 13
Valentin Mandelstam: Jim Blackwood Jockeu
Louis Hemon: Battling Malone
Victor Eftimiu: Kiriachiţa, roman
C. Cosco: Grădina lui Dumnezeu
I. Greculescu: Cronicile lui Popic
Maurice Leblanc: Arsene Lupin. Gentlemen Apaş
Maurice Leblanc: Arsene Lupin, Acul scobit
Maurice Leblanc: Arsene Lupin, 813
Maurice Leblanc: Cele trei crime
Maurice Leblanc: Dopul de cristal
Maurice Leblanc: Confidenţele lui Arsene Lupin
Maurice Leblanc: Triunghiul de aur
Maurice Leblanc: Izbânda lui Arsene Lupin
Maurice Leblanc: Insula cu treizeci de sicrie
Maurice Leblanc: Piatra miraculoasă
Maurice Leblanc: Colţii Tigrului
Arsene Lupin, contra lui Herlock Sholmes

Al. Marghiloman: NOTE POLITICE, în 5 volume mari LEI 1600

Avantagii importante: *La comenzi între 250 300 lei se acordă* **GRATUIT „Un calendar Bloc Eminescu pe 1932".**
La comenzi între 300 şi 500 lei se acordă **GRATUIT: Un calendar Bloc Eminescu 1932 şi Una Casetă hârtie p. scris „Englisch Welin"**

EXEMPLARUL 5 Lei
Cereţi număr de probă gratuit.

OGLINDA LUMII
Revista ilustrata de actualitate
Redactia si Administratia: Bucureşti I. Strada Inginer Anghel Saligny No. 2

20 PAGINI 20
Bogat ilustrate
Abonamente pe un an 250 lei
pe 6 luni 125 „
Gratuit pentru ab[illegible] un Calendar Bloc 1932

OGLINDA LUMII

IANUARIE 1931
ANUL XI. No. 5

José Mojica, actorul de cinema pe care americanii îl proclamă urmașul lui Rudolf Valentino.

20 PAGINI
LEI 5

OGLINDA LUMII

16. IANUAR. 1932
ANUL XI. № 3

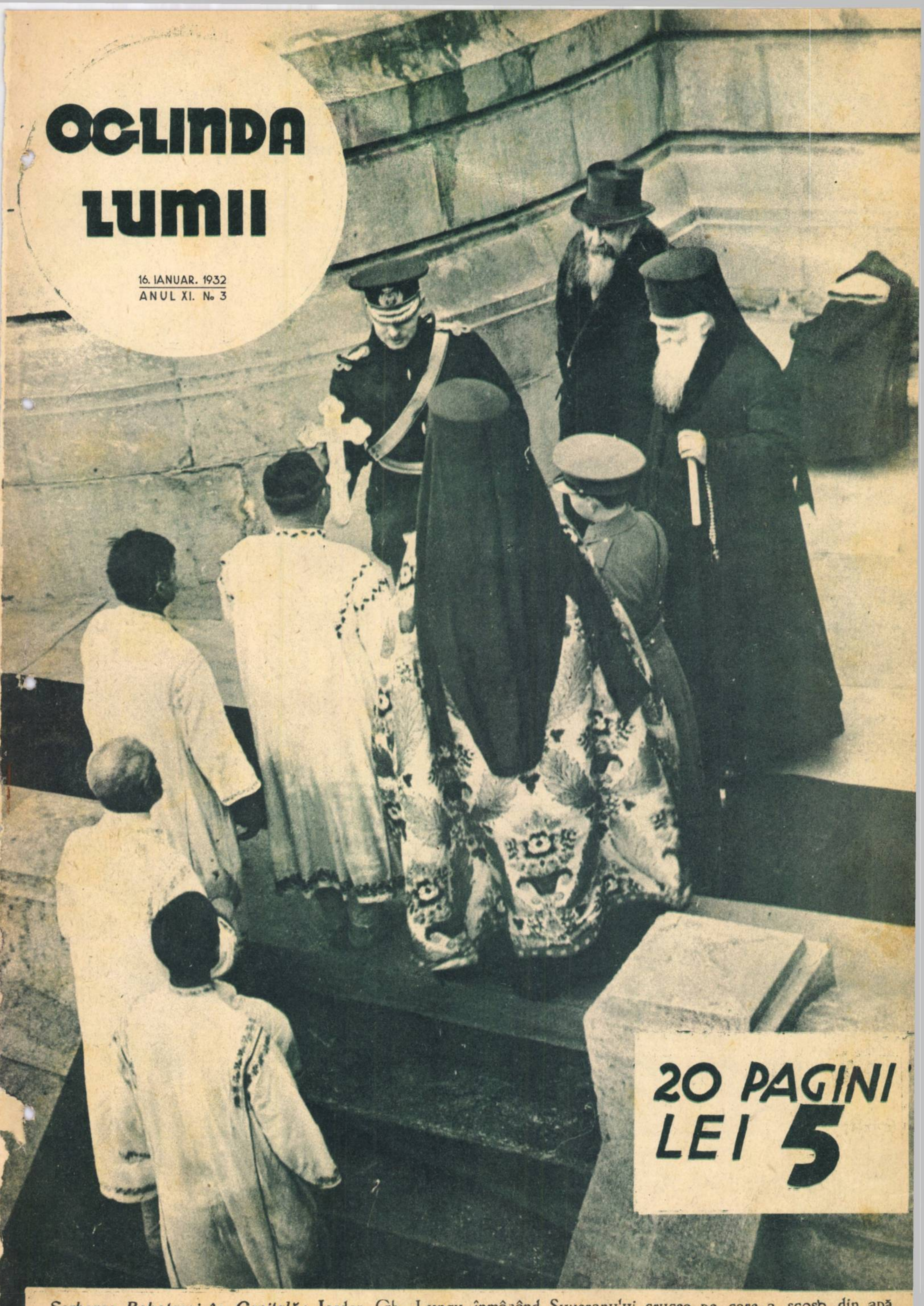

20 PAGINI
LEI 5

Serbarea Bobotezei în Capitală: Iordan Gh. Lungu înmânând Suveranului crucea pe care a scos-o din apă

Regele englez al petrolului: Sir Henry Deterding

Un tânăr de 65 ani

Europa posedă un cetățean curios. Nu-i un personagiu popular. dar oridecâteori cotidianele îi menționează numele în legătură cu vre-un eveniment oarecare. putem fi siguri că e vorba ori de o delicată afacere politică ori de o operațiune bursieră în stil mare depe urma cărora tot buzunarele noastre vor avea de pătimit... Astăzi, puternica scădere a acționarilor lui Royal Dutch pe toate piețile internaționale, l-a adus iarăși pe șeful lor atotputernic la ordinea zilei.

Sir Henry William August Deterding a intrat în al șeasezeci și cincilea an al vieței. Un altul la această vârstă și, mai ales, posedând o avere colosală ca a lui, s'ar retrage mai degrabă să se odihnească. Deterding posedă un castel superb în Scoția, care va rămâne, fără îndoială memorabil în istoria industriei petrolului. Dar proprietarul său nu știe ce înseamnă o clipă de odihnă. Astăzi, la fel ca acum treizeci de ani, el conduce, neostenit, multiplele sale afaceri destul de încâlcite.

METISUL ASIATIC

Două trăsături principale contribuie să asigure originalitatea caracterului acestui om puțin obișnuit: energia lui prodigioasă și... lipsa de scrupule. S'a încercat să se impute această a doua trăsătură, originii asiatice a lui Deterding. Intr'adevăr, tatăl său era un boiernaș olandez, iar mama o javaneză.

Cariera lui Deterding e o istorie de sute și mii de ori repetată. Astfel se știe că actualul dictator al petrolului, a fost în tinerețe un mic funcționar de bancă în Sumatra și că, în această calitate, atrase atențiunea lui Kessler, animatorul exploatării petrolifere a Indiilor olandeze care, bănuind în tânărul acesta modest un organizator de primul ordin, îi încredință, rând pe rând, posturi din ce în ce mai importante. După moartea lui Kessler, Deterding fu numit de adunarea acționarilor, director al societății Koninklijke, actuala Royal Dutch: avea vârsta de 33 ani. După realizarea câtorva operațiuni importante, el obținu în 1907 fuzionarea lui Royal Dutch cu întreprinderile Shell. Pe dată, devine concurentul cel mai redutabil al celebrei întreprinderi a lui Rockefeller, Standard Oil Corporation și al societăților sale afiliate cari se bucurase până atunci, pe cea mai mare parte a pieții mondiale de un adevărat monopol de fapt.

UN DUȘMAN PRIMEJDIOS

Anii ce preced marele războiu, înregistrară o puternică extindere a activității lui Henry Deterding. Acesta își consolidă, din ce în ce mai mult poziția pe piața europeană și susținut de conservatorii englezi, reușise să cointereseze pe numeroși politiciani în afacerile sale. Zilnic, cucerea tot mai mult teren pe piața britanică. Pentru a aproviziona mai lesne țările europene, Deterding dobândi mai multe zăcăminte petrolifere, situate în apropiere de Vechiul Continent, între altele o importantă parte din exploatațiunile dela Baku.

Isbucni războiul și Deterding își redublă activitatea. Se puse, deschis, în slujba aliaților și gestul acesta determină o strălucită afacere, deoarece deveni furnizorul principal al amiralității britanice. Ca recompensă a meritelor și activității desfășurate, Deterding, căpătă insigna de onoare a unui titlu nobiliar englez ajungând **Sir.**

Dacă Deterding este tânăr la 65 ani, ce să spunem de rivalul și concurentul său cel mai de temut, miliardarul american Rockefeller, care se bucură de o sănătate perfectă și de o vigoare puțin obișnuită la 93 de ani? Iată-l aci jucând golf pe un frig de — 10 grade.

Când revoluția rusească stânjeni avântul prodigios al afacerilor lui Sir Deterding, terenurile petrolifere din Baku fiind expropriate, capitalul lui Royal Dutch-Shell înregistră o pierdere gravă. In timp ce Deterding își consacră toată energia pentru recucerirea bunului pierdut, se isbi de concurența puternicei sale rivale, Standard Oil.

RAZBOIU CONTRA AMERICEI

In 1920, d. Hughes, ministru al Statelor-Unite, publică o declarație prin care arăta că U. S. A. deși refuză să recunoască guvernul sovietic, dă, totuși, toată latitudinea cetățenilor americani să încheie afaceri cu Rușii. In practică, declarația aceasta însemna accesul lui Standard Oil la zăcămintele petrolifere rusești cari constituise până atunci una din citadelele lui Shell.

Deterding nu întârzie să riposteze și la rândul său, se introduse nu numai în Canada unul din principalele debușeie ale concurentului său, dar și în multe state americane, ca Mexic, Venezuela, Nicaragua, cu unicul scop de a sta în calea lui Standard Oil și de a intra în posesia zăcămintelor importante din aceste țări.

Oare printr'o simplă coincidență, toate aceste state deveniră atunci teatrul unor revoluțiuni sângeroase?... Anumiți biografi ai lui Deterding cred că era mai mult decât un joc al hazardului...

PETROLUL NU ARE MIROS

Incetul cu încetul, concurența între cele două trusturi gigantice ajunse atât de încordată, încât începu să le amenințe însăși existența. Lumea economică hotărî atunci pentru a atenua această rivalitate convocarea unei conferințe la Genua. Deterding, însă se simția mai tare ca oricând. In mijlocul conferinței, veni ca o bombă următoarea știre: «Deterding a cumpărat importante concesiuni de foraj în Rusia». Deterding își luase revanșa.

După cum se știe, conferința eșuă și numai după trudnice negocieri, se căzu de acord asupra unui serviciu comun de vânzare.

Organismul acesta nici nu începuse să funcționeze și Deterding realiza o altă lovitură, nu mai puțin temerară decât prima: creiarea lui **Asiatic Petroleum Co.** menită să împrăștie petrolul sovietic.

DETERDING CONTRA LABURIȘTILOR. INCEPUTUL DECLINULUI

Totuși bunele relațiuni între Sir Deterding și Soviete nu aveau să țină multă vreme. In fața refuzului guvernului dela Moscova de a-l despăgubi pentru posesiunile lui dinainte de războiu, pe teritoriul rusesc, Deterding se hotărî să rezilieze contractele și să pornească războiul contra U. R. S. S.-ului. Planul său de atac, sprijinit pe concursul conservatorilor, a fost totuși nimicit prin venirea la putere a laburiștilor, în Ianuarie 1924. Mânia directorului lui Shell atinse paroxismul în momentul când guvernul Mac Donald recunoscu **de facto** republica sovietică.

Deterding luă atunci hotărîrea puțin banală de a lupta contra guvernului... Nimeni nu ar putea încă spune în ce măsură a contribuit puternicul industriaș, la căderea guvernului travailist, însă cert este că cercurile bine informate îl consideră ca autorul, mai mult ori mai puțin direct, al faimoasei scrisori apocrife a lui Zinoview, a cărei publicare, cinci zile înaintea alegerilor din Octombrie 1924, nu a rămas fără efect în victoria conservatorilor...

Deterding părăsind Rusia, Standard Oil profită de ocazie și încheie cu Sovietele un tratat pe cinci ani, până în 1932. Imediat, acțiunile Shell începură să scadă. Puternica societate intră într'o perioadă extrem de critică. In primul semestru 1929 una din întreprinderile sale afiliate, Anglo-Persian, se văzu în neputință de a-și plăti dividendele. Intre timp, raporturile între Standard Oil și guvernul sovietic se intensificau. Un nou acord se încheie asupra transportului petrolului rusesc.

Dela deslănțuirea crizei mondiale, Deterding nu mai are, bineînțeles, o clipă de răgaz pentru a se ocupa de intrigile economico-politice cari se țes împotriva lui, în special prin presă (**Daily Mail,** de pildă). Piața petrolului se așeşte pradă unui marasm fără pereche.

Deterding, un om care nu capitulează ușor, desfășoară toate resursele ingeniozității și energiei sale, pentru a reglementa producția și a împiedica o nouă cădere a prețurilor.

Eforturile sale nu au fost, însă până astăzi încoronate de succes. Să fi **început** oare declinul regelui **european,** al petrolului?

No. 3
Anul XI.
„OGLINDA LUMII"
16 Ianuarie
1932
Redacția și Administrația București I, Str. Ing. Anghel Saligny 2
(Palatul «EMINESCU» S. A.) Telefon 325/34 și 325/35
Abonamente pe un an 250 lei
pe 6 luni 125 lei

Vila lui Romain Rolland la Villeneuve, unde a fost găzduit Gandhi.

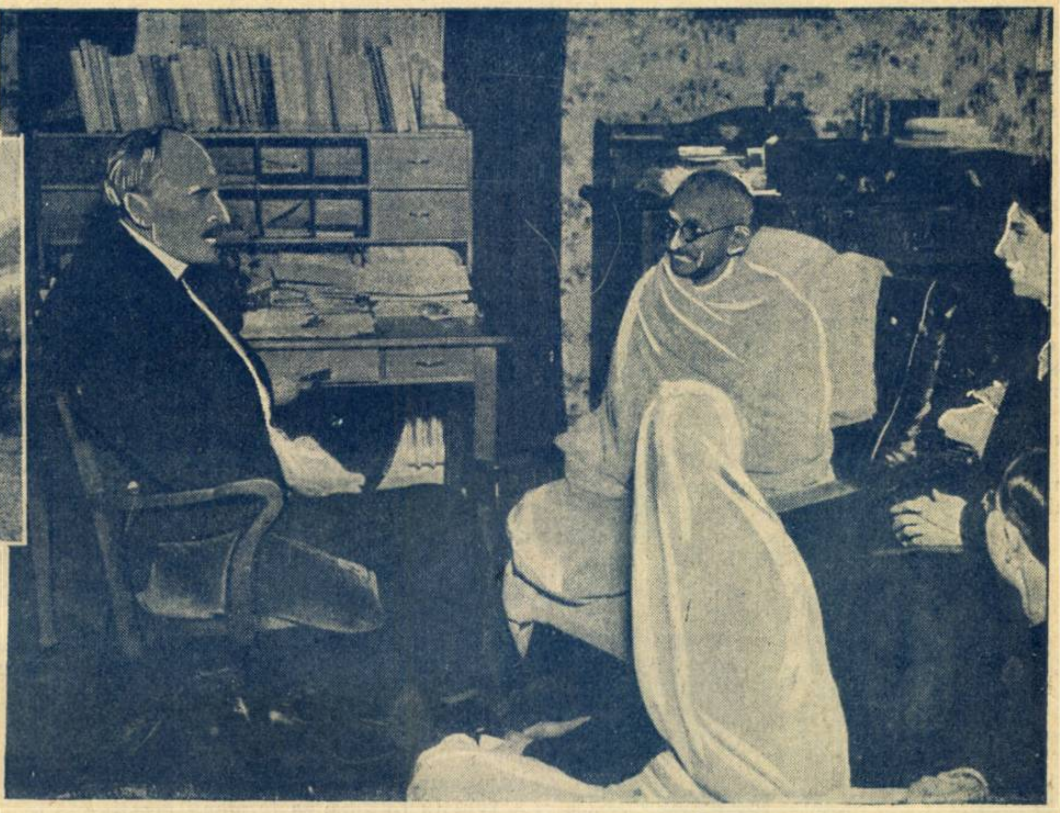

Dela stânga la dreapta: Romain Rolland, Gandhi, d-ra Rolland, sora scriitorului, fiul lui Gandhi şi, întoarsă, Miss Slade, discipola agitatorului indian.

GANDHI IN VIZITĂ LA ROMAIN ROLLAND

Copiii elveţieni l-au primit pe Mahatma în gara Montreux, cu flori.

In drum spre Indii, după o şedere îndelungată în Europa, unde pretutindeni stârnise senzaţie, Mahatma Gandhi, marele agitator şi cugetător indian s'a oprit pentru câteva zile în Elvetia la prietenul şi biograful său Romain Rolland, care trăieşte într'un refugiu de apostol, la Villeneuve.

Lacul Leman arată trist, palid, turburat, ca şi Europa, ca şi lumea întreagă...

Munţii încadrează cu o majestate rece valea Rhonului.

Gandhi şi însoţitorii săi sunt găzduiţi la vila «Lionette». In hall-ul tapetat cu cărţi, du-te-vino-ul nu mai conteneşte. O secretară răspunde tuturor scrisorilor, o jupânească diretică; un Hindus, cu picioarele brune, goale, redactează telegrame; un alt secretar clascază biletele de bancă pentru diferitele ţări prin cari mai au de trecut.

La treizeci metri depărtare se înalţă vila Olga, unde, în fiecare dimineaţă însoţit de interpretul său, Gandhi vine în vizită la Romain Rolland; scriitorul francez puţin suferind, nu poate părăsi casa şi refuză să vadă orice persoană străină.

Când Gandhi străbate pajiştea la întoarcere, fotografii îl covârşesc, până la exasperare cu aparatele lor. fixate în faţă pentru a-i prinde expresia chipului: halatul de lână albă, tăiat scurt, craniul brun şi lucios, ochelarii rotunzi fixaţi cu două sârme de oţel, zâmbetul binevoitor care desvăluie o falcă inferioară proeminentă, ştirbă. Picioare goale, nervoase.

După el, surâzătoare vine miss Slade — Mirabaï după numele adoptat — discipola lui Mahatma Gandhi. E frumoasă în vestmintele ei ordinare de ţărancă hindusă; capul tuns, abia întrezărit sub şalul alb de stambă, pasul semeţ, ochii luminoşi sub arcuirea neagră a sprâncenelor.

Gandhi, asemeni tuturor oamenilor mari, are darul să pară întotdeauna la dispoziţia celui care i se adresează. cu o vorbă banală ori cu o rugăminte plicticoasă. Dărnicia lui sufletească nu face decât una cu întreaga-i fiinţă. In felul său de a se prezenta nu apare nici un artificiu, nici o atitudine scumpă anumitor «genii». Gandhi lasă pe oricine să vadă într'însul, fără nici o stingherire.

Charlie Chaplin îi scria deunăzi:

«Nu sunt decât un comedian; dar ca atare mă interesează drama. D-ta reprezinţi cea mai mare dramă din epoca actuală: eşti un sfânt. Ar fi o bucurie neţărmurită pentru mine să te pot întâlni».

Gandhi îi răspunse:

«...d-ta îi faci pe copii să râdă: e cel mai bun paşaport pentru cer. Sunt departe de a crede că voiu ajunge atât de sus. căci nu sunt un sfânt. Să facem totuş cunoştinţă: sunt atât de curios să întâlnesc un comedian, precum d-ta să mă vezi pe mine».

Gandhi a calculat, după statistici, venitul mijlociu pe zi al fiecărui Industan şi a hotărât să nu depăşească această sumă pentru întreţinerea lui personală.

Intr'o zi. un prieten îi aduse un fruct frumos. Gandhi îl mâncă pentru a nu-şi supăra amicul dar a doua zi se interesă de preţ şi află că costul depăşeşte cheltuiala obişnuită; în ziua aceea Mahatma postì pentru a compensa abaterea lui involuntară.

Printre cei cari repetă cuvântul «Mahatmah», câţi sunt oare cari ştiu şi ce înseam-

(Continuare în pag. următoare).

Aspectul sălii Victoria Hall din Geneva, în timpul conferinţei lui Gandhi.

nă această expresie? După obiceiul hindus, fiecărui om i se dă o poreclă care i se potriveşte caracterului: «Mahatma-mah» înseamnă «Suflet mare».

Sinceritatea lui Gandhi este absolută: ea emană dintr'însul, aproape tangibilă. Mahatma primeşte lumea la etajul vilei, într'o odaie luminoasă, cu fereastra deschisă; apostolul e aşezat pe o saltea. Mâna dreaptă îi tremură din când în când, bolnavă dela ultima întemniţare şi e ascunsă sub halat. Gandhi scrie cu mâna stângă. In cursul răspunsurilor ce le dă, numai brăzdările simetrice ale frunţii se agită şi mâna suplă cu gesturi hotărâte.

Gandhi, asezat pe bancheta vagonului de clasa III, cu care a călătorit dela Paris la Montreux.

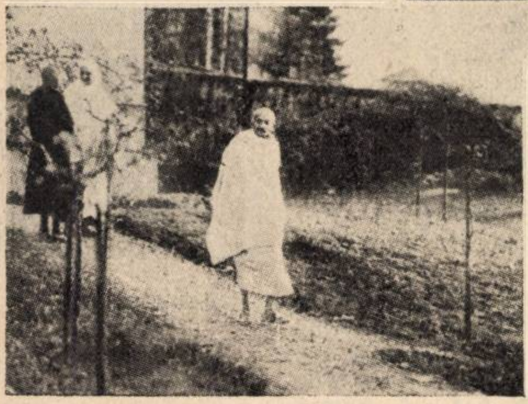

In grădina vilei «Lionnette»: Gandhi se preumblă, cruţat de atacurile ziariştilor.

Când reflectează, gura pare că murmură ceva: sinuoasă, ea se desenează în diferite feluri. Apoi vorbele se revarsă, egale, în timp ce ţâşneşte o privire serioasă care subliniază şi nuanţează cuvintele rostite.

— Nu, răspunde el întrebării unui gazetar, dacă voiu eşua în sforţările mele, nu doctrina non-violenţei va fi de vină, ci eu care voiu fi săvârşit o greşală.

«Doctrina e veche cât lumea, şi-a făcut dovezile şi nu mai e nevoe să stăruim asupră-i.

«Mişcarea actuală de non-violenţă mi-a fost inspirată de Dumnezeu; e un mesagiu adresat lumii întregi. Fără ajutorul lui Dumnezeu, nu aşi putea întreprinde nimic.

«Nu am căutat, nici nu am dorit mişcarea actuală, de zece ani de când mă aflu în fruntea ei, ci Dumnezeu vorbeşte prin mine. (E greu să se definească ce anume însemnează Dumnezeu pentru Gandhi: probabil ceva omniprezent, adesea sinonim cu adevărul).

«Dacă India ar putea arăta lumii că o ţară de mărimea ei poate dobândi independenţa fără vărsare de sânge, ar fi o dovadă imensă că mijlocul acesta e echivalent războiului.

«Mijlocul de expresie al acestei mişcări este suferinţa ce şi-o impune un popor.

«In Europa, trebuie şi d-v. să vă câştigaţi libertatea: sunteţi înlănţuiţi de urmările războiului, în ajunul a două falimente, material şi moral... Civilizaţia d-v. apuseană cântăreşte foarte puţin în balanţă.

«Maşinismul e de vină, în cea mai mare parte; nu spun să-l nimiciţi, dar susţin că trebuie să-i împiedicaţi supremaţia. Omul a ajuns sclavul maşinei: ea slujeşte războiul şi supraproducţia, cele două mari cauze ale desnădejdii actuale».

Deşi amândoi sunt slabi, ce contrast prezintă Romain Rolland la un loc cu Gandhi. Orientalul, mic de stat, pare mai brun decât de obicei, alături de occidental, de o paloare străvezie; prin contrast, capul său, cu reflexele lucioase, pare deodată cărnos: buza e amplă, nările largi; routunjimile craniului lucesc, ca reflexele unui obuz de bronz, cu potenţialul enorm.

Dimpotrivă: paloarea lui Romain Rolland învăluie suprafeţe unite, linia ascuţită a nasului, a gurii, a arcadei sprâncenelor, fruntea imensă cu tâmplele plate... Totul indică uzura superbă provocată de o gândire neîncetată. Singură, privirea, născută dintr'o clipă, e nouă, luminoasă, directă.

Gandhi nu l-a cunoscut la început pe Romain Rolland, decât ca biograf; acum îşi cere scuze cu umilinţă. I-a scris, înainte de a veni în Europa, în termenii aceştia:

«Cartea d-tale (e vorba de biografia lui Gandhi) mă face mai bun de cât sunt; toate cuvintele pe cari le citaţi ca ţâşnite din sufletul meu, nu sunt decât rezultatul multor revizuiri şi îndreptări. Nu sunt în mod spontan bun».

Romain Rolland îi răspunse că cele ce i-a scris dovedesc odată mai mult că nu s'a înşelat asupra valorii sale şi nu-şi va putea niciodată schimba părerea despre Gandhi.

In Indii, cei cari iau parte la mişcarea de non-cooperare nu vor să ştie de tribunale, de şosele, de spitale şi de măreţele şcoli ale guvernului. Instituţiile acestea nu le pot aduce fericirea, căci folosinţa lor implică o abdicare interioară: a recunoaşte o dominaţiune bazată pe forţă şi care a întemniţat 90.000 persoane, dintre cari 14.000 femei din cele mai înalte caste, în cursul războiului de non-violenţă.

Gandhi e păzit de doi englezi uriaşi, până la Brindisi; măsură inutilă. Cine ar cuteza să-i facă cel mai mic rău lui Mahatma, apostolul non-violenţei; dacă n'ar fi el, revolta ar putea isbucni dintr'un moment într'altul în Indii, ar câştiga tot mai mult teren, până ce ar săpa, în mod definitiv bazele imperialismului european în Asia.

Din această lovitură, prematur poate, s'ar deslănţui o luptă de clasă contra proprietarilor de pământuri.

Anglia are, deci, tot interesul să-şi cruţe duşmanul, «omul de culoare», care a venit să ia loc la Conferinţa Mesei-Rotunde, printre cele mai înalte personagii ale Regatului-Unit. In ziua sosirii sale la Villeneuve, cei douăsute de elevi ai liceului englezesc, Byron, l-au primit la gară intonând **God save the King** (imnul naţional britanic) şi Gandhi era departe de a se bucura de acest salut.

Câteva ceasuri înaintea plecării, Gandhi i-a vizitat pe micii elevi, adresându-le următoarele cuvinte: «Să ştiţi că duc cu mine o amintire plăcută din călătorie: este simpatia profundă ce mi-a arătat-o tinerimea engleză. La Londra tinerii au venit la mine, de pretutindeni, rugându-mă să le vizitez şcolile şi să le explic unde vine India. Vă văd, poate, pentru ultima oară, cine ştie? Vreau ca mai târziu să mă înţelegeţi, indiferent de ce voiu fi nevoit să fac pentru a-mi salva ţara. Acţiunile mele nu vor fi, să ştiţi, niciodată inspirate din răutate: nu am cea mai mică urmă de ură împotriva Angliei...».

Şi, spunând acestea, Gandhi a pornit, trist, spre Indii. Unde, după cum ştiţi a fost arestat, câte-va zile după sosire, din ordinul vice-regelui Indiei, lordul Willingdon...

*

Intreaga Indie e astăzi răsculată. Latent, colcăie pretutindeni mânia mulţimilor (sunt numeroase caste şi triburi cu ideologii şi revendicări diferite cari, dacă nu ar fi domolite de cuvântul magic al lui Mahatma Gandhi, s'ar afla de multă vreme pe baricade). Arestarea profetului hindus s'a făcut, de astă dată fără prea mari dificultăţi fiind făcută în plină noapte.

Mulţimea aflând, pe dată, de acest nou incident brutal şi stupid, s'a adunat, revoltată în faţa căsuţei lui Gandhi. Nici o minte, nici o logică nu putea lămuri rostul acestei întorsături în tactica britanicilor. Cu două săptămâni mai înainte, Gandhi fusese încă linguşit şi sărbătorit de aristocraţia londoneză, iar acum vice-regele Indiei refuză să-l primească, măcar în audienţă, pe marele gânditor.

Cum îşi petrece Gandhi vremea în închisoare? Invârtind molcom, fusul în care deapănă sute de metri de fire de bumbac şi meditând asupra viitorului Indiei. Pe coridor, stă de veghe o santinelă indiană, care'l adoră şi se prosternă, oridecâteori Gandhi trece prin faţa lui... Afară, pe străzi, în văgăunile munţilor, în curţile templelor, cele 350 milioane de Induşi aşteaptă semnul insurecţiei. Dar Gandhi refuză să-l dea...

Gandhi, în Italia, înconjurat de tineri fascişti cari au venit să-l viziteze.

30 ANI DE T. F. F.

Consecinţele fericite ale unei experienţe a inginerului Marconi

La 12 Decembrie 1901 trei tineri europeni debarcară la Newfoundland, în Canada.

Ei se numiau **Guglielmo Marconi, G. S. Kemp şi P. W. Paget.**

Inginerul Marconi, împreună cu cei doi asistenţi mai sus numiţi şi câţiva pescari, luptau din răsputeri să lege nişte sârme de doi stâlpi înalţi.

Marconi având în dreapta pe G. S. Kemp şi în stânga pe P. W. Paget (fotografie din 1901).

Sârmele le numiau **antenă.** Scopul ei era să prindă un semnal transmis din Europa prin telegraful fără sârmă.

50.000 LIRE STERLINE RISCATE PENTRU O EXPERIENŢĂ

Acum 30 de ani nici Marconi, nici Kemp, nici Paget nu erau oameni bogaţi. Totuşi ei avură curajul să risce 50.000 livre sterline pentru o experienţă.

Dacă experienţa eşua, averea aceasta enormă ar fi fost spulberată în vânt.

Marconi avea însă încredere desăvârşită în aparatele şi calculele sale.

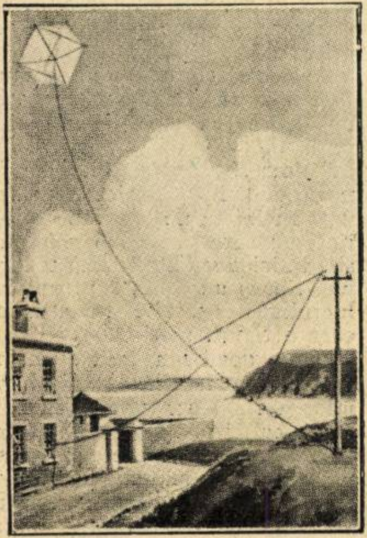

Antena legată de zmeu.

Se stabilise prin cablogramă ca staţiunea din Poldhu (Cornwall) să transmită un semnal prin undele hertziene. Staţiunea din Poldhu — primul emiţător radiotelegrafic din lume — fiind opera lui Marconi, autorul ei avea atâta încredere în puterea ei încât era convins că undele electrice nu trec numai Canalul Mânecii, dar se propagă şi peste întreg Oceanul Atlantic, putând fi recepţionate cu ajutorul unui modest aparat legat de o antenă.

Timp de şase zile oamenii lui Marconi fură văzuţi transportând cilindre de gaz, baloane, stâlpi, plăci de zinc şi diverse aparate.

In a patra zi înălţară primul zmeu la 600 picioare înălţime, dar nu se putu identifica nici un semnal din Poldhu, fiind vreme furtunoasă şi antena prinzând doar paraziţi atmosferici.

In a 6-a zi într'o Marţi, căzu unul din stâlpi, trântit de uragan. După trei ore ridicară stâlpul şi Marconi punând casca telefonică la ureche, avu răbdare să asculte descărcările electrice.

SE AUDE LITERA S, A ALFABETULUI MORSE

Descărcările atmosferice sunt neregulate.

La un moment dat Marconi auzi trei bătăi scurte, succedându-se regulat:

... ...

Era litera telegrafică S, care se transmite prin trei puncte după codul lui Morse.

Telegraful fără sârmă deveni o realitate, putându-se transmite semnale Morse peste ţări şi mări fără a mai fi nevoe de sârme legate de stâlpi, nici de cabluri lăsate în fundul oceanelor.

CEI TREI ACTORI

Priviţi prima fotografie. Pe un coş mare şade un tânăr cu pălăria în cap, paltonul ridicat şi mănuşi groase în mâini. E marchizul Marconi aşa cum l-a prins un fotograf din Newfoundland la 12 Decembrie 1901.

In dreapta lui Marconi, între sacul legat de coş şi o ladă e d-l G. S. Kemp, ţinând mâinile în buzunar din cauza frigului.

La stânga lui Marconi domnul care şade pe coş, cu mănuşi groase şi o căciulă neagră în cap e P. W. Paget.

Acum 30 de ani aceşti trei oameni îndurând viscolul şi gerul, înfruntând chiar uraganul, aşteptau trei puncte magice ce trebuiau să vie dela mii km. depărtre pe drumul eterului.

... ...

Şi cele trei puncte fură prinse de ei.

Azi aceşti actori ai dramei din Signal Hill sunt printre membrii Companiei Marconi, activând în decursul celor trei decenii la desvoltarea ei şi la răspândirea radiotelegrafiei pe glob. In primele două decenii numai pentru radiotelegrafie, iar în ultimul şi pentru radiofonie.

A doua fotografie reprezintă pe Marconi, Kemp şi Paget, aşa cum sunt azi.

DISTRUGEREA PRIMILOR PILONI

Orice început e greu. Când Edison inventă fonograful, nici chiar savanţii dela Academia franceză nu crezură în posibilitatea unui astfel de miracol.

Telegraful fără sârmă fu o minune şi mai mare. La 1901 toate vapoarele aveau turnuri pentru a da semnale de alarmă în caz de primejdie. Bătaia unui tun nu se poate auzi decât până la 30 km. iar când oceanul e bântuit de furtuni tunul nu se aude nici la 20 km. Dela 1902 vapoarele îşi leagă antene de catarge, Marconi dându-le putinţa să primească şi să transmită semnale pe o rază de mii de km.

Marchizul Marconi având în dreapta pe G. S. Kemp şi în stânga pe P. W. Paget (fotografie din 1931).

Prin câte greutăţi nu trecu însă până să ajungă la realizarea T. F. F.

In August 1901, dupăce se ridicară pilonii dela Poldhu, se deslănţui pe coastele engleze o furtună teribilă care prăbuşi pilonii şi prefăcu în ţăndări întreaga construcţie.

Marconi, ca orice om, fu rău impresionat de acest ghinion, dar chibzui să perfecţioneze pilonii şi antenele în aşa fel ca nici o furtună să nu le mai distrugă. In Noembrie însă află că i s'a rupt şi antena din America.

Plecă dar el însuşi în America în toiul iernii, stabilindu-se la Signal Hill în Newfoundland.

Intr'o zi furtuna rupându-i iar antena, n'o mai legă de pilon şi o ridică cu un zmeu. In altă zi umflă un balon cu hidrogen şi legând o sârmă de balon obţinu o antenă verticală admirabilă de la pământ până la cer.

Se ştie că antenele verticale sunt cele mai bune, spre deosebire de antenele orizontale întrebuinţate de majoritatea radiofoniştilor.

Când Marconi auzi trei puncte era atât de emoţionat, încât nici nu credea că într'adevăr se aude acel S convenţional. S'a ales litera S fiind mai uşoară de transmis şi putând fi mai bine deosebită de neregularităţile descărcărilor atmosferice.

Marconi dădu casca d-lui Kemp şi-l întrebă ce aude. Kemp auzi distinct aceiaşi serie de câte trei puncte.

Undele electrice pornite din Poldhu, trecură dar Atlanticul, propagându-se după curbura globului terestru, exact cum prevăzuse tânărul inventator.

Sir Oliver Lodge, celebrul fizician englez, fu primul om de ştiinţă care şi-a dat seama de succesul lui Marconi, prevestind într'un articol scris de Anul Nou 1902, începutul unei ere noui în istoria lumii.

Şi într'adevăr dela descoperirea tiparului de către Gutenberg, nu s'a mai cunoscut un mai mare eveniment în lume ca prima experienţă de T. F. F. făcută de Marconi acum 30 de ani şi de ale cărei consecinţi beneficiază azi milioane de oameni.

Era radioelectricităţii e abia la începutul ei. Ce minunăţii ne rezervă ea oare peste 30 de ani?

F.

Cum a fost aleasă Miss France 1932

De mult alegerile diferitelor «miss»-e, au devenit, în toate țările depe glob, o îndeletnicire caraghioasă și penibilă. Ultima pățanie, însă, a juriului din Franța, reprezintă încoronarea întregului ridicul care însoțește alegerea celei mai frumoase fete din țările respective.

D-ra Emilienne Caisson de Souzac, de 18 ani, fiica unui avocat din Nissa, «Miss France» pe 1932.

In ajunul zilei când trebuia aleasă Miss France, lotul concurentelor era atât de deficitar, atât sub raportul cantității, cât și sub acela al calității, încât organizatorii concursului, înebuniți, nu știau cum să iasă din încurcătură...

— Ce e de făcut? se lamenta d. de Waleffe, managerul acestor concursuri. Nu putem doar alege o pocitanie.

Convocarea unui consiliu urgent în biuroul d-lui de Rovera, directorul *Comoediei* duse la concluzia că trebuie de găsit, cu orice preț, printre cunoștințele colaboratorilor și... prietenilor casei, o candidată prezentabilă. Și membrii juriului porniră la vânătoare...

Unul singur se întoarse fericit. Aducea cu triumf, exact în clipa când se încheiau înscrierile, o frumoasă tânără fată, în vârstă de optsprezece primăveri, fiica unui avocat din Nisa, fericită și uluită în acelaș timp de cinstea cu care fusese copleșită...

Astfel fu proclamată d-ra Caisson de Souzac, Miss France 1932.

Wilhelm II intim

Memoriile princesei de Pless

Memoriile princesei Daisy Pless, a căror ediție mărită a apărut de curând la Londra, sunt o mărturie unică asupra vieții la Curtea Germaniei, înainte și la începutul războiului.

Mary Theresa Olivia Cornwallis-West aparținea prin naștere celei mai înalte societăți engleze.

In 1902, ea deveni Germană, căsătorindu-se cu contele Jean-Henry Hochberg care avea să ajungă scurt timp după aceea, prinț de Pless.

In timpul șederei sale la Londra, tânăra pereche trăi în intimitatea suveranilor. Daisy era marea amică a lui Eduard VII. Foarte frumoasă, ziarele americane insinuară chiar că regina ar fi geloasă pe dânsa. In curând, totuși, prințul și prințesa de Pless se fixează la Curtea Prusiei devenind prin aceasta, un fel de legătură între Londra și Berlin.

La Berlin, ca și la Londra, tânăra pereche face parte din familie. Impărăteasa prinse o afecțiune specială pentru tânăra prințesă și își îndeamnă fiul să nu o părăsească niciodată.

Așa se face că între Daisy și Wilhelm II se stabili o intimitate serioasă. Princesa era singura persoană dela Curte care-și permitea să-i spună verde, și în orice clipă ce gândește despre dânsul. Wilhelm accepta din partea ei totul: observațiile, bruscările, dojenile, tratând-o în aparență ca pe un copil.

Asupra legăturilor lor planează o atmosferă destul de stranie, pe care memoriile o subliniază în câteva rânduri. Tonul energic în care sunt scrise aceste amintiri îl arată într'o lumină oribilă pe impetuosul și brutalul împărat, acela care făcea să tremure întreaga Europă. In mijlocul unui mare dineu, Wilhelm o chemă pe Daisy la dânsul. Cu un semn, ca pe un animal familiar.

Ofensată, princesa rămase locului, dar în urma stăruințelor împăratului se hotărî să se ridice. Rămânând locului, Wilhelm îi pune ca de obicei «întrebări idioate», la cari Daisy, bineînțeles, nu răspunde. Cum el o întreabă care-i motivul acestei tăceri, ea îi strigă, în auzul tuturor: «Dați-mi, întâi, mâna». Wilhelm, jenat, înroșindu-se, întinse o mână fricoasă.

Toate anecdotele privitoare la dânsul sunt povestite fără nici un scrupul, princesa fiind încredințată că cel interesat le va citi în refugiul său dela Doorn, curios cum a fost întotdeauna de tot ce s'a spus și s'a scris asupra lui.

Calificativele cari revin, cel mai des, sub pana princesei de Pless, sunt acelea de îngâmfat și comediant. Wilhelm, al cărui gust excesiv pentru uniforme era știut de toată lumea, a mers până într'acolo cu exagerarea, încât și-a făcut o uniformă specială, pe care-o arbora seara, când intra în camera reginei. Gust al fastului, împins până la asemenea amănunte, încât el pare mai degrabă manifestarea unui satrap decât a unui monarh modern demn de acest nume.

In ce privește interesul politic al acestor memorii, el constă în mărturisirea, pe care atâția au făcut-o că cu mult înainte de 1914, princesa întrevăzuse conflictul amenințător, inevitabil. Veșnic amestecată în certurile familiare ale curților britanică și germană, Daisy vedea permanent în firea, pizma și ura lui Wilhelm contra lui Eduard VII, una din cauzele războiului. E un aspect îngust, dar în nici un caz neglijabil, al problemei. De zeci de ori încercă princesa de Pless printr'o diplomație discretă să facă pace — în sensul familial — între cele două curți, germană și engleză, după fiecare gafă a «nepotului imperial». In câteva rânduri isbutise, dar cursul istoriei nu-l putea opri o femeie. Oricât de inteligentă și fină ar fi fost.

*

După 13 ani...

Ce gândește Wilhelm II despre Adolf Hitler

...Se împlinesc 13 ani de când temutul, semețul și grosolanul Wilhelm nu mai este împăratul Germaniei. Revoluția dela Weimar i-a hotărât surghiunul în Olanda, în bătaia vântului marin, unde ex.-Kaizerul își petrece ziua tăind lemne, oferind brațul soției sale Hermina pentru plimbare, cu înfățișare marțială, ori evocând măreția trecută a persoanei sale fizice în fața câtorva fideli monarhiști cari vin, din când în când în pelerinaj, să-l omagieze.

...Un vânt rece suflă prin Doorn, scuturând frunzele moarte ale arborilor și făcând să vibreze firele electrice ale micului tramvai local. Bâjbâim prin ceață, descrie un ziarist francez — venit anume să vorbească cu ex-kaizerul — rătăcind de trei zile pe străzile orașului. La castel ne-am izbit de un refuz brutal: «Majestatea Sa nu primește niciodată ziariști francezi».

Când de-odată un trecător ne oprește și ne spune :

— Il căutați pe Impărat? (sic!), Dar e aci, în apropiere. Taie lemne în parc, în fața brazdelor de trandafir.

Alergarăm la locul indicat și îl văzurăm, într'adevăr, pe Wilhelm. Nu tăia lemne, ci dobora copaci. Și încă nu-i abătea el, decât într'un mod foarte literar. Toată munca propriu zisă fusese făcută de niște lucrători olandezi, așa încât monarhului nu-i rămânea decât să tragă de o sfoară, astfel ca arborele să se prăvălească la picioarele sale. O adevărată «curte» îl ajuta la treaba aceasta: domni în vârstă cu înfățișarea specific teutonă, în blănuri scurte, înmănușați, cu cizme până la genunchi. Reușim să luăm o fotografie. Un polițist intervine:

— *Streng verboten* (strict interzis).

Atras de sgomot, Impăratul vine spre noi. E îmbrăcat ca toți ceilalți: palton scurt cu blană, pălărie moale, bocanci înalți. Un câine enorm îl urmează. Polițistul îi explică ce s'a întâmplat. Wilhelm ascultă, apoi ni se adresează :

— Nu primesc niciodată ziariști, declară Wilhelm. Nici măcar pe reprezentanții ziarelor cari îmi sunt simpatice. Publicitatea, sgomotul îmi repugnă. La ce bun? (Observați modestia aceasta falșă, contrastând isbitor cu schițarea princesei de Pless (N. R.).

(Urmează în pag. 49)

Expoziții de amatori

(Foto Ogl. Lumii-St. Ignat)

In localul poștei s'a deschis prima expoziție a funcționarilor P. T. T. pictori și sculptori amatori. Iată aci un colț al Expoziției.

Mozart sărbătorit în stradă

Zilele trecute, a avut loc la Viena o pioasă comemorare a lui Mozart, în plină stradă. Cu prilejul împlinirii a 140 ani dela moartea sa, oficialităţile vieneze în frunte cu preşedintele republicei, Miklas şi cu cancelarul Schober (al treilea şi al cincilea dela stânga) au asistat la ceremonia desfăşurată în faţa lui «Kruzifixkapelle», biserica de unde a plecat spre groapă corpul neînsufleţit al genialului compozitor.

Wilhelm II intim

(Continuare din pag. 48)

Dealtfel încă de pe când era împărat al Germaniei, Wilhelm nu voia să ţină în mână şi să citească decât un singur jurnal: o gazetă imprimată anume pentru dânsul, în litere de aur, într'un singur exemplar. Un rafinament caraghios care-l lipsea de cele mai utile informaţii: căci, bineînţeles, revista... de aur a presei ce i se prezenta zilnic, se distingea mai mult prin eleganţă decât prin materialul ziaristic.

— Aşi vrea, totuşi, să întreb pe Majestatea Voastră ce gândeşte despre Hitler şi despre mişcarea hitleristă?

— Nimic, nu gândesc nimic. Nu răspund la întrebări.

— Vin din Germania, unde am vorbit cu mulţi conducători ai acestei mişcări, cari nu mi-au ascuns sentimentele lor monarhiste.

— Nu cunosc această mişcare, declară Wilhelm. Mi-am impus să nu intervin niciodată în luptele dintre partide. Or mişcarea de care vorbiţi, reprezintă un partid ca toate celelalte. Un monarh (sic!) trebuie să fie deasupra tuturor partidelor. E un arbitru. El nu se adresează supuşilor săi. Supuşii trebuie să vină la dânsul. *Nu cunosc mişcarea hitleristă, nu-l cunosc pe Hitler.* Am auzit vorbindu-se despre el, ca toată lumea. Nimic mai mult. *Dar nu mă interesează.* Prefer să dobor copaci.

Apoi, cu un pas ferm, foarte drept, cu mâinile în buzunar, Wilhelm se îndepărtă. Câinele îl urmă.

Se construieşte o cetate internaţională a sportului

In luna Iulie 1932, oraşul Los Angeles va fi teatrul Jocurilor Olympice şi cu acest prilej va răsări din frumosul pământ californian, un sat cu desăvârşire olympian. Timp de câteva săptămâni, satul acesta va fi centrul curiozităţii mondiale, mai mult poate decât a fost până în prezent orăşelul Hollywood, leagănul cinematografului.

Satul olympian va constitui un refugiu al celor mai buni atleţi, antrenori şi în genere sportivi din lume.

In momentul de faţă planurile sunt puse la punct, iar construcţiunea măreţelor stadioane şi clădiri va începe peste câteva săptămâni. Cetatea se înălţa în cartierul vestic... al oraşului Los Angeles, în faţa Oceanului Pacific, în mijlocul a 16 stadioane şi câmpuri de antrenament, ocupând o poziţie centrală. Satul va fi alcătuit din căsuţe de câte două odăi. Fiecare locuinţă va adăposti patru atleţi. Pe de-asupra, se vor clădi un palat pentru administraţia jocurilor şi o sală de mâncare, lungă de 400 metri. Această sufragerie enormă va fi împărţită în mai multe încăperi astfel ca fiecare echipă să poată lua dispoziţiuni culinare speciale. Prevedere cu atât mai necesară cu cât echipele respective îşi vor aduce un bucătar conaţional, obişnuit să prepare felurile de mâncare după pretenţiunile individuale ale atleţilor...

Stadionul uriaş din Los Angeles unde se vor ţine Jocurile Olympice

Membrele echipelor femenine vor fi găzduite, hrănite şi antrenate în hall-urile universităţii din California, situată în apropierea imediată a Coliseului din Los Angeles, unde va avea loc cel mai mare număr de competiţiuni.

Jocurile olympice vor fi deschise prin «Defilara Naţiunilor» când reprezentanţii a 65 ţări se vor înfrunta într'o luptă aprinsă, dar paşnică, pe terenul celei mai mari arene sportive din lume. Intr'adevăr, credite suplimentare de 500.000 dolari au permis să se efectueze lucrări de o îndrăzneală uimitoare, în urma cărora 125.000 persoane, cifră necunoscută până acum, vor putea lua loc în stadion.

Faimoasa pistă a alergătorilor e construită dintr'o argilă excepţional de rezistentă. De altfel e şi cunoscută ca cea mai iute pistă din lume, datorită recordurilor mondiale cari s'au stabilit în cuprinsul ei.

Cabine spaţioase şi duşuri moderne, pentru uzul a mii de competitori fac parte din programul de construcţii cari vor costa, laolaltă 3.000.000 dolari. Un sistem foarte ingenios va permite atleţilor să ajungă din cabinele lor speciale în mijlocul terenului, trecând prin coridoare subterane, săpate dedesuptul băncilor amfiteatrului. Alte coridoare subterane vor duce din marginea terenului până în centrul său, ori până la locul unde se vor ţine competiţiunile speciale.

Los Angeles îşi aşteaptă atleţii şi spectatorii.

ULTIMELE EVENIME

1. Regele şi Voevodul Mihaiu, înconjuraţi de membrii guvernului şi înaltul cler, aşteptând defilarea cu prilejul sărbătoririi Bobotezei. — 2. Ultima fotografie a bătrânului şi veneratului academician, scriitorul Iacob Negruzzi, ultimul supravieţuitor dintre întemeietorii Junimei, mort săptămâna trecută, în vârstă de 90 ani. — 3. Artiştii C. Tănase şi C. Toncanu ca vânzători de articole de doamne, într'un bazar, unde o parte din beneficiul obţinut a fost destinat Sindicatului Artiştilor din România. — 4. C. Hamangiu, fostul ministru de Justiţie, pe catafalc.

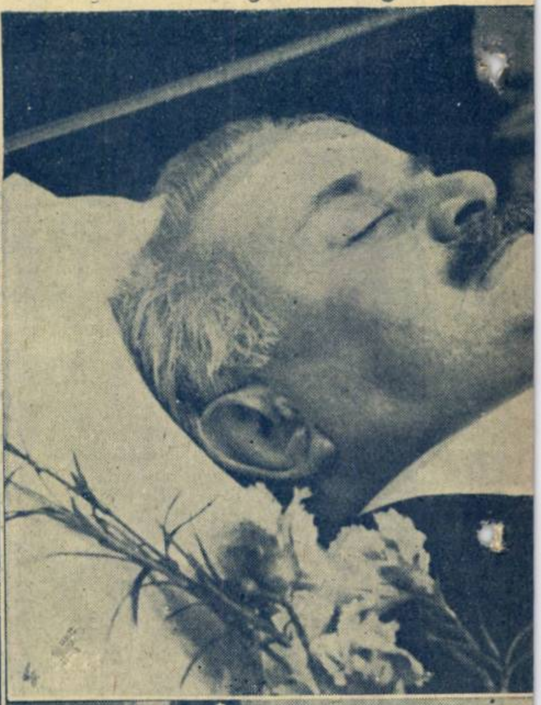
4

1

2

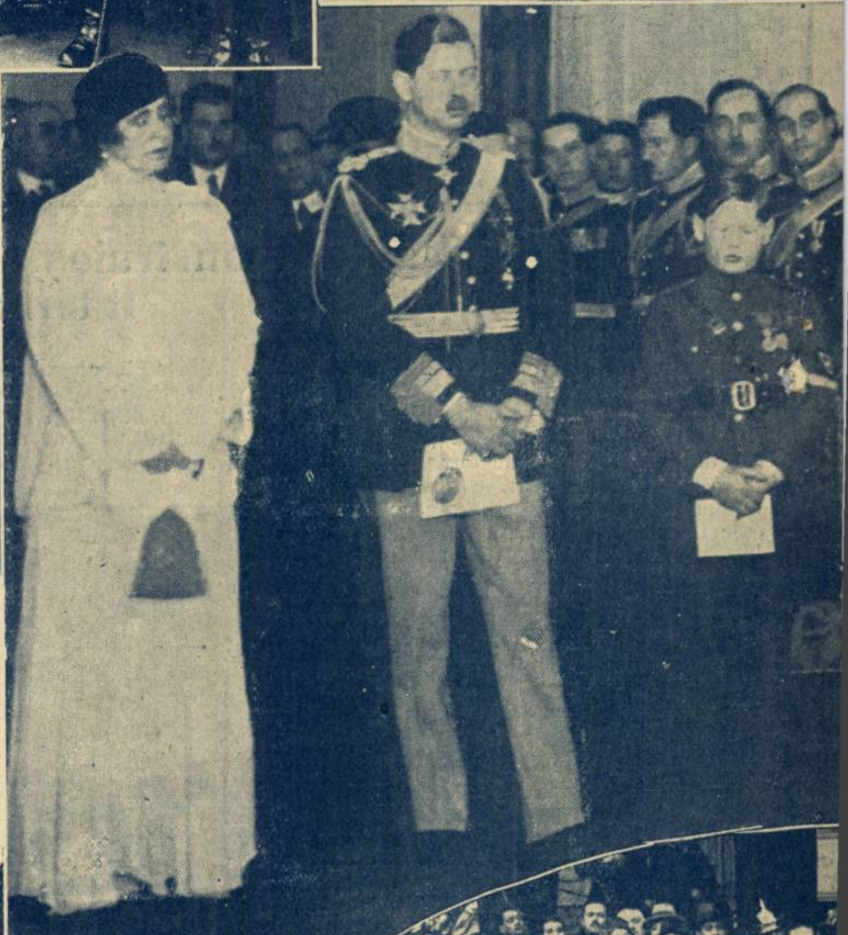
5

3

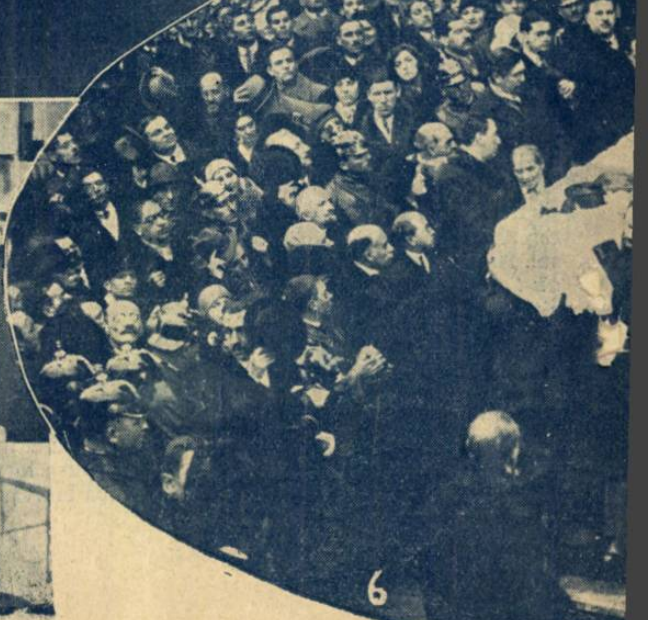
6

NTE ALE SĂPTĂMÂNII

— 5. Regele Carol, Voevodul Mihaiu şi Regina Maria la serbarea pomului de Crăciun a regimentului 6 Mihaiu Viteazul. — 6. Inmormântarea ministrului de justiţie C. Hamangiu. — 7. Ataşaţii militari străini la serbarea Bobotezei. — 8. Primul ministru britanic MacDonald, petrecându-şi sărbătorile la Lossiemouth în tovărăşia fiicelor sale Miss Isbell (secretara lui particulară), Miss Joan şi a ginerelui său, Malcolm. — 9. Primirea corpului diplomatic de către preşedintele republicei germane: mareşalul von Hindenburg citeşte un discurs solemn.

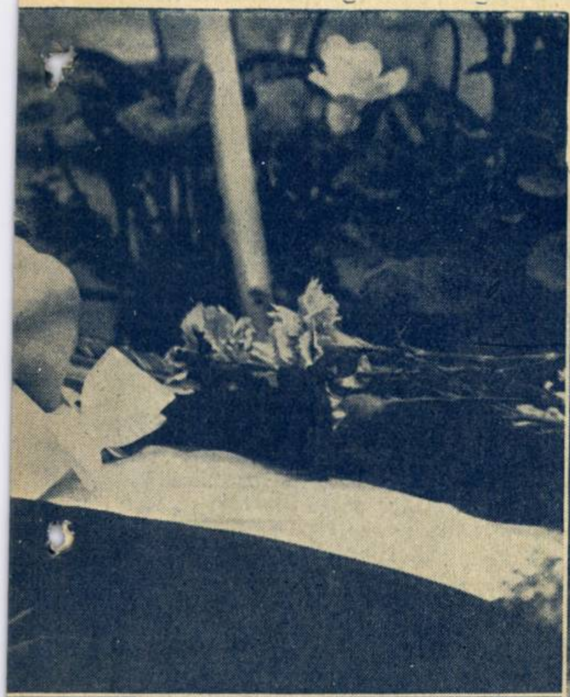

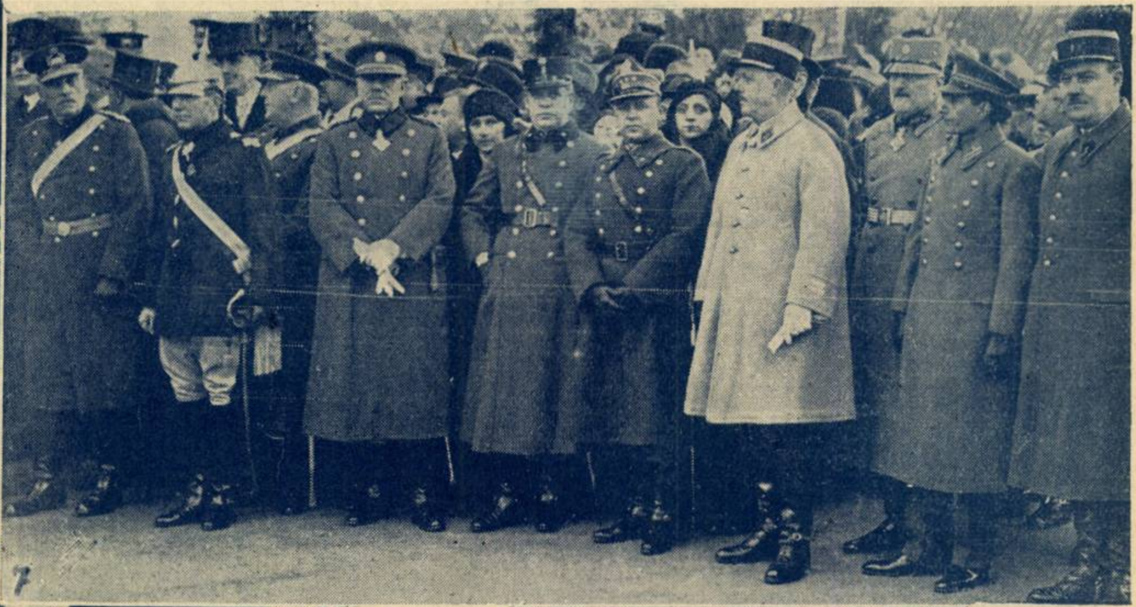

7

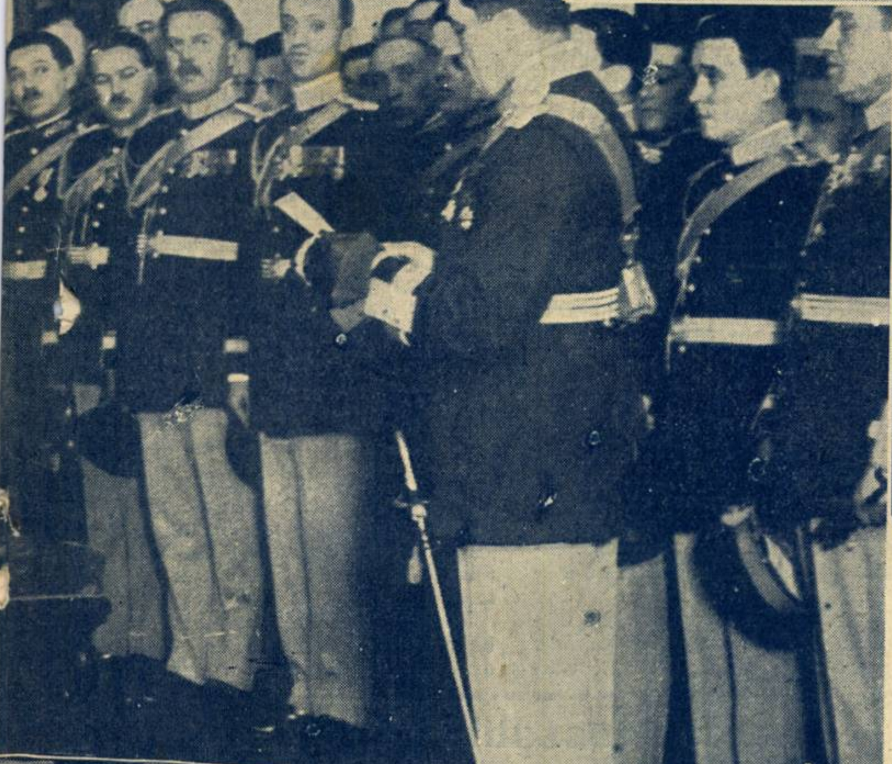

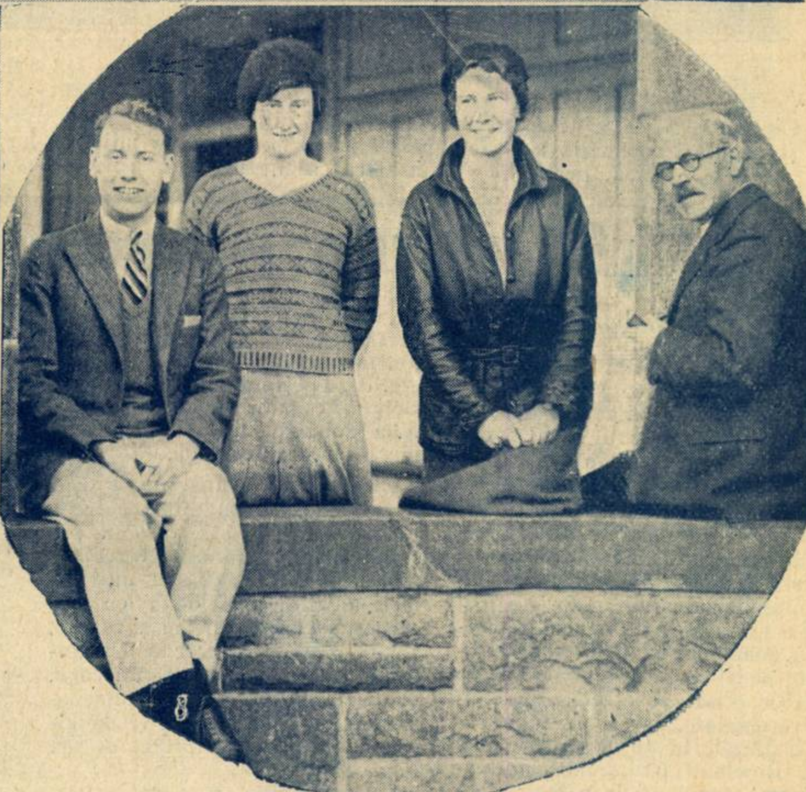

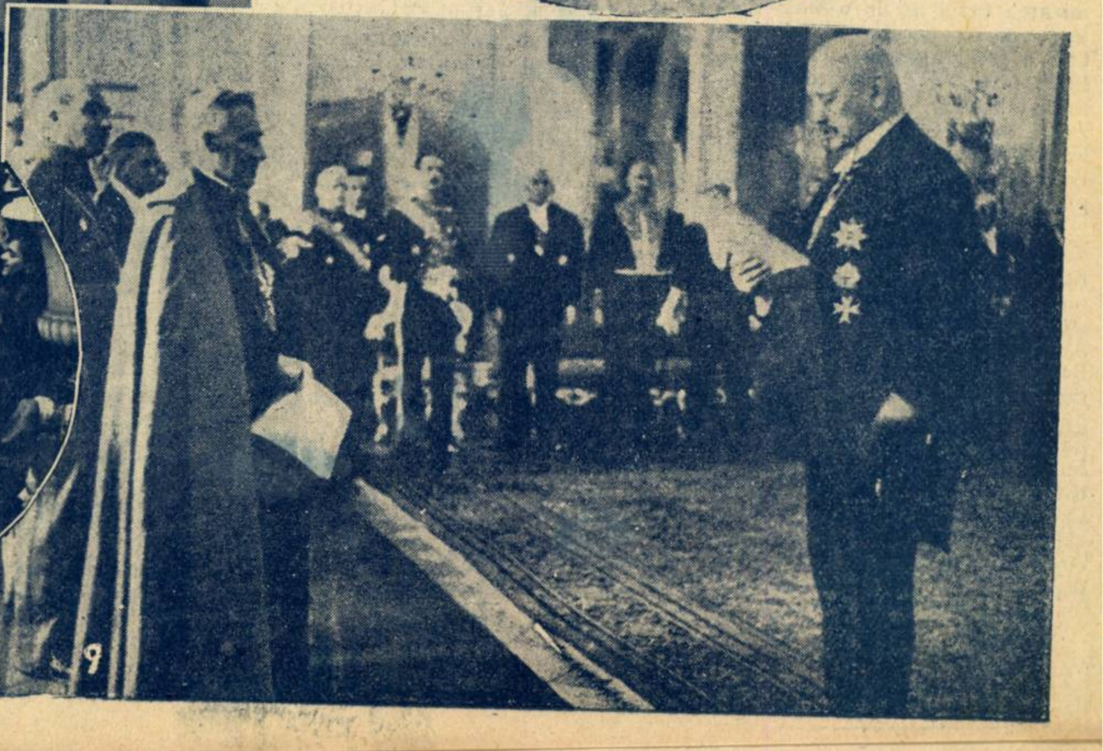

9

Foto. «Ogl. Lumii» St. Ignat „New York Times", Keystone)

Un jubileu

(Foto Ogl. Lumii-St. Ignat)

Cu ocazia sărbătoririi celor 60 de ani dela înființarea societății «Dr. Iuliu Barasch», conducătorii și membrii societății, s'au fotografiat în grup având în mijlocul lor pe d-nii Protopopescu și Donescu, primarul și consilierul sect. II Negru, cari au asistat la festivitate.

Originile mărcilor poştale şi ale filateliei

In anul 1653, Renouard Vilayer, administratorul plin de inițiativă al poștei din Paris, introducea pentru orice pachet poștal, o taxă care trebuia achitată dinainte. Funcționarul poștei dădea drept chitanță, o bucată de hârtie colorată purtând un semn oarecare și destinată a fi lipită pe plicul scrisorii ori al obiectului expediat. Acest petec de hârtie colorat este strămoșul timbrului poștal modern.

La Londra, William Dowekowkra, inaugură uzul peceților aplicate pe plicuri și jucând rolul de timbre. Plata se efectua, de-opotrivă, înainte.

Insfârșit, la 10 Ianuarie 1840, Sir Rowland Hill hotărî uniformizarea taxei iar la 6 Maiu acelaș an o reorganizare fundamentală a serviciilor poștale fu realizată pe întregul teritoriu britanic. Simultan, fură puse în vânzare timbre poștale și plicuri timbrate. Data aceasta marchează triumful definitiv al timbrului poștal actual.

De atunci țările adoptară, unele după altele, sistemul englez și timbrul poștal devine obiectul pasiunii colecționarilor. Pasiunea aceasta se răspândi întâiu în Anglia și, trecând prin Franța și Belgia sfârși prin a cuceri interesul tuturor națiunilor. La început opinia publică privia filatelia drept o manie sau, în cel mai bun caz, o modă, o plăcere trecătoare, a cărei eclipsă va putea să întârzie.

Dar, cu timpul, jocul acesta copilăresc recrută numeroși adepți printre persoanele serioase și, datorită sforțărilor unor pionieri ca dr. L. Gray, L. Pemberton în Anglia, J. B. Moeus în Belgia, dr. Legrand, (Magnus) și C. Berger-Levrault, în Franța, filatelia dobândi dreptul de cetățenie în lumea întreagă.

Evident, nu a fost lucru ușor să se găsească un nume potrivit pentru jocul acesta, devenit pasiune. După laborioase cercetări, amatorii optară pentru un termen alcătuit din două cuvinte grecești: *philos*, prieten și *atellia*, achitare, deci: *Philatelia*. Cuvântul a prins în lumea întreagă. Trebuie notat că în Franța, amatorii preferară multă vreme alte două numiri: *Timbromanie* sau *Timbrologie*.

Formidabila extindere a acestei «manii», atât de disprețuită la început, socotită doar în stare să-i distreze pe copii, dovedește că ea posedă un rost mai profund. Intr'adevăr, există puține jocuri atât de captivante și stimulând cu atâta forță curiozitatea, ca acela al colecționării de timbre poștale. Un colecționar inteligent nu vede în jocul acesta doar o simplă clasare de imagini imprimate pe pătrățele de hârtie. Ceeace-l pasionează pe adevăratul filatelist, este natura intrinsecă a timbrului și: cu cât își contemplă mai mult colecția cu atât găsește într'însa mai multe valori ascunse, neînsemnate la prima vedere, dar cuceritoare pe urmă.

Incetul cu încetul, studiul timbrelor devine pentru colecționar o sursă inepuizabilă de revelațiuni, privind toate domeniile cunoștinței umane: istorie, geografie, științe naturale, etnografie, științe heraldice, pe scurt toate lucrurile pe cari nu le-ar putea dobândi dacă s'ar ocupa cu indiferent oricare alt joc.

Iată una din cauzele pentru cari filatelia, odinioară atât de disprețuită și chiar combătută, se bucură astăzi, de o atât de mare stimă; tineretul școlar este îndemnat chiar de profesori s'o cultive.

Dar filatelia nu e numai o distracție pentru tineri, ci o pasiune pentru toți adulții, de toate condițiunile, cari găsesc într'însa o distracție plăcută și utilă, după munca lor din timpul zilei.

Anumiți medici filateliști recomandă chiar colecționarea de timbre bolnavilor cari suferă de surmenaj nervos, căci ocupația aceasta provoacă o destindere.

Orice inițiat în filatelie trebue să admită părerea d-rului Gray, marele savant și directorul lui British Museum, care pretinde că o colecție de timbre bine alcătuită, este, într'un anume fel, un document al istoriei popoarelor civilizate.

Copiii-minune

(*Continuare din pag. 47)*

teva concerte triumfale a dat și la noi) uluind criticii și mulțimile. Bronislav Hubermann, un alt virtuoz al zilelor noastre, concerta ca maestru la 11 ani.

Dar George Enescu al nostru? Una din cele mai complexe formațiuni artistice, nu numai ale vremii, dar chiar ale istoriei. A început să cânte la vioară la 4 ani. Pe când avea 15 ani, dirijorul Colonne prezenta publicului parizian prima compoziție a prodigiosului artist: «*Poema Română*». Astăzi toți îl cunosc ca un mare violonist, dirijor, componist, pianist și pedagog. Elevul său, Jehudi Menuhim, ultima apariție fulgerătoare de copil-minune, este considerat ca un geniu al violinei. Astăzi în vârstă de 14 ani, el concertează de câtiva ani prin marile centre ale lumii, uimind și exaltând lumea dela o prezentare la alta. Technica lui, tonul, concepția interpretărilor sunt maxima expresie a perfecțiunii.

Insfârșit un ultim exemplu de prodige: Erich Korngold, compozitor austriac, care la unsprezece ani și-a văzut executată prima lucrare, la un concert simfonic. In copilărie a fost un virtuoz al clavirului.

Cititorii revistei noastre cari vor face până la 20 Ianuarie 1932 un abonament de un an la „Oglinda Lumii" primesc GRATUIT un calendar bloc „Eminescu" pe anul 1932.

Reamintim că abonamentul pe un an la „Oglinda Lumii" se ridică la modica sumă de lei 250.

Arnaldo Mussolini pe catafalc

Fratele lui Mussolini, Arnaldo, directorul ziarului «Popolo d'Italia», a murit subit zilele trecute, dintr'un acces de cord.

DE PRETUTINDENI

Artiste străine

Greta Sedlmayr dela «Apollo-Theater» din Viena.

Arhiva din [Hollywood

Aţi putea să răspundeţi într'un interval de patruzeci şi opt de ore la întrebările următoare?

Ce formă aveau lopeţile întrebuinţate de fenicieni pe galerele lor?

Ce fel de lacăte întrebuinţau faraonii pentru a închide casetele lor cu bijuterii?

Puteţi să descrieţi cărucioarele ţăranilor din Corsica?

Care este costumul călugărilor de pe muntele Athos?

Din ce ustensile se compunea bucătăria unui burghez bogat din evul mediu în Germania?

Ce jucării se dădeau copiilor greci în timpurile lui Pericle?

O femee, mrs. Nathalie Bucknall, a răspuns precis la acest interogatoriu. I s'a cerut de altfel şi un specimen din scrisul lui Lessing pe care ea a reuşit să-l procure în termenul hotărît.

La ce bun — veţi zice dv. — atâta erudiţie? Este nevoe, pentru a reuşi în viaţă să ştii toate aceste amănunte? Dar, dacă mrs. Bucknall ocupă o situaţie cu deosebire bine plătită, ea datoreşte aceasta atot-ştiinţei sale. Studiourile din Hollywood o copleşesc cu întrebări şi cu... dolari. Mrs. Bucknall este astfel însărcinată să furnizeze regizorilor, detaliile, în aparenţă secundare, care fac însă farmecul unui film istoric.

Ce reporter bine introdus la Hollywood va putea descrie arhivele d-nei Bucknall dezvăluind metodele pe cari le utilizează, pentru a răspunde în timp atât de scurt la chestiuni cari cer o documentare atât de precisă?

Lloyd George în India

(Foto excl. Keystone)

Fostul premier englez, care după alegerile recente din Anglia a încetat de a mai milita în politică, întreprinde o călătorie de plăcere cu soţia şi fiica sa, în Extremul Orient. Clişeul nostru îl arată la sosirea în India.

Săptămâna tăcerii la Milano

Lupta împotriva vacarmului străzilor se duce, în clipa de faţă în toate oraşele mari ale lumii. Sforţări neobişnuite din partea autorităţilor se depun pentru curmarea sgomotului, pentru înăbuşirea claxoanelor, pentru potolirea vitezei nebuneşti a automobilelor. Iată şi o iniţiativă fericită în vederea acestui scop pe care a luat-o zilele trecute Automobil-Clubul italian, organizând o săptămână a tăcerii la Milano.

In centrul oraşului, s'a delimitat o zonă şi o seamă de controlori supravegheau toate vehiculele cari treceau prin acea porţiune. Automobil-Club a dat câte o recompensă tuturor şoferilor cari au fost «cei mai puţin sgomotoşi şi mai disciplinaţi». Experienţa a dat pare-se roade. Insă numai în intervalul celor şapte zile...

După împlinirea săptămânii tăcerii, când şoferii nu mai aveau să se aştepte la nici o răsplată, gălăgia, dezordinea, excesele clacsoanelor s'au unit, iarăşi, într'o horă sălbatică a sgomotului...

Obiceiuri japoneze

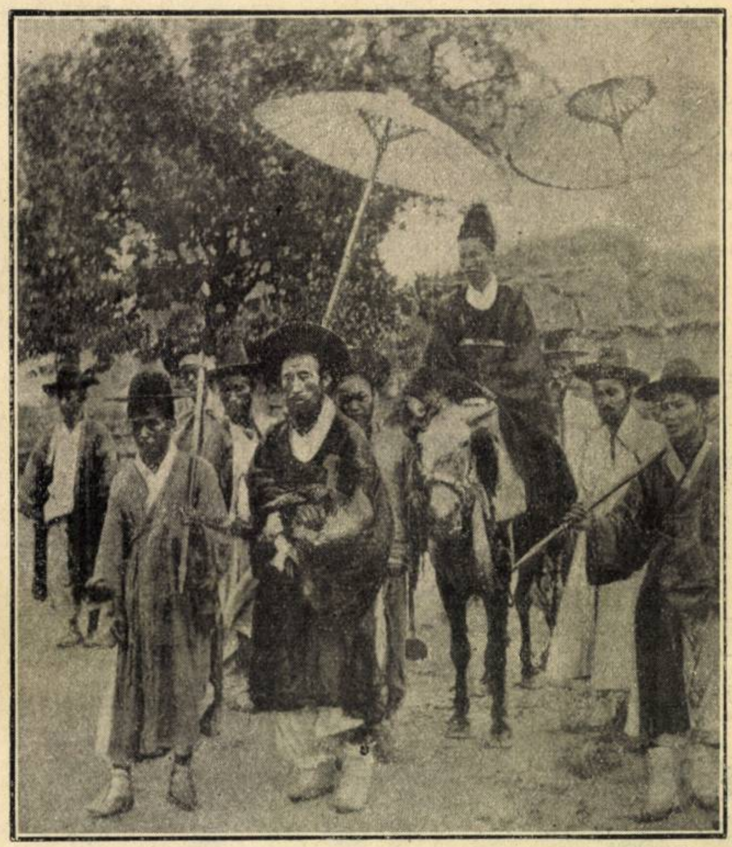

In Japonia, ritualul căsătoriei este foarte complicat. Iată aci una din fazele de căpetenie: mirele, îmbrăcat în ţinută de gală şi călare pe cal, merge înconjurat de naşul şi prietenii săi, întru întâmpinarea miresei.

Ofranda miliardarului

Miliardarul american Andrew Carnegie se găsea, într'o Duminecă, într'un mic oraşel din Georgia, unde se decise să se ducă la slujba religioasă dintr'o parohie de negrii.

Sosit după începerea slujbei, el se aşeză pe ultimile bănci. Când bătrânul negru, care făcea chete, îi întinse farfurioara, miliardarul puse pe ea un bilet de 50 dolari. Negrul examină cu băgare de seamă biletul, apoi se duse la altar, întinse suma pastorului şi îi explică provenienţa. Pastorul luă biletul între degete, îl privi cu cea mai mare atenţie şi spuse:

«Fraţilor, Domnul s'a arătat astăzi de o mare bunătate faţă de noi. Colecta de astăzi se ridică la 1 dolar şi 24 cenţi, fără a socoti biletul de 50 dolari, care vine dela acest om cu barbă şi cu părul cărunt, pe care-l vedeţi şezând în ultima bancă.

«Dacă acest bilet e bun, vom avea 51 dolari şi 24 cenţi. Să rugăm pe Dumnezeu ca să fie o monedă veritabilă.

Războiul din Manciuria

Iată aci un instantaneu interesant dintr'o luptă navală chino-japoneză, luat de pe un cuirasat japonez cu prilejul ultimelor «fricţiuni» în extremul orient.

Notiţe ştiinţifice

Cum se vânează elefantul alb?

Elefanţii domestici iau parte la vânătoarea celor sălbatici

Se ştie că în India trăieşte o specie de elefanţi albi, cari făcând parte dintr'o rasă foarte veche, înrudită cu mastodonţii şi mamuţii din era terţiară, tind să dispară cu desăvârşire.

Rareori se mai poate descoperi vre-un exemplar şi pentru a-l prinde viu nevătămat, se organizează potere cu elefanţi cenuşii domesticiţi.

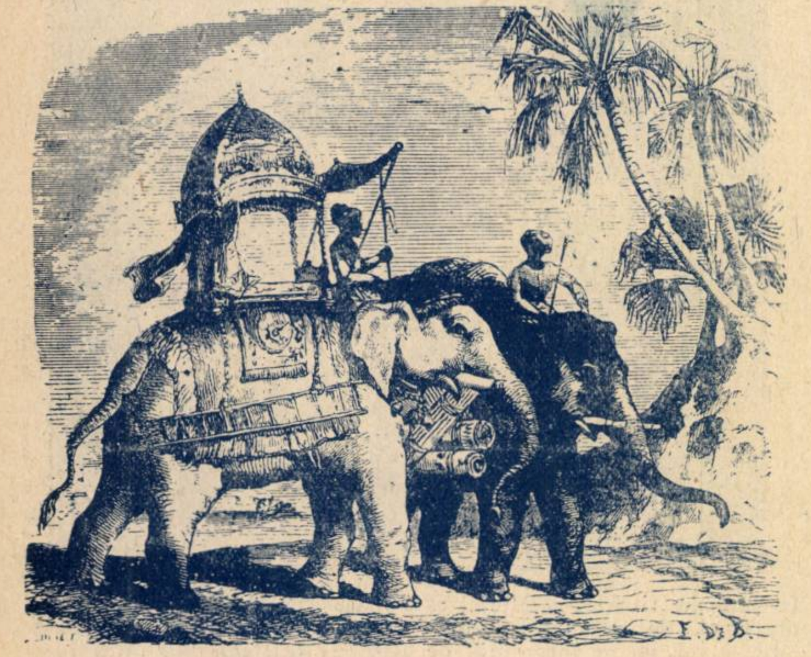
Elefantul alb al prinţului Mollegadde

FRICA DE PÂNZĂ

Prinţul Mollegadde, în urma unei practice îndelungate, s'a convins că elefanţii sălbateci nu atacă niciodată cornacul (baldachinul) aşezat în spatele elefanţilor domestici. Acest fapt nu s'a putut explica până în prezent şi e de mirare cum un animal atât de puternic şi inteligent nu atacă niciodată aceste baldachine la adăpostul cărora stau vânătorii.

«Adăpostul» e însă atât de relativ, că dintr'o singură smucitură de trompă ar fi răsturnat. Totuşi nu s'a găsit până azi nici un elefant alb să n'aibă frică de aceste cornacuri alcătuite din 4 lemne, câteva funii şi nişte pânze negre, cari fâlfâind în bătaia vântului, pun pe fugă o întreagă turmă de uriaşi. Singura explicaţiune posibilă ar fi de natură psihologică: animalele ca şi oamenii se sperie totdeauna în faţa unor fenomene necunoscute. **Ori pentru un elefant alb, o bucată de pânză neagră văzută întâia dată, îl sperie mai mult decât o companie de soldaţi înarmaţi.**

Mai târziu când e domesticit şi se obişnueşte cu lucruri omeneşti precum: scări, funii, hamuri şi baldachine se miră cum a tras o spaimă atât de grozavă din cauza unei bucăţi de pânză. Elefantul alb deşi poate trăi 150—200 de ani, nu ajunge în lunga sa viaţă decât la experienţa şi mintea unui copil de 2—3 ani pe care îl putem speria cu o bucată de pânză în vârful unui băţ.

CURAJUL PRINŢULUI MOLLEGADDE

Brehm, celebrul popularizator al zoologiei, menţionează într'un volum al său că prinţul indian Mollegadde a luat parte la o vânătoare de elefanţi albi, la care a invitat şi pe maiorul englez Skinner.

«Se pare, scria Skinner unui prieten din Londra, că într'un baldachin cu pânze eşti complect apărat împotriva atacului elefanţilor.

«Am văzut pe prinţul Mollegadde în mijlocul unei turme de elefanţi sălbateci, urcat pe spatele unui elefant mic de tot. Capul prinţului ajungea abia la nivelul spatelui elefanţilor albi. Mă aşteptam din clipă în clipă, să văd pe prinţ smuls din cornac de trompa unui animal sălbatic, dar nimic nu i s'a întâmplat».

Curajul prinţului a dat toate roadele aşteptate şi câţiva elefanţi au putut fi prinşi de picior cu ajutorul unui arcan aruncat din fugă. Elefanţii prinşi au opus o rezistenţă disperată, urlând, ridicând trompele în aer şi desrădăcinând arbori pe cari îi aruncară la mari depărtări. Elefanţii domestici i-au calmat însă şi prizonierii legaţi s'au liniştit după câteva zile, obişnuindu-se cu noul fel de viaţă sub stăpânirea omului.

CONSTRUIREA UNEI STAŢIUNI URIAŞE DE EMISIUNE DE 200 KILOWAŢI

In America există deviza că toate recordurile mondiale trebue să aparţină americanilor.

Acum se va construi un hidroavion pentru 500 pasageri, plus eventual 100 clandestini, deci în total pentru 600 de oameni.

In Europa s'au construit unele staţiuni de radio de 100—150 kilowaţi putere în antenă. Americanii au bătut însă şi acest record. Ei au început construirea unei superstaţiuni de emisiune de 200 kilowaţi.

Vom ajunge într'un viitor apropiat să putem asculta toate continentele cu un aparat mic cât coaja unei nuci, ţinând seama de energia de sute de kilowaţi radiată de superstaţiunile emiţătoare moderne şi de experienţele recente cu unde scurte.

EMISIUNI SENZAŢIONALE CU UNDE DE 7 METRI

Cu cât sunt mai scurte undele de radio cu atât au o mai mare putere de străbaterea spaţiului, ele putând trece cu uşurinţă prin munţi şi ziduri cât de groase, ba înfruntă şi paraziţii atmosferici. Profesorul Protoff a făcut emisiuni cu un post numai de 0.020 kilowaţi (adică 20 de waţi) reuşind să transmită unde scurte de 7 metri la depărtări de mii de kilometri.

AUR ŞI RADIU IN APA MĂRII

Omul cunoaşte mai bine cerul decât pământul.

In astronomie nu se mai pot face descoperiri noui, de oarece s'au numărat aproape toate stelele Universului în număr de câteva miliarde, s'au descoperit toate planetele, cometele şi sateliţii, ba au fost şi cântărite cu cea mai mare precizie cu ajutorul calculului şi a cunoaşterei legilor mecanicei cereşti. Pământul abia în veacul nostru devine mai cunoscut şi mările au început să fie cercetate de oamenii ştiinţei.

In fundul mărilor şi oceanelor s'au descoperit animale din cele mai curioase. Chimiştii nu s'au lăsat mai prejos de zoologi şi au început să analizeze apa mărilor, luând eşantioane de apă dela diverse adâncimi. Până astăzi s'au descoperit aproape 40 de elemente în diverse compoziţii solubile sau în suspensie. Intre aceste elemente sunt **aurul şi radiul.** S'a calculat că numai Marea Neagră are aur de câteva sute miliarde lei şi tone de radiu. Aceste elemente vor fi extrase într'un viitor apropiat când se vor găsi mijloacele technice şi capitalul necesar.

DORIŢI SĂ MÂNCAŢI OUĂ DE PINGUINI ?

In sudul Africei s'au putut aclimatiza pinguinii, cunoscutele păsări din continentul antarctic.

Se zice că ouăle lor sunt delicioase şi bogate în vitamine.

Au un singur cusur, trebuesc fierte o jumătate de oră, având coaja extrem de groasă şi o albumină care se încheagă greu.

Oul de pinguin se vinde în Transvaal cu 3 lei bucata.

Din nefericire Transvaalul e departe de ţara noastră.

GHETE PENTRU TOATĂ VIAŢA

O pereche de ghete făcută din piele de rechin specia Goleat costă 5200 lei. Scump, dar face.

Specia aceasta de rechin trăieşte în Oceanul Pacific, aproape de Australia. Pielea de rechin bărbat e indestructibilă dar e prea tare pentru a putea fi pusă pe calapod. Cismarii australieni întrebuinţează deocamdată piele de rechini-femele, care este mai moale dar suficient de rezistentă pentru a asigura unei perechi de ghete o durată de aproape 100 de ani.

TRANSATLANTIC CU GIROSCOAPE

La Triest s'a lansat în prezenţa principilor moştenitori italieni, un transatlantic de 8.000 de tone: «Conte di Savoya».

Călătorii pot trece oceanul pe acest vapor, fără să aibă rău de mare, datorită iuţelii sale mari de 28 noduri pe oră şi unui sistem de giroscoape ce împiedică tangajul.

Ar fi de dorit ca şi S. M. R. să introducă giroscoape pe vapoarele noastre, Marea Neagră fiind uneori tot atât de agitată caşi Oceanul Atlantic.

Dar pentru giroscoape trebue bani aşa că propunerea noastră o amânăm pentru vremuri mai bune.

«LOOPING THE LOOP» LA 12 METRI INĂLŢIME

Cel mai senzaţional record al aviaţiei e looping the loop (roata morţii) executat de pilotul englez **Longmore** în ziua de 30 Noembrie la aerodromul din Brigton, la o înălţime de 12 metri.

Nu e desigur atât de uşor să te laşi cu avionul până la înălţimea secţiei linotipurilor clădirei «Eminescu», bunăoară, să te arunci cu capul în jos şi să mai ai prezenţa de spirit să-ţi redresezi aparatul pentru a ateriza la etajul I al redacţiei O. L.

Longmore e un acrobat fenomenal, dar a avut şi mult noroc.

CEA MAI MARE CARTE DE TELEFON

Cea mai voluminoasă carte de telefon din lume se află în curs de tipărire la Londra. Cuprinde circa 400.000 abonaţi, ceeace nu e mult ţinând seama că Londra are aproape 9 milioane de locuitori.

Tirajul cărţii va fi de o jumătate milion de exemplare, de oarece unii abonaţi au nevoie de mai multe cărţi, dar firmele mari au mai multe numere şi în medie revine o carte şi un sfert de abonat.

După cum la Bucureşti nu e uşor lucru să cauţi în cartea de telefon un Popescu sau Ionescu, fiind zeci de Popeşti şi Ioneşti, la fel la Londra nu e chiar uşor să cauţi un Smith, fiind nu mai puţin de 37 coloane cu 3200 de Şmiţi, dintre cari vre-o 120 se numesc John Smith iar circa 80 sunt James Smith.

Numele cel mai uşor de găsit în cartea de telefon londoneză e *Titulescu N.*, fiind în capitala Angliei un singur Titulescu.

Credem inutil să adăugăm că greutatea cărţii e de 3 kg., iar dimensiunea ei e cât a Dicţionarului enciclopedic român, apărut de curând.

Bucureşti în haină albă

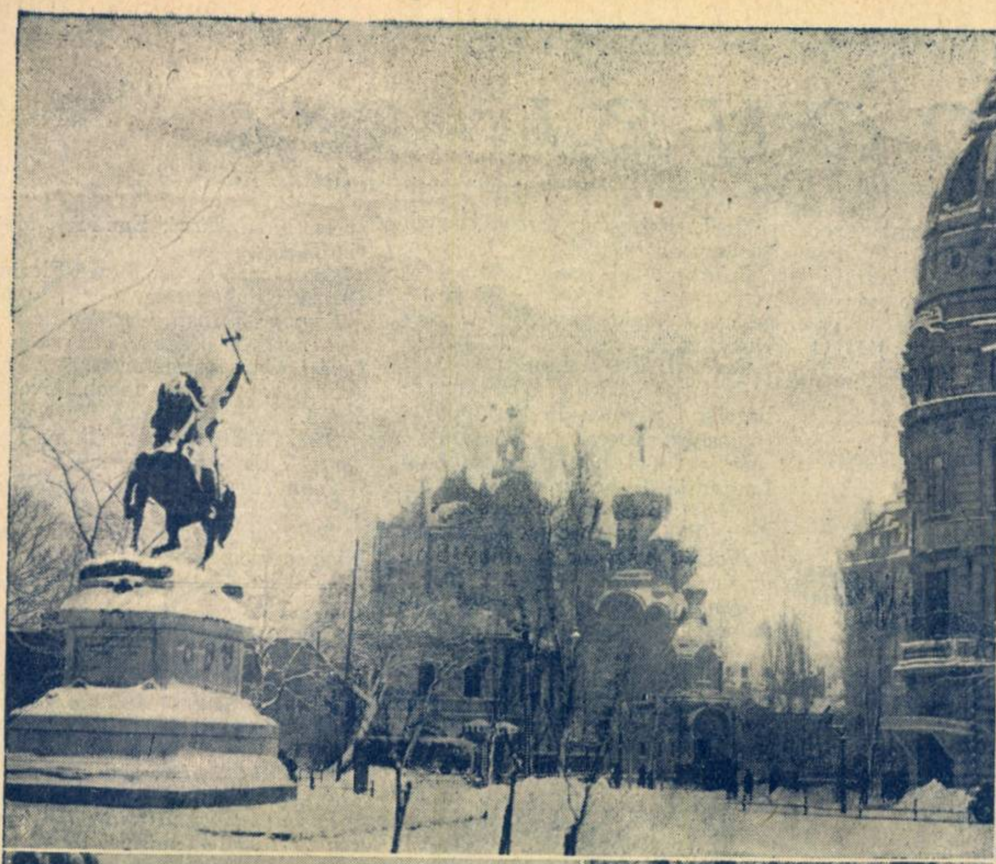

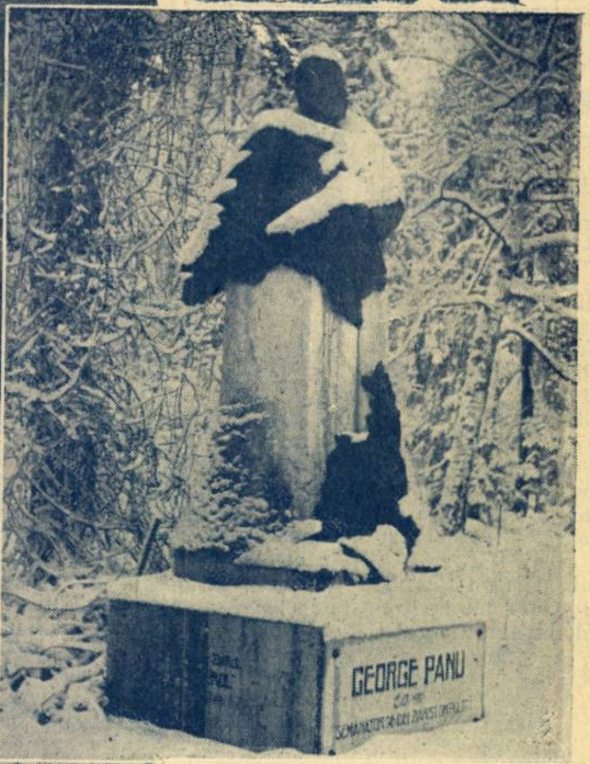

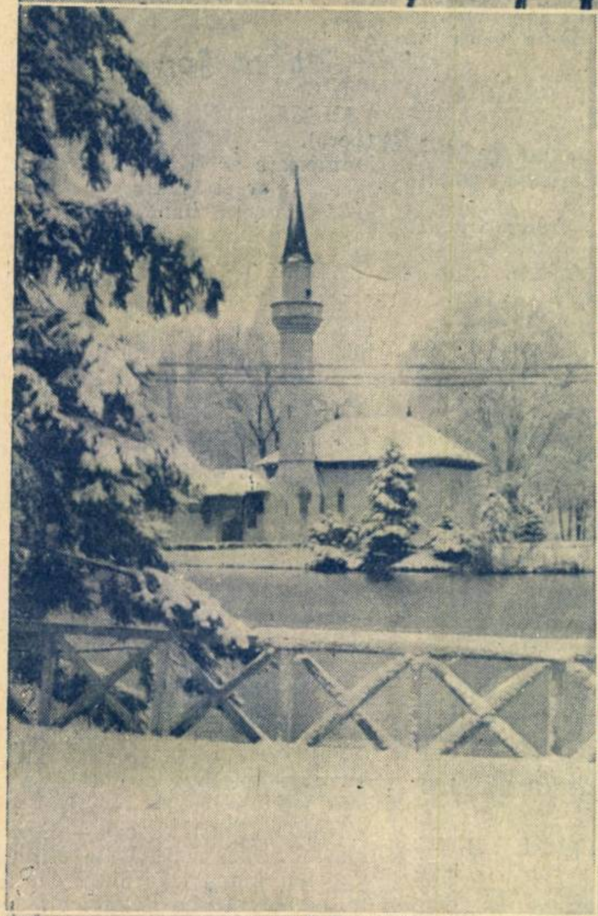

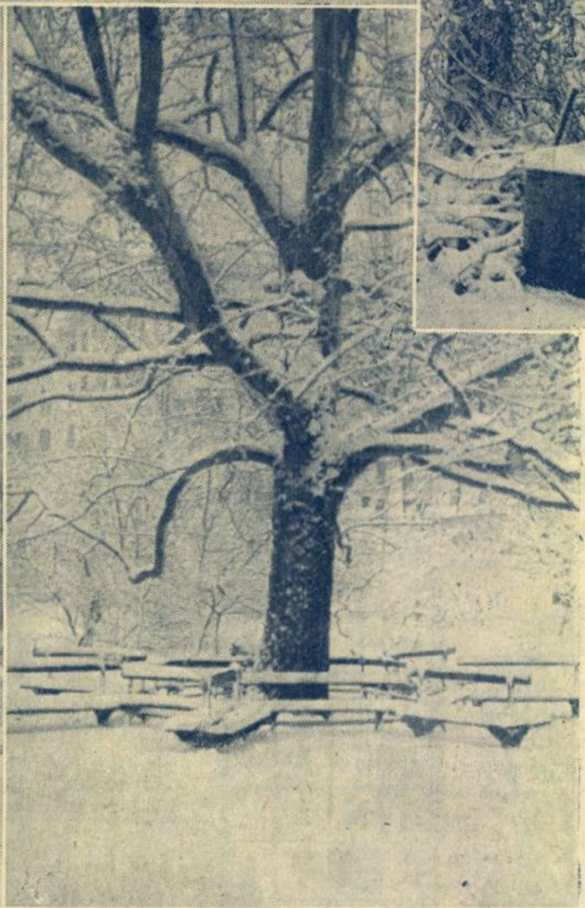

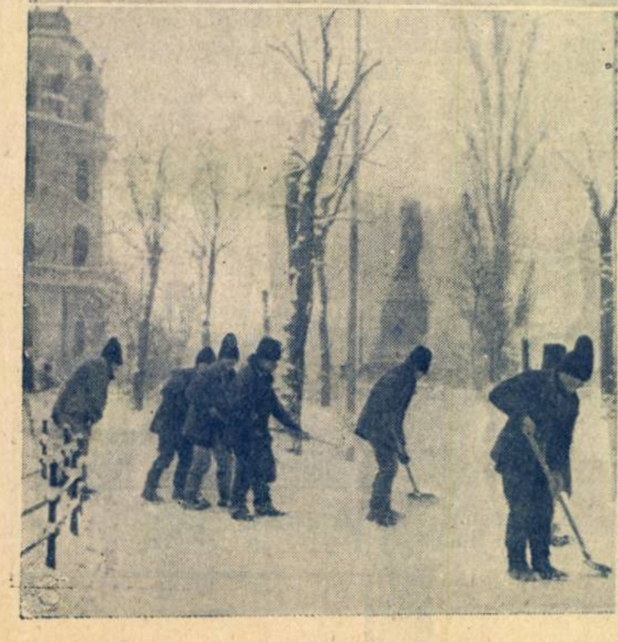

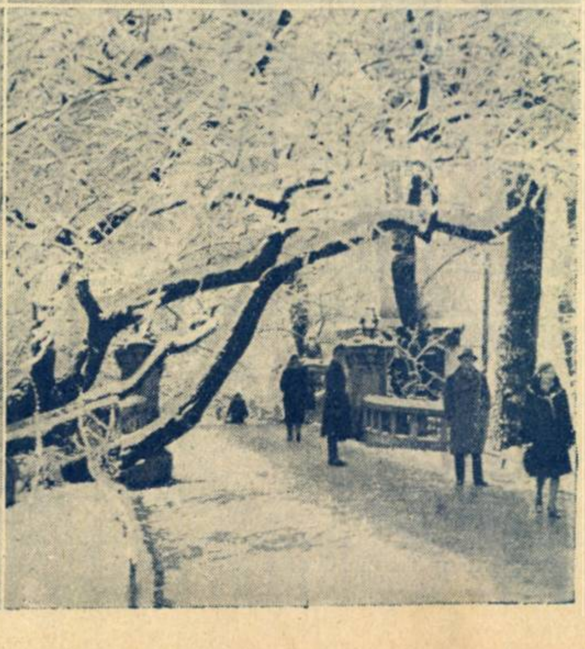

Oricât de capricioasă şi de nehotărîtă în formele de prezentare, iarna anului 1931 s'a continuat şi în noul an printr'un decor bogat, frumos, elegant. Zăpada a găsit timp să atace cu obrăznicie casele, monumentele, drumurile, paltoanele trecătorilor...

Aţi observat cât de frumoasă e Capitala sub linţoliul de omăt? Poate unde hermina fulgilor, depusă în straturi compacte îi ascunde urâţeniile şi goliciunile... Fie şi aşa. Aerul te întremează, cristalele de nea te isbesc, insolente, în ochi, pe nas, se introduc în gură şi în urechi, iar din când în când, privirea se odihneşte la vederea unei privelişti de basm. Faceţi, de-alungul şi de-alatul paginii de faţă, o scurtă excursie printre frumuseţile iernii bucureştene: moscheea din Parcul Carol vă priveşte chipeşă, fină, mlădioasă aproape; Cişmigiul rămâne acelaş refugiu minunat şi sfios, adăpostind idile, deşi amorezaţii nu mai vor să se aşeze pe bănci...

Gheorghe Panu pare o siluetă romană, în hlamida lui antică. Mihai Viteazul? O jucărie întârziată de Crăciun, pierdută între alte jucării mai mari, ca de pildă, strălucitoarea Biserică rusească. Şi, însfârşit, ceva mai departe câţiva şomeri binecuvântând zăpada care le dă prilejul să-şi desmorţească ciolanele şi să primească şi ceva bani dela Primărie...

(Foto Oglinda Lumii-St. Ignat)

JOCURI

Cuvinte încrucişate

de *Jean Avramescu*

1	2	3	4	5	6	7	8	9
10								
11								
12			■	13				
14			15		■	16		
17					■	18		
19					20	■	21	
22			■	23		■	24	
25						■	26	

ORIZONTAL: 1) Oraş în India; 10) Cari preferă; 11) Cel ce tratează despre monstruozităţile organice; 12) Generalul dorobanţilor (od.) pl.; 13) Fig. Sediul pasiunilor; 14) Localitate în Franţa; 16) Chelner; 17) Greşeli; 18) Fig. Ursite; 19) Sens literal; 21) Pune mâna; 22) Impărat roman infirm (249—251); 23) Pană de despicat; 24) Un animal fără inimă; 25) Torent; 26) Pronume.

VERTICAL: 1) Popor african, situat intre Limpopo şi Zambez; 2) Care ţin de figuri de stil; 3) Medic care operează tumorile organismului; 4) Comandant turc; 5) Arta cofetarului (pl.); 6) Impărat al Germaniei; 7) Nume femenin spaniol, un tango şi un film; 8) De felul substanţelor cu miros plăcut; 9) Minuţie; 15) O vară, în Franţa; 20) Adverb.

Şarada

de *M. Zaporojetz*

Intregu-mi e o slujb' electorală,
La coadă cu un râu, — o frontieră;
In cap, purtând o notă muzicală,
Ferice-i cel ce intră 'n a mea sferă!...

Carte de vizită magică

de *Iosif Avram*, Loco

Anton Pipa Livescu
Arad

Schimbându-se ordinea literelor de mai sus, se află funcţia personagiului de mai sus, precum şi localitatea unde şi-o exercită.

Soluţiile jocurilor din „O. L.“ No. 1

Cuvinte încrucişate „Panait Istrati“

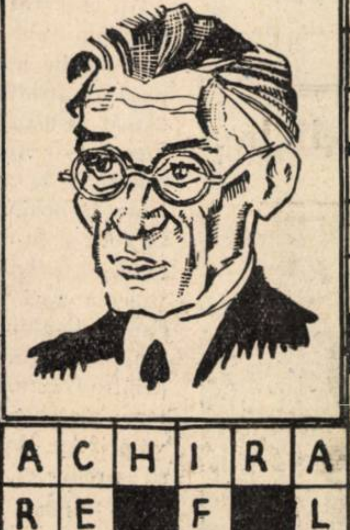

T	R	E	C	U	T	S	I	V	I	I	T	O	R
A	I	M	E	■	A	P	L	A	■	C	A	R	O
T	O	I	■	B	R	A	I	L	A	■	C	A	M
A	N	N	A							L	I	N	A
M	■	E	L							E	T	■	N
I	E	S	I							R	U	N	C
N	U	C	A							E	R	A	I
C	N	U	T							A	N	S	E
A	U	■	A							C	■	T	R
■	S	T	■							■			■
A	■	A	C									■	
C	H	I	R	A	C	H	I	R	A	L	I	N	A
R	A	N	I	R	E	■	F	■	L	I	M	A	N
A	L	A	S	K	A	N	■	R	A	V	E	N	A

Urare de anul nou

Oglinda Lumii urează cetitorilor sărbători fericite.

Joc infinit

F E R D I N A N D R E S A R
E P H A N A R H I E P I
S C O P

AU DESLEGAT TOATE TREI JOCURILE:

Băicoi (Prahova): Ionel C. Ionescu.

Bârlad: Iftode Emil-Memphis, Al. N. Dobrinescu-Aledo, Mircea Grossu-Migro.

Bucureşti: Mircea I. Popescu-Remmy, Nae Iliescu, Constantin M. Tabacu student, Aneta Revelant, L. Klein, Maria Metaxa, Nicolae L. Petrescu, Mircea Hartel. Zucherman Marcel.

Buzău: Ionel Teodorescu.

Câmpina: Gheorghe N. Georgescu, S. Boniowsky, Nicu C. Slavu-Sfinx.

Caracal: Ilie T. Lupiţa.

Craiova: Barbu Cismărescu-Barcis, Cernauca P. Ştefan, Veronica Şt. Roşca.

Iaşi: Ionel I. Feifer-Lenoir şi Laurenţiu I. Feifer.

Piteşti: Şt. Gh. Ştefănescu student, Peligrad Nicolae.

Ploeşti: Theodor şi Anny Stoicescu, Avram I. Avram.

Râmnicul Sărat: Ticuţa M. Comănescu.

Silistra: Ing. Naco D. Nacov,

Timişoara: Romescu I. Ioan, Iochiu Aurel.

Turnu-Severin: Rică Timoftescu, Vasilica Nicolaescu.

AU DESLEGAT JOCUL DE CUVINTE INCRUCIŞATE ŞI URAREA:

Cernăuţi: Nicuşor Ionescu.

Turnu-Severin: D-na Coca E. Scarimba.

AU DESLEGAT URAREA ŞI JOCUL INFINIT:

Alexandria: (Teleorman): Mitică I. Pasalui, Marioara Dumitrescu.

Bucureşti: Jean Adler, Gh. T. Avramecsu.

Buzău: N. Gr. Arsene.

Caracal: Ernest E. Gessner.

Chişinău: Voronin Nicolae.

Constanţa: Gh. Chiriac, Sorel Avramescu.

Craiova: Tutzy Popescu, Dan Preoţescu-Govora.

Galaţi: Dorondoc Ovidiu.

Ploeşti: Leny şi Mircea Gheorghiu.

Râmnicul-Vâlcea: Titty Bădescu, Titu Stânculescu.

Roşiori de Vede (Teleorman): Lică I. Constantinescu.

Sibiu: Gheorghe Gheorghel.

AU DESLEGAT NUMAI URAREA:

Bucureşti: Toteluş Emanoil.

Galaţi: Ionel Teodorovici.

Sălişte: Leana I. Nellu-Nanu.

Turnu-Severin: T. Mărgeanu.

Străoanii de jos (Putna): Aly şi Virginia Balaş.

AU DESLEGAT NUMAI JOCUL INFINIT:

Bucureşti: Urseanu V. Paul, Tity Bucşescu.

Cernăuţi: Vladimir Teodoroiu.

Iaşi: Aurel Grossmann.

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN «O. L.» No. 52.

Bârlad: Iftode Emil-Munphis.

Berechin (Bihor): A. Cosma.

Bistriţa: Zăvoianu Paul.

Brăila: Al. Ghenoiu.

Bucureşti: Nitta Adania, Maria Metaxa, Nicu Chiriac, Vasile Ionaşcu.

Cahul: Gherşcovici Iosif.

Călăraşi: Zăhărel.

Caracal: Ernst E. Gessner.

Chişinău: Sublocotenent Gogu Luppu.

Constanţa: G. Chiriac.

Drăgăşani: Păpuşa Voiculescu, Nellu şi Dode Nanu.

Focşani: Clemansa Ionescu.

Giurgiu: Serg. instructor Ionel Buzică.

Râmnicul Sărat: Emilia şi Maria Theodorescu.

Râmnicul Vâlcea: Bunea Florin, Pfitzner Eugeniu.

Roman: Şerban, Oct. Vasile.

Roşiori de Vede (Teleorman): Lică I. Constantinescu.

Sălişte: Leana Iacob, Nellu Nanu.

Sân Nicolaul-Mare (Timiş-Torontal): Flesieru Octavian.

Teliu (Braşov): Boriceanu Victor.

Todireiu (Botoşani): Gh. Gh. Nichiforescu.

PRIN TRAGERE LA SORŢI AU CAŞTIGAT.

Premiul jocului de cuvinte încrucişate d-lui Mircea I. Popescu Remmy (Loco).

Premiul urării de anul nou d-lui Dorondoc Ovidiu (Galaţi).

Premiul jocului infinit d-lui Iochiu Aurel (Timişoara).

Poşta jocurilor

MIRCEA I. POPESCU-REMMY (Loco). — Jocurile de cuvinte încrucişate ar fi bune, dacă numerele n'ar fi în afara careului. Incrucişarea e bună, puneţi numerele înăuntrul pătrăţelelor. Se va publica.

IONEL BUZICA şi LENUŢA NICULESCU (Giurgiu). — Jocurile sunt bune, aşa că le vom publica, cât despre jocul de cuvinte încrucişate lucraţi-l în tuş şi apoi va fi publicabil.

H. SCHÄRF (Slănic-Bacău). — Jocul geografic se aseamănă cu cel publicat într'unul din numerele anterioare şi apoi iniţialele nu dau un râu. Mai trimiteţi.

BARBU CISMARESCU. — Cuvintele încrucişate trebuesc lucrate în tuş, iar soluţiile jocului propus trebuesc scrise pe o altă pagină, decât pe aceea a jocului propus.

MAIGHIT: Lucrat în tuş, va fi publicat mai târziu. E bun.

GH. T. AVRAMESCU (Loco).— Jocul de cuvinte încrucişate e bun. Ii vom face loc într'un număr viitor.

NAE ILIESCU (Loco). — E publicabil. Vezi mai sus la Mircea Popescu-Remmy. Jocul de cuvinte încrucişate «La Putere» e foarte bun, va fi publicat.

JEAN TATARU (Braşov). — Bun, se va publica.

NICOLAE L. PETRESCU (Loco). — Bun. Se va publica ulterior.

MITICA PAŞALIU: — Jocul «Spirala» trebueşte lucrat în tuş şi nu pe o carte poştală. Trebue scris citeţ pe o singură pagină a hârtiei. Numai aşa e publicabil.

TICUŢA M. COMANESCU. — O carte de vizită magică nu e o anagramă de cuvinte, ci o combinare a tuturor cuvintelor din numele date. Mai încercaţi.

„Oglinda Lumii“ No. 3
BONUL JOCURILOR

Când se revarsă Nilul

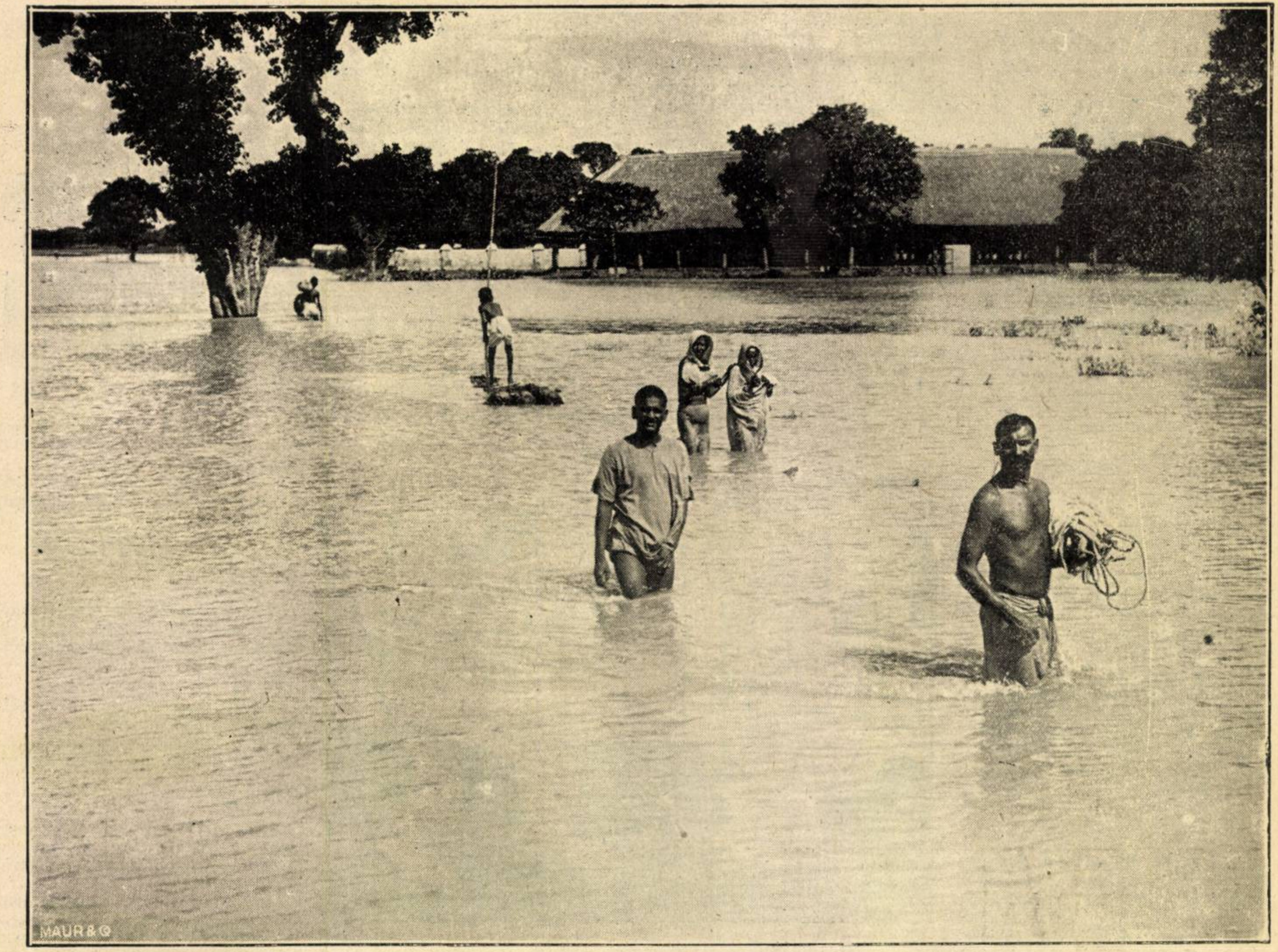

Cam în epoca aceasta, Nilul se revarsă pe întinsele câmpii ale Egiptului. Dacă vreme de câtva timp, locuitorii de pe malurile sale duc o viață mizerabilă, așa cum se vede în clișeul nostru, apoi sunt mai târziu răsplătiți din belșug de prodigioasă fertilitate a pământului pe care nămolul binefăcător al fluviului îl îngrașă mai mult decât orice procedeu chimic. Aceste pământuri dau două până la trei recolte pe an.

Cum se hrănşete omenirea

Un savant francez Vivier de Streel a studiat problema alimentației omenirei, ajungând la următoarele concluzii:

Lumea nu se gândește îndestul la toate urmările alimentației insuficiente a pământenilor și la minunatele efecte ce le-ar avea curmarea definitivă a acestei lipse.

Din 1.800 milioane de ființe omenești se poate spune că aproape 600 milioane nu mănâncă suficient și trebuesc ajutați de acei cari au de prisos. Altfel ar fi amenințați să dispară înainte de vreme. O a doua treime din populația globului lucrează destul pentru a nu pieri de inaniție și încă are nevoie, în anumite împrejurări de un ajutor din afară.

Insfârșit ultima treime a omenirii produce nu numai cât îi trebue pentru o întreținere convenabilă, dar creiază, pe de-asupra bogăție economisită, adică un capital propriu creării de utilaj datorită căruia producțiunile viitoare vor fi mai ușoare și mai puțin costisitoare. Acestei părți din populația mondială i se datorează evoluția civilizației: progresul. Dacă ea nu ar exista, dacă toți oamenii ar fi rămas pe planul inferior, lumea s'ar fi menținut în barbaria lor primitivă, nesuferind nici o creștere a bogăției, nici o creștere a populației. Dimpotrivă, dacă toate popoarele ar fi urmat pilda celor mai harnice dintre ele, prosperitatea lumii, în momentul de față ar fi desigur, înzecită: omenirea ar fi atins un grad de bună stare pe care închipuirea noastră nu îl poate concepe, bucurându-se de plăceri pe cari din nefericire, nu le va cunoaște decât cine știe când.

A produce materii alimentare în mare cantitate pentru desvoltarea forțelor umane și prin urmare, a facultăților de lucru ale fiecăruia, a le produce cu minimum de lucrători pentru a permite brațelor disponibile să strângă economii, tot mai numeroase, iată scopul pe care trebue să și-l propună popoarele conștiente de datoriile lor.

Distracții hivernale în California

(Foto «The New-York Times»)

Sezonul de iarnă este foarte gustat în California, pentrucă nu are dezagramentele pe cari le simt din plin europenii. Iată aci o simpatică «girl», distrându-se într'un bazin de «iarnă», cu calul de lemn», noul sport al cow-boylor.

ACTUALITATEA IN CARICATURA

Iluzii fabricate

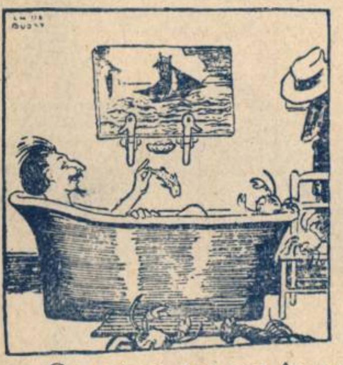

— Cu ceeace am pus în apă nu mai este nici o diferență între baia de cadă și cea de mare...

CUM SCAPI DELA INEC

Un cetățean se lupta desnădăjduit cu valurile, în apropiere de Budapesta. Zadarnic striga într'ajutor. Nimeni nu se ivia la mal și Dunărea avea să-l înghită dintr'un moment într'altul. De-odată, o inspirație fericită îl făcu să strige din toate puterile:

Jos Horthy ! ! !

Indată țărmurile fură înțesate de lume, bărcile-automobile se desprinseră de mal și brațele viguroase ale poliției ungare smulseră dela o moarte sigură pe nefericitul care-l insultase pe regentul maghiar.

JOCURI DE BURSA

Pe treptele Bursei din Berlin. Doi remizieri, în lipsa unor operațiuni bancare, joacă rișca... Un al treilea, intrigat de această manifestare copilărească, vine furios să-i apostrofeze.

— Nu te enerva, îi spune unul din jucători. Cercetam soarta asupra viitorului unei bănci germane. Dacă e cap, banca va închide ghișeele peste două zile, dacă e pajură banca se va menține o săptămână. Iar dacă moneda rămâne în aer, e semn că banca e solidă.

RASPUNS FATAL

Inainte de a se consacra literaturii, Arthur Schnitzler, marele romancier și dramaturg austriac, mort de curând, studiase medicina, urmând să se specializeze în vederea carierei universitare.

Din acea epocă, datează următoarea anecdotă:

Unul din profesori, cunoscut pentru plictiseala irezistibilă ce se desprindea din cursul său, îi întreba pe elevi în cursul unei lecțiuni:

— Care este boala care ne amenință și ne face să suferim cel mai mult?

La care, din fundul sălii se auzi o voce, aceea a lui Schnitzler:

— Boala somnului, domnule profesor.

Se pare că profesorul nu i-a iertat niciodată viitorului mare scriitor răspunsul acela prompt. Și poate că ura savantului somnifer l-a determinat pe autorul lui «Liebelei» să se îndepărteze de medicină. Literatura a câștigat în orice caz.

SOLUȚIE

— Ești vasăzică miop. Și nu porți ochelari ?

— Ba da, dar nu pot să-i suport și îi pun numai când dorm.

Greu

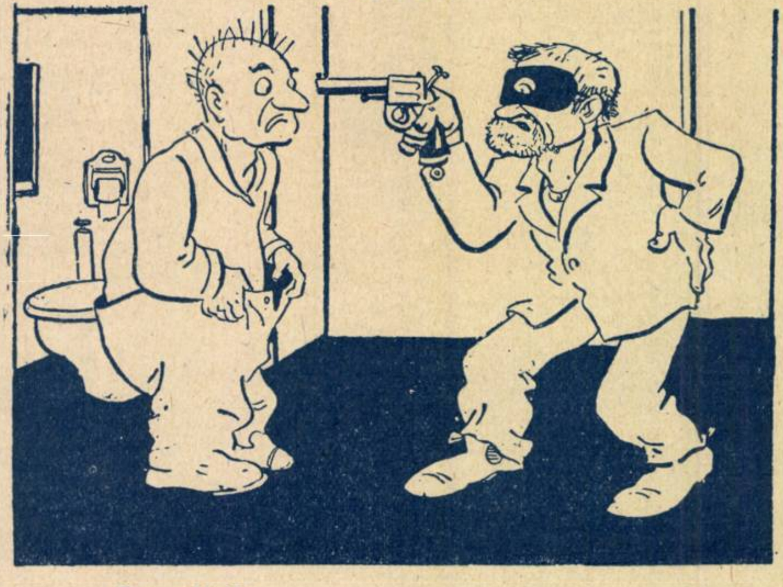

— Sus mâinile.
— Dar bine omule, nu vezi că n'am bretele la pantaloni?

SFÂRȘITUL

Editorul : Romanul d-v. are un sfârșit fericit ?

Scriitorul : De astă dată nu. Ea se întoarce la soțul ei.

Flegmatic

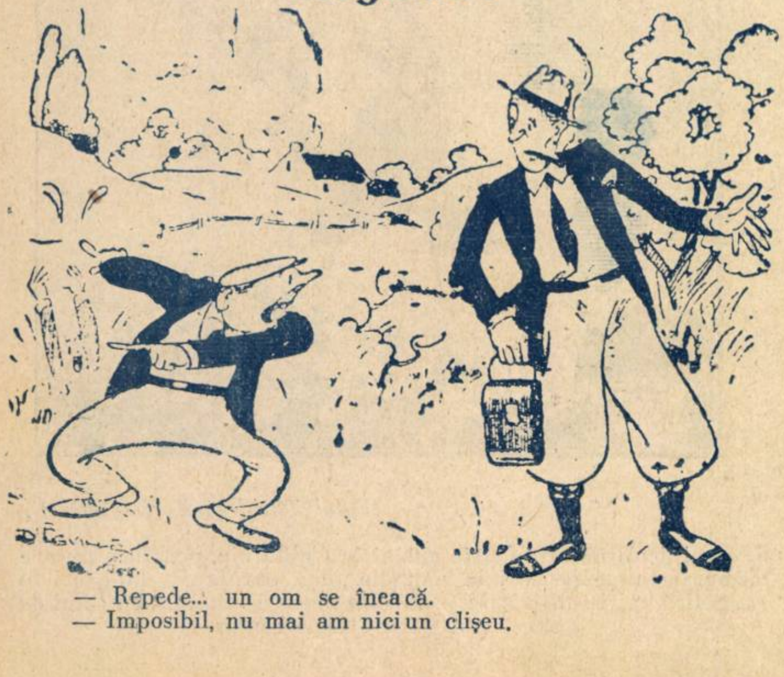

— Repede... un om se îneacă.
— Imposibil, nu mai am nici un clișeu.

HUMORUL AUSTRIAC

Austriacii cu toate nenorocirile cari i-au năpădit după război, nu au pierdut simțul humorului. Dispariția marelui imperiu și ivirea pe harta Europei a unei minuscule republici slujesc ca temă multor glume plasate în presa și în cafenelele Vienei. Dovadă, următoarea anecdotă:

Doi funcționari se întâlnesc Sâmbătă seara într'o cafenea.

— Ce faci, mâine, dragul meu, întreabă primul.

— Mâine... răspunde celălalt ezitând, da... plec mâine dimineața cu familia într'o excursie. Facem o călătorie circulară în Austria.

Amicul, după un minut de tăcere, întreabă iarăș:

— Perfect, dar după prânz ce faci?...

MANUSCRISE

— Da, amice, toate manuscrisele pe cari le trimit ziarelor sunt reținute fără excepție.

— Bravo! Mie nu-mi primește decât un manuscris pe an.

— Ce spui ? Și s'ar putea ști titlul operei tale?

— E mandatul abonamentului la ziar.

O cunoaște

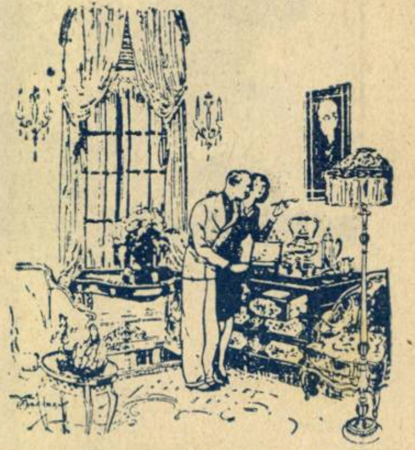

— Lingurițele pe cari ni le-a dat cadou tanti Emilia, nu sunt din argint ci de alpaca.

— Poți să recunoști argintul?

— Nu, dar o cunosc pe tanti Emilia.

PRACTIC

La școală, fiecare elev trebuie să povestească anume care dar de Crăciun i-a produs mai multă bucurie.

— Muzicuța, spune Petrică.

— Iți place atât de mult muzica? îl întreabă profesoara.

— Hm, răspunde elevul, tăticu îmi dă doi lei, numai să încetez.

DILEMA

Un vagabond, în zdrențe, se plimbă într'un târg, privind cu admirație și cu jind la obiectele expuse.

In fața unei expoziții de mobile negustorul i se adresează:

— Vin'o înăuntru și alege-ți un dulap pentru haine.

— Un dulap în care să-mi atârn hainele? Și eu să umblu în pielea goală !

Se mulțumește cu puțin

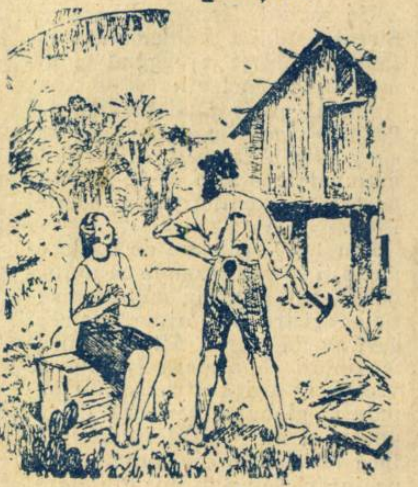

Naufragiatul: — Dragă, aproape fără unelte, am reușit să construesc această colibă în care vom locui până vom fi salvați.

Naufragiata: — Bravo! Și acum, dacă vei reuși să fabrici o pereche de cărți, un gramofon și un post de radio, o să ne putem chiar distra.

Un vas de ghiaţă străbate Oceanul

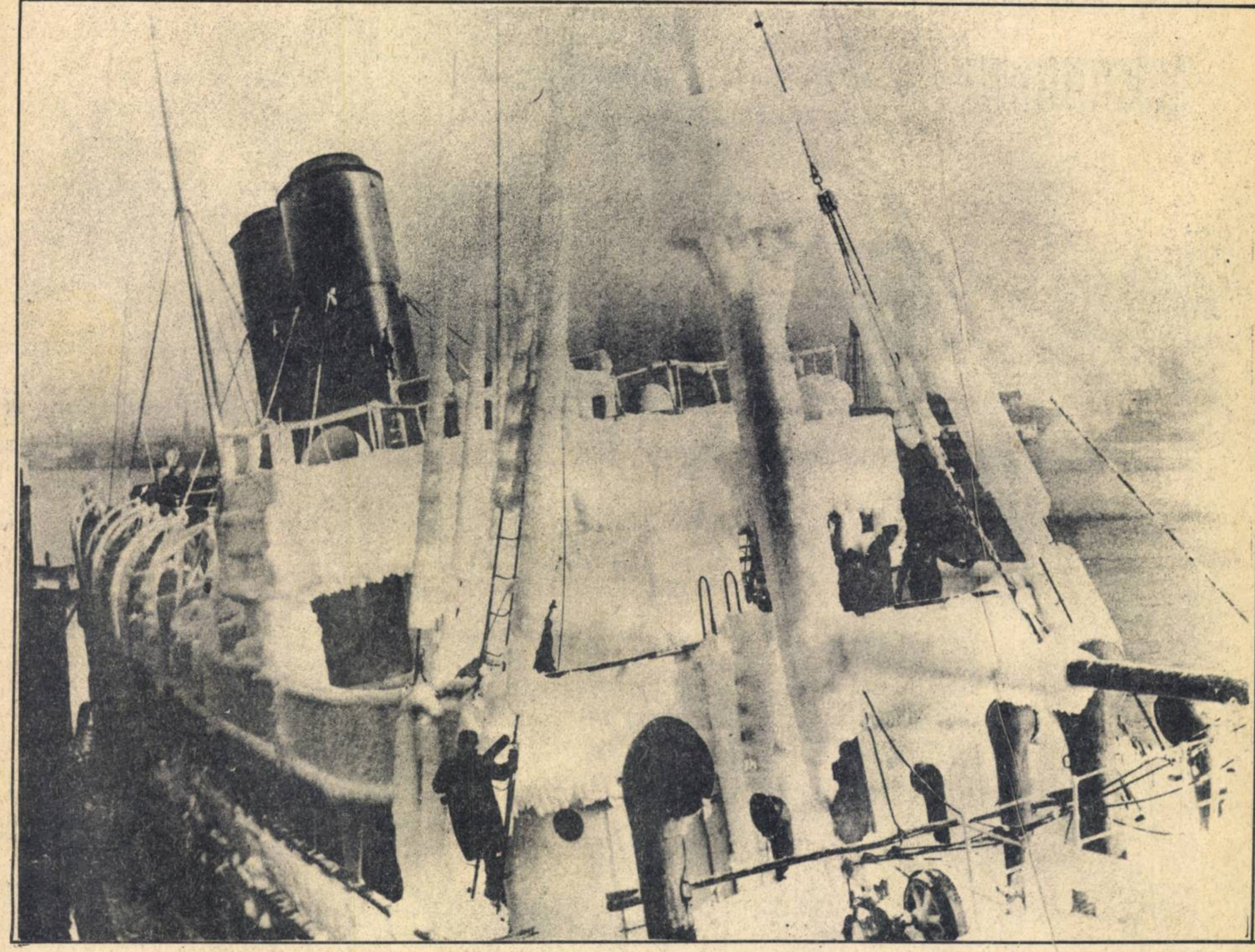

(*Foto «New York Times», Ltd., Berlin*)

Pe Oceanul Atlantic, domneşte un frig năpraznic şi blocurile uriaşe de ghiaţă stingheresc mersul vapoarelor. Zăpada împătureşte catartele şi bordurile. Iată un vas englezesc «Prinţul Georg», care împotmolit, în portul Boston, îşi reia cursa în haina lui de ghiaţă.

Şi... cărţile s'au eftenit

Toate cărţile mai jos notate, se vând direct la Editura „EMINESCU" S. A., Bucureşti I, Strada Inginer Anghel Saligny, 2 şi la ori ce librărie din ţară la următoarele preţuri foarte mult reduse:

10 Lei Fi care volum roman complect

Henri Murger: În noaptea nunţii
F. M. Dostoievski: Vrăjitorul
Bjornstierne Bjornson: Poveste de dragoste
Jean Richepin: Povestire din lumea nouă
M. Lermontov: Bela, roman
N. Gogol: Răzbunarea groaznică
Gabrielle D'Annunzio: Pisica (Nuvele)
Charles Folley: Fiul lupilor de mare
Maurice Level: Naufragiaţii vieţii
R. Benim: Rivala, roman
V. C. Rondy: Secretul Principesei
Charles Omessa: Misterul Romanovilor
Epinghoven: Tainele Curţii germane
Bekir Aga: Memoriile unui eunuc
René Cazal: Voluptăţile războiului
Miguel Zamacois: Accidentul
Honoré de Balzac: Iubita imaginară
André Theuriet: Coleta, roman
Lynkeus: Micuţe Bucureştene (Frivolităţi)
Cady: Mica cerşetoare
P. B. Haşdeu: Sic Cogito

15 Lei volumul

Ivan Turgheniev: Eroismul Dragostei
Alex. Puşkin: Fata căpitanului
Guy de Maupassant: Nuvele
Georges Meirs: Pata de sânge
Mihail Eminescu: Geniu pustiu
I. L. Caragiale: Cănuţă om sucit
Dr. I. Frumuşanu: Cum să întinerim

Rugăm păstraţi acest anunţ

Eugen Todie: O iubire
Lia Hârsu: Împărăţia de zăpadă

25 Lei volumul

Sven Heddin: Dela Polul Nord la Polul Sud. Vol. I—VI. Fiecare volum lei 25

30 Lei volumul

Claude Farrère: Casa oamenilor vii
Prinţesa Lucien Murat: Viaţa amoroasă a Caterinei Mari
Victor Margueritte: Talionul, roman
Victor Margueritte: Băetana (La Garçonne)
Victor Margueritte: Femeia emancipată
Victor Margueritte: Prostituata, roman
Victor Eftimiu, Elfiona, roman
Gustave Flaubert: Ispitirea Sft. Antoniu
Baron de Schlicht: Elita Prusacă, roman
Ludwig Wolff: Fiul lui Anibal, roman sportiv
Dr. Ovidiu Alfandari: Cartea femeii însărcinate

40 Lei volumul

Panait Istrati: Nerantsula
Victor Margueritte: Vitele umane
Victor Margueritte: Corpul tău îţi aparţine
I. L. Caragiale: Teatru, volumul I
I. L. Caragiale: Teatru, volumul II
Marie-Lise Emilian: 1313 întrebări şi tot atâtea răspunsuri.
Mihail Eminescu: Poezii
Victor Eftimiu: Cântecul milei (Poezii)
Alfred Musset: Spovedania unui îndrăgostit

Colecţia dedectivului ROB. PARKER
5 Lei Povestiri complecte Lei 5

Biblioteca „Orizontul" 5 Lei fiecare volum

Cărţi de succes

Klabund: Borgia, romanul unei familii Lei 50
A. de Musset: Spovedania unui îndrăgostit » 50
Panait Istrati: Ţaţa Minca » 60
Remarque: Pe frontul de vest nimic nou » 60
Ernst Glaeser: Contingent '924 » 60
Ioseph Delmont: Evrei în lanţuri » 60
Torberg: Bacalaureatul elevului Gerber » 100
Emil Ludwig: Napoleon » 240

Al. Marghiloman: NOTE POLITICE, în 5 volume mari LEI 1600

Avantagii importante: *La comenzi între 250—300 lei se acordă* **GRATUIT „Un calendar Bloc Eminescu pe 1932".**
La comenzi între 300 şi 500 lei se acordă **GRATUIT: Un calendar Bloc Eminescu 1932 şi Una Casetă hârtie p. scris „Englisch Welin"**

Fie care volum roman complect Lei 20

Edgar Allan Poë: Aventurile lui Gordon Pym
J. Kessel: Nopţi Siberiene
Ivan Turgheniev: Un cuib de nobili
Lew N. Tolstoi: Moartea lui Ivan Ilici
F. M. Dostoievski: O femeie blândă
Emil Zola: Ispăşirea, roman
George Ohnet: Prinţul fatal
Gabrielle D'Annunzio: Tragedia a două fecioare
Jules Mary: Păcatul mamei
Jules Mary: Răzbunarea Spaniolei
Georges Meirs: Enigma trenului 13
Valentin Mandelstam: Jim Blackwood Jockeu
Louis Hemon: Battling Malone
Victor Eftimiu: Kiriachiţa, roman
C. Cosco: Grădina lui Dumnezeu
I. Greculescu: Cronicile lui Popic
Maurice Leblanc: Arsene Lupin, Gentlemen Apaş
Maurice Leblanc: Arsene Lupin, Acul scobit
Maurice Leblanc: Arsene Lupin, 813
Maurice Leblanc: Cele trei crime
Maurice Leblanc: Dopul de cristal
Maurice Leblanc: Confidenţele lui Arsene Lupin
Maurice Leblanc: Triunghiul de aur
Maurice Leblanc: Izbânda lui Arsene Lupin
Maurice Leblanc: Insula cu treizeci de sicrie
Maurice Leblanc: Piatra miraculoasă
Maurice Leblanc: Colţii Tigrului
Arsene Lupin, contra lui Herlock Sholmes

OGLINDA LUMII
16. IANUAR. 1932
ANUL XI. № 3

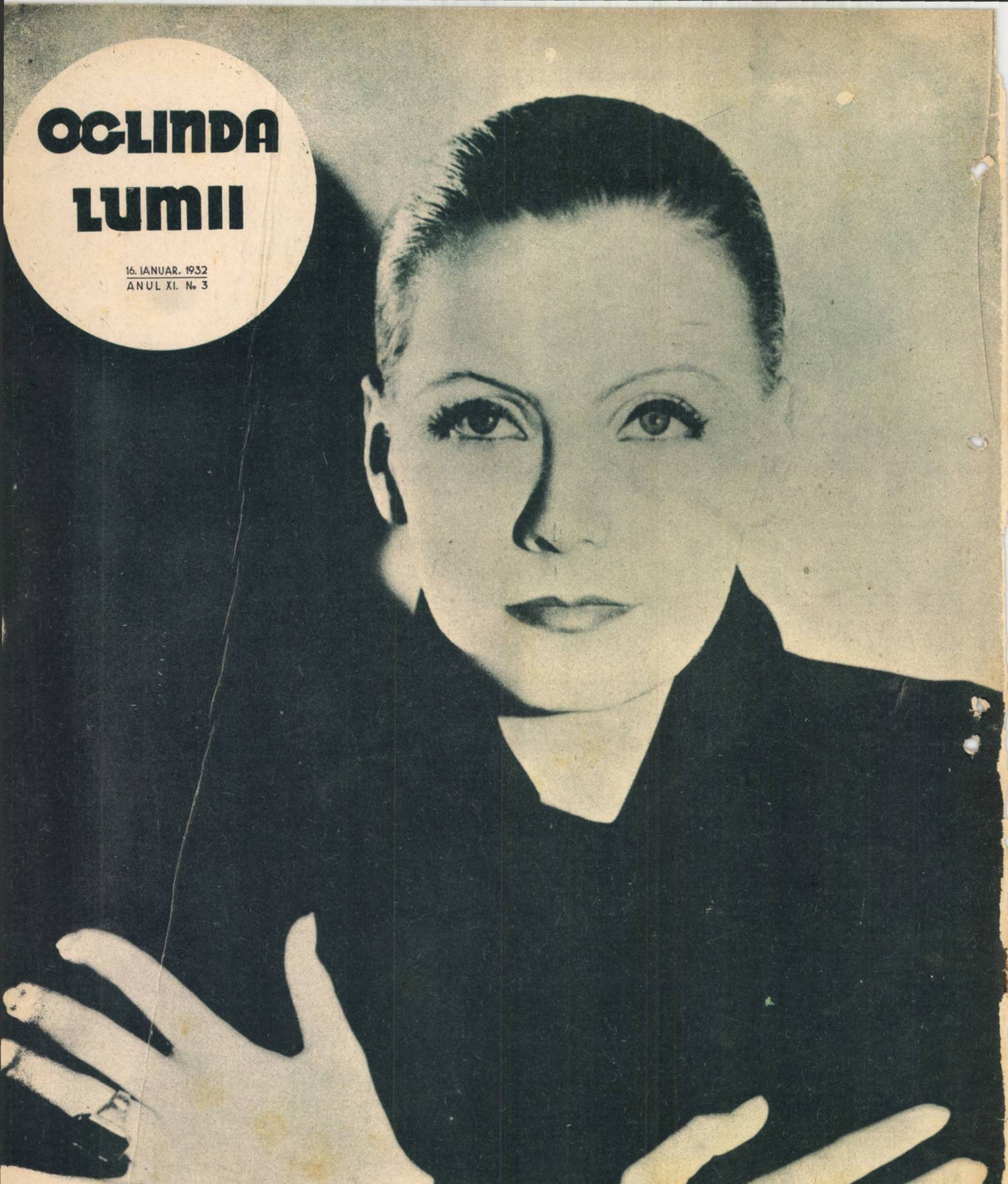

20 PAGINI
LEI 5

Greta Garbo în ultimul ei rol, Mata Hari

OGLINDA LUMII

23 IANUAR. 1932
ANUL XI, N.o 4

NUMĂR DE PROPAGANDĂ

20 PAGINI
LEI 5

O sezisantă atitudine a straniei Anna May Wong

VAN DONGEN

Van Dongen şi Fujita

Pictorii Parisului monden

FUJITA

Toată elita mondenă a Parisului, toţi aceia cari îşi petrec viaţa între Deauville şi Riviera, tot ceeace este aristocrat, snob sau îmbogăţiţi. ţine astăzi să aibă în casa lui vreuna din operile maeştrilor en vogue ai picturei. Este o adevărată întrecere pentru posesia unui Van Dongen, sau al unui Fujita. Trebuie să asişti la vernisagele lor, aşa după cum citeşti ultimul roman al lui Dekobra, sau după cum vezi ultima piesă de teatru a autorului la modă. In realitate, operile lor par a exala un fluid misterios, extraordinar — poate atracţia senzuală a păcatului — sigur însă parfumul unor femei frumoase.

Multe legende se leagă de numele olandezului Van Dongen şi mai multe încă de acela al japonezului Fujita. care stabilit la Paris, fu descoperit într'o bună zi de un cunoscător de artă, devenind celebru peste noapte.

E ştiut că Fujita trăeşte numai pentru femei. — de curând a dispărut din Paris din nou şi de data aceasta cu o negresă, — dar nici Van Dongen nu face altceva şi se ocupă aproape exclusiv de ele. Din câteva trăsături de'pensulă vrăjeşte figura lor pe pânză; preferă femeile cu ochii de pisică, indiferent de modelul ce-l are în faţă: doamnă din societate, cocotă, sau dansatoare spaniolă plină de draci care îşi muşcă surâzând, floarea pe care o are în gură. Câteodată îşi face şi un auto-portret cu nelipsita pipă care o ţine în colţul gurei.

Altfel e Fujita, care semnează desenurile şi aquarelele sale cu câteva semne cabalistice şi un monumental F. El e fără îndoială pictorul mai mare, mai liber, mai artist. Nu-l tentează să se destăinuiască prin opera lui, preferă de multe ori femeilor — pe care ştie să le redea fermecătoare şi naive, aşa după cum se poate vedea în reproducerea noastră, — preferă spunem animalele şi problema corpurilor lor, graţia lor felină sau sălbatecă. Tot aşa îl interesează şi lumea naturilor moarte, pe care o redă în tablouri pline de o intensă viaţă sufletească.

Care dintre aceşti doui mari maeştri ai picturei contimporane este preferat celuilalt? Iată o întrebare la care nu se poate răspunde. Istoricul de artă de mâine va stabili fişele fiecăruia şi posteritatea îi va aşeza pe fiecare la locul ce i se cuvine.

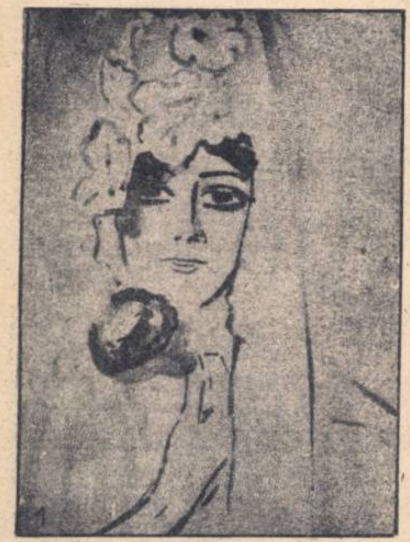

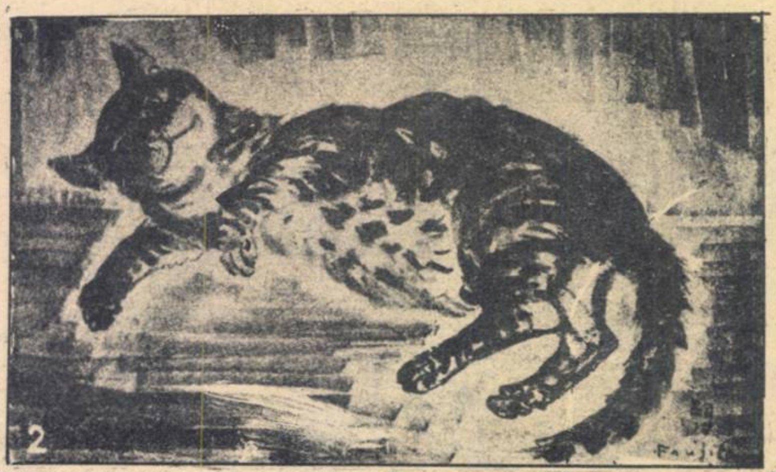

1. VAN DONGEN = *Dansatoarea spaniolă.*
2. FUJITA = *Studiu de animal*
3. VAN DONGEN = *Portret.*
4. FUJITA = *Cap de femeie*

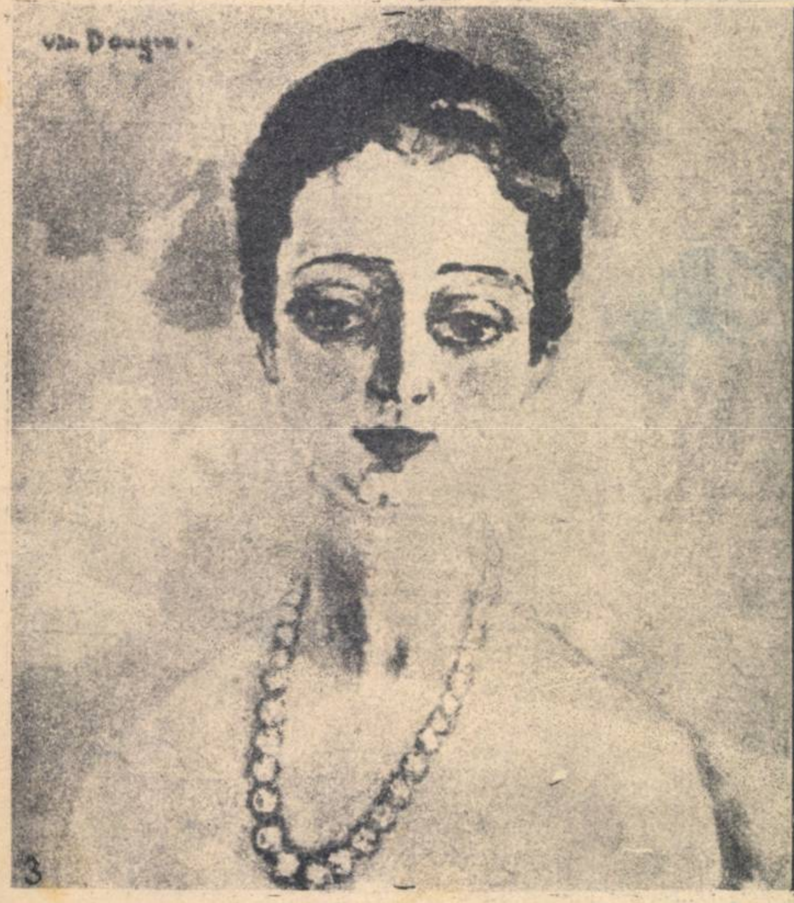

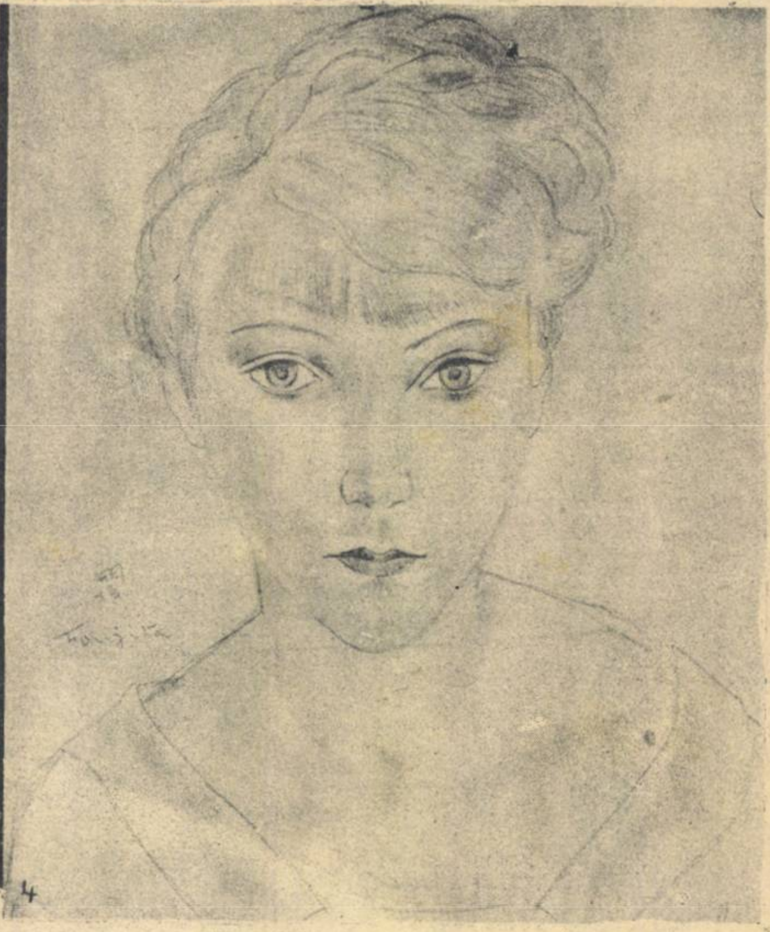

No. 4
Anul XI
„OGLINDA LUMII"
23 Ianuarie 1932
Redacţia şi Administraţia Bucureşti I, Str. Ing. Anghel Saligny 2
(Palatul «EMINESCU» S. A.) Telefon 325/34 şi 325/35
Abonamente {pe un an 250 lei
pe 6 luni 125 lei

Două aspecte din viața Rusiei sovietice

După statisticile oficiale ale Uniunii Sovietice, cu cinci ani înainte de introducerea planului quinquenal, foarte puțini locuitori știau să scrie și să citească. Incă în anul 1926 existau 50.772.000 analfabeți, cifră în care nu se numărau copiii sub 12 ani și bătrânii trecuți de 53 ani. Mai cu seamă populația dela sate se afla într'o stare penibilă de ignoranță. După introducerea planului de cinci ani, in intervalul cărora conducătorii sovietici socot să realizeze o Rusie integral utilată, au fost întrebuințați cel puțin trei milioane de noui lucrători în industrie și cinci milioane de lucrători în agricultura industrializată. Toți acești muncitori trebuie să posede o cultură elementară, altfel nu sunt angajați la lucru.

РЕЗАНЫЕ и КОЛОТЫЕ
РА НЫ
ОГНЕСТРЕЛЬНЫЕ
1

ОКТ.
Од 3234
3

1. Viitoare inspectoare de poliție studiază urmărirea unei criminale pe străzile Leningradului. — 2. O femeie angajată în marina comercială, la cârma vaporului. — 3. O femeie mecanic de locomotivă, cu ajutoarea sa. — 4. O țărancă în timpul unei cuvântări de propagandă. — 5. Șefa de gară din Wyschnajaki făcând o comunicare telefonică urgentă.

O propagandă intensă și necurmată se duce în toată țara (mai bine spus în toate țările U. R. S. S.-ului, cari cuprind zeci de triburi și formații etnice deosebite) pentru răspândirea cititului și a scrisului. Inainte de toate se demonstrează țăranilor, prin procedeie cât mai plastice și mai plăcute, utilitatea buchiselii: cu scrisul și cititul se pot câștiga mai mulți bani, argument care amețește întreaga omenire, etc. Rușii dau dovadă în lupta lor contra analfabetismului de o rară dibăcie. In fabrici sunt trimise fete tinere frumoase, comunicative, studente sau eleve de curs superior, cari stabilesc câți analfabeți ori știutori de carte se află în fiecare uzină și cari reușesc să-i îndemne pe cei dintâi să frecventeze cursurile de seară... E natural ca cei mai dârzi și îndărătnici lucrători să nu poată rezista unei tentații atât de plăcute...

La sate, toți cei cari știu carte, sunt strânși în brigăzi și orga-

(Continuarea în pag. următoare)

nizaţi pentru lupta analfabetismului. Până şi simplul soldat al armatei roşii nu trebue să-şi piardă vremea, când a plecat la ţară în vacanţă, ci e obligat să-şi împărtăşească măcar părinţii, dacă nu toate rudele şi prietenii, din cunoştinţele ce le-a dobândit la regiment.

Unul din cele mai stranii aspecte ale acestei propagande aprige este felul cum stau bătrânii pe băncile clasei. Nu rareori copilul stă, cot la cot cu tatăl său şi mâinile amândurora au de luptat cu aceleaşi greutăţi, în imitarea semnelor scrisului şi lămurirea buchilor misterioase... Se întâmplă că băieţaşul ori fetiţa să fie mai sprinteni decât părinţii lor, în asimilarea primelor noţiuni. E şi explicabil: minţile sunt mai proaspete, nervii mai odihniţi.

Cei cari fac progrese evidente, sunt trecuţi imediat la un grad de cultură mai avansată şi nu e rar cazul când bărbaţi şi femei cari abia începuse să descifreze alfabetul, sunt văzuţi seară cu seară, în sălile de lectură.

FEMEEA-COMISAR, MECANIC DE LOCOMOTIVA, ORATOR, ŞEF DE GARA ŞI PILOT DE VAPOR

Oricine a vizitat în timpul războiului sau după războiu ţările Europei Centrale, îşi aminteşte să fi întâlnit numeroase femei în posturile ocupate înainte numai de bărbaţi. Femei şoferi, chelneri, măturători de stradă, femeia mânând coarnele plugului erau apariţii curente. Rusia de astăzi prezintă o uimitoare folosire a femeii în mai toate domeniile publice, administrative, sociale şi tehnice. Prin puternica industrializare a ţării s'a resimţit o nevoie imensă de forţe de muncă. Fabricile, uzinele, şcolile, căile de comunicaţii, tribuna, aveau nevoie atât de materie brută cât şi de oameni, cari să poată conduce anumite posturi cu o inteligenţă vioaie şi tenace. Şi femeea rusă cu spiritul său mobil şi silinţa ei proverbială, a depăşit pe bărbat în foarte multe manifestări.

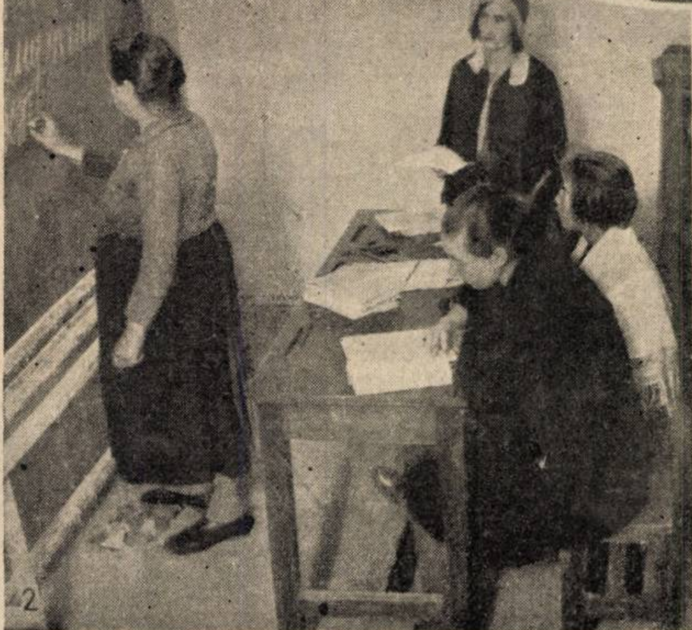

1. La Aschabad, în Asia Centrală un tânăr comunist împarte broşuri printre ţărani. — 2. Puţinii analfabeţi şi analfabete cari au mai rămas la Moscova sunt căutaţi cu stăruinţă şi instruiţi de zor. — 3. O tânără kirkiză îşi învaţă tovarăşele din sat să scrie.— 4. In dislrictut Merwa (Pustia Karany-Turkestan) locuitorii şi-au luat obligaţiunea să se ocupe cu lichidarea definitivă a analfabetismului: fiecare ştiutor de carte s'a angajat să instruiască pe un neştiutor. Iată un grup de ţărani foarte atenţi la un curs.

In industria grea au fost până acum plasate un milion de femei şi un alt milion de reprezentante ale sexului slab (sic!) trebuesc utilizate în cursul anului 1932—933.

Ceeace fiecare socotia ca un lucru imposibil s'a întâmplat: există femei lăcătuşi, strungari, fierari; biurourile de construcţiuni sunt ocupate numai de inginerese şi inventatoare. Pe zi ce trece, femeea desvăluie noui însuşiri pe cari înainte în ruptul capului nu ar fi cutezat cineva (un bărbat, bineînţeles) să i le atribuie: concentrare, simţ al răspunderii şi iniţiativă precisă.

Dovadă că se întâlnesc femei-conductori de locomotive, după cum vedeţi în ilustraţiunea noastră, piloţi de avioane (profesioniste, nu amatoare) piloţi de vapoare, şefi de gară, etc.

Şi în agricultură, femeea a luat, în majoritatea cazurilor, locul bărbatului. Femeea conduce tractorul, plugul, însămânţează.

De politică nici vorbă că e ilustrată de femeie. Dela membra consiliului comunal sătesc până la comisara poporului, femeea ocupă o scară de funcţiuni administrative şi propagandistice cu o rară competenţă. E drept că la aceasta a contribuit într'o considerabilă măsură şi noua legislaţie. Femeia, nemai fiind silită să asculte orbeşte de soţul său, îşi poate redobândi libertatea oricând doreşte, pentru a-şi vedea de treburile cari o preocupă.

MILITARIZAREA FEMEILOR

Secţia Osoaviakhiru însărcinată cu militarizarea femeilor a deschis în Decembrie 1928, în patru cartiere ale Leningradului cursuri de instrucţie militară: fiecare curs cuprindea 200 elevi.

In fabrici, în uzini, în administraţiile publice, funcţionează de atunci aşa numitele **cercuri de telefoniste de legătură.** Rezultatele lor sunt remarcabile. La 12 Maiu 1929 a avut loc la **Casa Centrală a Armatei Roşii** din Moscova, promoţia solemnă a primului detaşament de femei **agenţi de transmisiune şi de administraţie economică.** Ele isprăvise cursul militar în **mai puţin de opt luni**. Detaşamente militare ale Crucei Roşii sunt dresate de specialişti, apoi formate în brigăzi de **infirmiere de rezervă.**

Pretutindeni, femeile se exercită la tir, practică toate sporturile, iau parte la marşurile de antrenament la cari sunt supu-

(Urmează în pag. 74)

24 Ianuarie 1932 o aniversare ştiinţifică

100 ani dela cutremurul cel mare

Anul acesta, în afară de sărbătoarea noastră naţională, ziua de 24 Ianuarie are şi o semnificaţie ştiinţifică. Intr'adevăr tot la 24 Ianuarie se împlinesc 100 de ani dela cutremurul cel mare ce a zguduit capitala ţării noastre la **24 Ianuarie 1832.**

Reproducem mai jos harta seismică a vechiului regat după **Montessus de Balore,** cel mai erudit specialist contemporan în materie de cutremure. Din cercurile negre ale lui Balore rezultă că avem falii remarcabile la Bucureşti, Galaţi, Chişinău, Iaşi, Bârlad, Avrameşti şi Turceşti.

Ulterior cutremurele din ultimii ani au scos la iveală noui falii, mult mai grave, în judeţele Buzău şi Putna.

CUTREMURUL DELA 1832

Cutremurul dela 24 Ianuarie 1832 a dărâmat 36 clădiri din Bucureşti şi a omorît 8 oameni.

Această nenorocire nu se datoreşte violenţei cutremurului ci neştiinţei maeştrilor zidari, cari construiau case şubrede cu bolţi, balcoane şi pivniţe, cari se prăbuşeau la cel mai mic cutremur.

De altfel şi la 1 Noembrie 1929 s'au despicat multe ziduri la Bucureşti, putându-se observa şi azi crăpături foarte mari la Cercul Militar, Hotel Palace şi alte edificii.

In cele ce urmează vom da câteva lămuriri asupra fenomenelor seismice.

CE SPUN SAVANŢII

Poporul crede în neştiinţa lui, că pământul e sprijinit pe spinarea unui elefant uriaş şi că mişcarea acestuia produce cutremurul de pământ.

La mahalale şi la sate, când se vorbeşte de cutremure, se pun în circulaţie cele mai fantastice ipoteze de către neştiutorii de carte.

Să vedem ce spun sismologii.

Cu cât ne coborîm în adâncul pământului cu atât creşte temperatura. La fiecare 30 metri adâncime, căldura sporeşte cu un grad. La o adâncime de 60 km. e o temperatură de 2000 grade şi toate substanţele sunt în stare topită, dovadă lava care izbucneşte din când în când, prin craterele vulcanilor.

Invăţaţii au calculat că miezul pământului are o temperatură de 200.000 grade. Aburii supra-încălziţi la o temperatură de 450 gr., pot sfărâma în bucăţi căldarea unei locomotive, dacă n'ar avea supapă de siguranţă pentru eşirea vaporilor şi evitarea exploziei.

Apa mărilor şi oceanelor, pătrunde în adâncul pământului prin crăpături uriaşe, la zeci de mii de metri adâncime.

Oceanul Pacific are în unele locuri adâncimi de 9200 metri. Se ştie că un metru cub de apă distilată la 4 grade Celsius, cântăreşte 1000 kgr. Apa mărilor fiind mai grea, un metru cub cântăreşte aproximativ 1.100 kgr. Oricine poate să facă un calcul, cât trebuie să cântărească o coloană de apă de 9200 metri înălţime, susţinută de o suprafaţă de un metru patrat. O astfel de coloană cântăreşte 9200×1100 deci 10.120.000 kilograme. In fundul Oceanului Pacific, apasă dar o greutate de peste **10 milioane kgr. pe fiecare metru pătrat** şi din această cauză se provoacă scufundări, rupturi de straturi şi infiltraţiuni de milioane de metri cubi de apă în adâncul pământului, unde fiind o temperatură de mii de grade, apa se preface în aburi supra încălziţi. In afară de vapori de apă avem în interiorul pământului vapori de fier, vapori de argint, poate şi de aur, deoarece la o temperatură de 200.000 grade toate materialele, fie, bazalt şi pietre, sunt prefăcute în aburi.

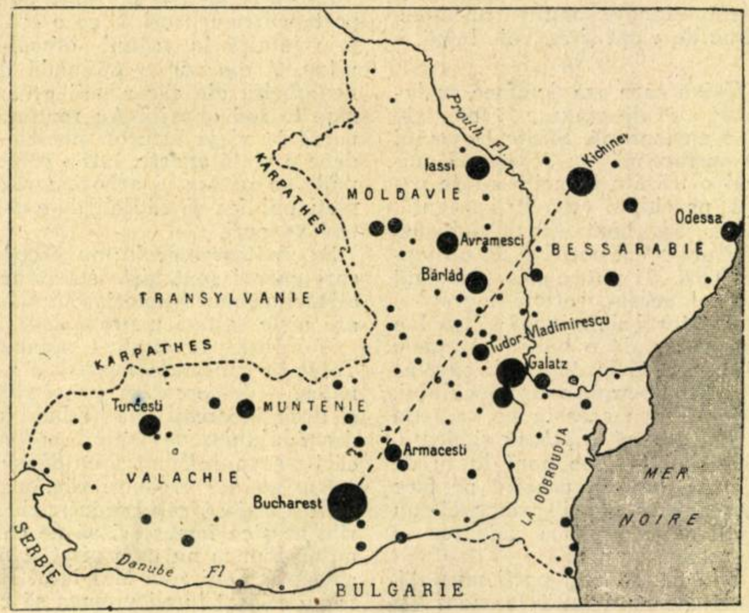

Harta seismică a vechiului regat(după Montessus de Balore).

PRESIUNI ENORME

Interiorul pământului fiind gazos, e dela sine înţeles că au loc aci presiuni atât de mari încât dacă am da câteva exemple ar trebui să dăm cifre fantastice. E suficient să menţionăm că din cauza acestei presiuni, **massele de gaze din interiorul pământului, sunt aproape solide** ceeace pare un paradox. Şi totuş e greu să ne închipuim masse de gaz având o temperatură de 200.000 grade, supuse unor presiuni de milioane de atmosfere şi totuşi solidificate sau mai bine zis semisolidificate. Dacă mintea noastră nu-şi poate imagina focul din interiorul pământului simţim însă efectele lui: cutremurele şi erupţiile vulcanice.

Bulgaria, Grecia şi sudul Italiei formează o regiune primejdioasă, având în adâncul pământului o mulţime de falii, adică crăpături prin care se propagă cutremurele. In Rumelia, Turcia şi în insulele greceşti au loc cutremura în fiecare an; de aceea, pentru oamenii de ştiinţă, dezastrele din Bulgaria şi Grecia n'au fost o surpriză. Există multe regiuni pe suprafaţa pământului, care sunt în repaos absolut. **In Siberia, Brazilia şi Sahara de pildă nu s'a înregistrat de mii de ani un cutremur cât de mic, măcar o vibraţie uşoară a pământului, care să impresioneze seismografele.** Din contra pământul republicei Chili, al Japoniei şi aci în Europa în sudul Balcanilor e într'o necontenită zguduire. E fatal ca în aceste regiuni vecinic ameninţate, să aibă loc din când în când câte un cutremur catastrofal.

LEGENDA ATLANTICULUI

Acum vre-o 10.000 de ani, Europa a fost unită probabil cu America printr'o fâşie de pământ, sau în tot cazul între aceste continente a fost un al treilea continent numit Atlantida. Toată civilizaţia lumii a fost concentrată în acest continent. Zguduită de cutremure îngrozitoare, în urma cărora milioane de oameni şi-au găsit moartea, Atlantida a fost scufundată într'o bună zi în adânc, printr'o teribilă catastrofă. In locul ei avem azi un ocean care a fost numit **Atlantic** în amintirea dispărutului continent.

Nu e vorba însă numai de o legendă. E o ipoteză ştiinţifică, care a fost atât de bogat documentată, încât pare a fi adevărată. Se crede că insulele Azore şi Canare n'ar fi decât rămăşiţe din acest continent, probabil munţii cei mai înalţi ai Atlantidei.

O NOUĂ ERĂ GEOLOGICĂ

Revista «**Mercure de France**» una din cele mai serioase publicaţiuni din Franţa, a avut într'unul din numerele sale recente un articol care a provocat o panică nejustificată. Prin acest articol se anunţă începerea unei noui ere geologice. Cu prilejul verificării teoriilor lui Einstein, s'au măsurat nişte protuberanţe sau flăcări solare, dintre care una avea o lungime de 5 ori mai mare cât ocolul globului pământesc. Pământul, care este o modestă planetă a sistemului solar, e supus fără voia lui influenţei acestor jocuri de energie. Recolta mondială a grâului depinde de petele din soare, cari influenţează starea magneto-electrică a atmosferei noastre, deci ploile şi furtunile. Soarele are o influenţă covârşitoare asupra frământărilor scoarţei noastre, provocând cutremure şi erupţiuni vulcanice. Afară de influenţa magnetică a soarelui, mai joacă un rol important în prevederile geologice influenţa meteorilor căci ar fi deajuns apropierea de pământ a unui astru ceresc împreună cu suita lui de stele căzătoare, pentruca să se producă o perturbare sismică, fatală pentru întregul glob. In acest caz, din Europa, cea mai periclitată ţară ar fi Anglia, care ar dispărea sub valurile înfuriate. Totodată, nordul şi sudul continentului nostru ar fi acoperiţi de valurile mării, şi prin presiunea elementelor de sub scoarţa pământului noui continente ar eşi la iveală din fundul oceanelor.

IN ADANCUL PAMANTULUI

Pământul are două atmosfere. Una o cunoaştem: e aerul pe care îl respirăm. Aerul formează un înveliş gazos al globului având peste 500 km. înălţime împărţit în troposferă şi stratosferă. A doua atmosferă e în interiorul pământului. Ea este formată dintr'o massă de gaze, având o temperatură de sute de mii de grade, constituind un sâmbure lăuntric, având o rigiditate mai tare ca a oţelului. Acest sâmbure se numeşte barisferă. Echilibrul litosferei — partea solidă a pământului — nu e stabil, litosfera fiind supusă unui haos de presiuni din partea barisferei, a evaporării apelor infiltrate şi a jocului uriaşei energii electro-magnetice solare. Până în prezent, inginerii n'au reuşit încă să producă un oţel având rigiditatea interiorului terestru. Nici chiar oţelurile speciale obţinute în cuptoare electrice, n'au decât jumătate din rigiditatea ei.

In ultimii ani s'au înregistrat cutremure şi erupţiuni puternice. Vezuviul a erupt în luna Mai 1929, acoperind cu lavă de foc zeci de mii de hectare. Scoarţa pământului e într'o fierbere atât de mare încât până şi vulcanii stinşi au început să clocotească, cum e un sulfatar aproape de Neapole şi un vulcan de noroi din jud. Buzău. România nu cade în zonele bântuite de cutremure puternice. Avem, e drept o falie în adâncul pământului care trece aproape de Odobeşti şi prin care se propagă cutremurele. Aceasta e singura regiune din ţară, ameninţată de cutremure mai violente. Alte falii sunt în Banat şi în jud. Vâlcea.

F.

IN AȘTEPTAREA MINUNII

2)

de GEORGES DUHAMEL

In timpul acesta, făcătorul de minuni lucrează. Nu pare un Dumnezeu ci un om, căci «cercetează gemând».

Uneori nesigur, neîncrezător, nemulțumit de sine, nemulțumit de viața aceasta pe care trebue s'o invoace la fiecare pas. Intreaga lui sforțare e o luptă împotriva unor fatalități ironice.

Alteori e vesel: se simte stăpân pe viitor: pare un inspirat. Hotărîrile îi sunt ușoare, e un fericit muncitor al soartei: nimic nu-i poate fi refuzat.

Intreg trupul omului i se oferă cu umilință. Tot organismul vrea să conlucreze la refacerea acestei figuri batjocoritoare. Intreg neamul corpului s'a adunat aici pentru a drege insulta, pentru a obține dreptate.

Merge bine. Trupul întreg ia parte la lucru. Picioarele dau puțin os pieptul o bucățică de coastă, întocmai ca în povestea mamei noastre Eva! Piele se va lua dela braț, dela piept, de ori unde-i moale, albă și netedă. Grăsimea care formează straturi de preț e luată caldă încă depe coaste și dusă în fundul rănilor ce trebuiesc umplute.

Noi oamenii nu suntem mai primitori decât copacii, fiind prea departe de pământul matern al tuturor. Creștem și îmbătrânim într'o singurătate sălbatecă. Viața trupească să fie un exil fără nădejde de înapoere. Carnea copiilor noștri s'a despărțit pentru totdeauna de vechiul neam. Cum s'ar putea ea altoi pe carnea noastră, care ascultă de asprele sale legi?

Ceeace pleacă însă dela mine, e bun pentru mine. Dacă pielea piciorului meu e transpusă pe frunte, ea va găsi aici obiceiurile țării natale și va porni poate să trăiască și să prospere.

Tot trupul își oferă serviciile: capul însă ia asupră-și cea mai mare parte din lucru. E plin de sânge îmbelșugat și viguros; țesuturile sale sunt ample și repezi. Capul trebue să dea contribuția cea mai generoasă. Și apoi, e nevoie de materii cari nu se găsesc în altă parte.

La lucru dar. Să muncim. Obuzul dintr'o lovitură a făcut un gol imens. Spre a-l umple, trebuesc adunate multe bucățele, pline de viață și de voie bună.

*

Cuiva care are de-aface cu lucruri atât de gingașe îi folosește și o sprinceană. Sfinte Doamne! O sprinceană nu înseamnă numai o trăsătură lucitoare de penel, pe chipul dv. In aparență, toate sunt luate drept podoabă, uitându-se că pot fi și de un mare folos. Ai putea uita vreodată folosul acesta, suflete ingrat?

Făcătorul de minuni ne va lua de pe tâmplă o bucată de piele și o va întinde, întocmai cum ar face un pictor de-asupra ochiului. Operațiunea aceasta ne va reda o sprânceană arătoasă și deasă. Oh! să nu vi se pară lucru de glumă: meseria noastră ne face să respirăm des și sprincenele au rolul de-a împedica sudoarea să se scurgă pe ochi.

Știu că d-ta nu porți mustață, deoarece ai o gură frumoasă și pe semne că știi ce să faci cu mâinile, când stai de vorbă cu femeile. Nouă însă ne place să ne răsucim mustățile, oridecâteori ne aflăm în vre-o încurcătură, ori când ora de plecare întârzie prea mult să sune, în pendula din biurou. Și apoi, avem nevoie de mustăți ca să ascundem toate cicatricele astea.

De aceea făcătorul de minuni caută scotocește ici-colo și răpește din bărbie ori din creștetul capului atâta piele păroasă încât să poată face o frântură de mustață.

— Așteaptă băiete trei săptămâni și-ți vei răsuci mustața.

*

La Paris, se află un mare adăpost pentru leproși. E ca o cetățuie jalnică în sânul orașului uituc. Acolo zac o grămadă de nenorociți, ale căror boli groaznice le rod obrajii. Au renunțat parcă la viața tuturor, pentru a duce o viață aparte, într'o cetate unde se găsesc și arbori, străzi, pieți publice și edificii de vre-o trei veacuri.

Se căsătoresc acolo: au și copii cari uneori sunt niște stârpituri, alteori oameni frumoși, căci viața are niște salturi neprevăzute.

Noi însă, nu suntem bolnavi. Totul în substanța noastră e sănătos, — de-aceea am și fost aleși și greu încercați. Nu trebuie să desnădăjduim de trupul nostru, căci e ceva de făcut și cu dânsul.

Nu, noi nu vrem să rămânem închiși o viață întreagă între zidurile acestea imense și să ne chinuim. Lumea nu ne-a uitat și ne așteaptă. Dați zor! Mai iute! Nu trebuie lăsat lumii vremea să ne uite. Războiul s'a sfârșit pentru toți, faceți într'așa fel, încât să se termine și pentru noi.

Și omul e dus îndărăt, în pat. Visurile i se irosesc în bâlbâiri și cântări cari sunt gemete. Se va trezi sub noua noastră înfățișare, cu pielea bine întinsă și netezită, cusută din toate părțile, ca o rachetă de tennis.

Iată care-i planul și dorința noastră: cusătura trebuie să se lipească, sângele să reînceapă a trece prin toate fâșiile desrădăcinate. Celulele viabile să se înfrupte din fărâma de os ori de cartilagiu și s'o îmbogățească, s'o încânte, s'o convingă!

Poimâine se scoate pansamentul. Făcătorul de minuni e neliniștit, serios ca la zile mari, fiindcă în fundul sufletului, nu e sigur de nimic: prea multe forțe nedisciplinate laolaltă cu el.

Să nu ne îndoim că gura mare și iubitoare se va deschide pentru a surâde mulțumită și că toate bucățelele mozaicului se vor colora și împrospăta: își vor primi, cu alte cuvinte, scrisoarea de naturalizare.

Vom mai aștepta câte-va zile până ce tânărul meșter ne va acoperi noul chip cu ipsos. Vom sta atenți, fără să ne clintim, până ce dânsul, cu multă gingășie, va scoate depe carnea noastră o pecetie absolut exactă, irecuzabilă, de o mie de ori mai precisă decât propria-ne amintire.

*

In casa aceasta mare, a durerii, se află o odaie pe pereții căreia atârnă, cu sutele, modelele de ipsos. In încăperea asta groaznică, ar trebui să vină conducătorii lumii, spe a discuta chestiunile de pace. Pleșuve, neomenesc de palide, umbrite de colbul anilor, o mulțime de capete în ipsos imobilizează pentru totdeauna chipuri cu neputință de a se închipui vre-odată.

O seninătate turburată, totuși, se desprinde depe aceste ziduri. Uneori, toate durerile diforme par să se contopească într'o expresiune unică: surâsul divin al morții.

Dacă mai ai vre-o nădejde în lume, trebuie să pleci de-aici.

*

Puțini sunt aceia cari trebuie să pătrundă în camera măștilor. In curând toate mărturiile astea se vor irosi în praf, mai iute decât orice amintire omenească.

Sacra îndeletnicire continuă și minunea se înfăptuiește, zilnic. Grija câtorva oameni aduce mici izbânzi în fiecare zi și multe izbânzi dintr'acestea vor aduce puțină ușurare și uitare. Vremea va ști să sfințească această muncă. Nimic în tot ce realizăm în viață, nu se înfăptuește fără trecere de timp; el are binefaceri cari te fac să te gândești la Dumnezeu.

Aproape toți nenorociții de aici se vor pleca, unul câte unul să-și caute vechea lor cale și să ducă munca dârză mai departe. Vor privi lumea cu o față schematică și cu totul nouă, în care n'a rămas nimic din chipul de odinioară.

Astfel îi va salva minunea. Și, poate îi vom putea privi fără prea multă rușine.

Catastrofa minieră dela Beuthen

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)

Recenta catastrofă minieră dela Korsten-Zentrum lângă Beuthen s'a soldat cu o pierdere de nouă vieți cu toate că lucrările de salvare au scos la suprafață majoritatea lucrătorilor ocupați în galeriile subterane. Iată pe câțiva din aceștia, fericiți că pot vedea din nou lumina zilei.

Animale cari dispar.

Mijloacele noui de locomoțiune par să-l fi condamnat la o totală dispariție pe mândrul, frumosul și inteligentul animal, a cărui eleganță și chipeșie dădeau trăsurii pe care o trăgea, călărețului care îl mâna în goană, războinicului care îl struna, un farmec deosebit. Orașele, — viitoarele metropole — au stârpit aproape cu desăvârșire folosirea calului. E drept că Bucureștii mai adăpostesc ropotele și silueta lui grațioasă — și aceasta constituie una din atracțiile capitalei țării noastre — însă în toate marile centre, unde tramwayele și automobilele furnică străzile, într'un ritm sălbatic, calul nu mai are, de mult, ce căuta.

*

Trebuie totuși, să dispară animalul acesta isteț, suplu și devotat? S'ar părea că da. Din nefericire. Deși îl vedeți, în pagina de față, utilizat în armata de cavalerie — viitorul războiu aero-chimic va scădea la minimum utilizarea cailor la tunuri

(Urmează în pag. 74).

La mâncătorii de șerpi

Coasta orientală a Africei este una din regiunile cele mai misterioase din lumea întreagă. Acolo se practică încă vânzarea negrilor și locuiește acea rasă metisă, jumătate arabă, jumătate neagră, a cărei cruzime și moravuri sălbatice alcătuiesc obiectul de stupoare al călătorilor europeni. In cele ce urmează publicăm un extras din Jurnalul de călătorie **al lui Arthur Holitscher, eminentul scriitor german, pe care unii critici l-au numit «Paul Morand al Germaniei» și care a asistat la riturile mâncătorilor de șerpi.**

O curte imensă înconjurată de minuscule colibe joase. Găuri adânci duc în niște pivnițe umede și în galerii subterane. Femei cu chipul acoperit într'un văl negru stau așezate pe pragul ușilor, cari seamănă cu niște scorburi de urși, în timp ce câinii sluți, bâjbâie prin întuneric.

Un pâlc de oameni se apropie cu pași repezi, venind depe insula învecinată. Un bărbat merge înainte purtând în mână o lanternă chioară. Lumina gălbuie desenează umbre demăsurate și fugare de-alungul zidurilor. Ai spune că-i un defileu de spectri.

Lanterna e agățată de capătul unui drug de fier. Se întinde, pe jos, o rogojină lungă. Vre-o cincizeci de bărbați se așează de-o parte și de alta. Un băiețaș servește vin cald, foarte tare. Cineva vântură o cădelniță și, peste câteva clipe toată preajma se umple de un fum gros. Timp de câteva minute se mai aud șoapte și convorbiri înfiripate, dar deodată sunetul ascuțit al unui fluier domină vacarmul.

Sub efectul vinului și al alcoolului, câți-va oameni se ridică, apoi întregul grup fantastic e în picioare. Iată șefii: un diavol uriaș cu capul învelit într'un șal verde, un tânăr șeic cu chipul palid, îmbrăcat cu un burnus (manta) alb și un orb care umblă pipăind cu bățul. Ei conduc corul; ei recită și psalmodiază pe un ritm sălbatic, din ce în ce mai puternic :

«La illaha il Allah !»
«Mohammed rassul Allah!»

Cele două șiruri de bărbați se clatină și execută mișcări în cadență, accelerând jocul deșălat al șoldurilor.

Un Arab. mic de stat îmbrăcat într'un caftan albastru, unește mâinile cu disperare pe marginea rogojinei. Picioarele sale abia ating solul încât pare că planează, în timp ce trupul execută violente contorsiuni extatice. Muzica devine din ce în ce mai sălbatică: ea urcă, urlând, clamând, șuerând de-asupra capetelor.

Vorbele «La illaha il Allah» se confundă și acum, toți cei cincizeci de frenetici dansatori scot acelaș gemăt ascuțit, rugându-se și comunicând cu Dumnezeu.

«Allah !».

Apoi, consoanele cad și nu se mai aude decât un singur strigăt tărăgănat:

«Aaah !».

Expresie animalică a bucuriei și a extazului, pentru cinstirea unei divinități oribile și neînțelese!

Cei trei șefi se agită atât de tare, încât oamenii aleargă spre dânșii pentru a-i susține. Ei continuă să tremure în acelaș ritm: ai spune că sunt cuprinși de un vârtej egal.

Dar extazul acesta nu durează multă vreme. Oboseala frânge rândurile. Starea mistică începe să se irosească. Apoi, deodată, fluerul aruncă o nouă chemare, după care un alt ritual începe.

Se asvârle o sticlă la pământ și un flăcăiandru, lung și deșelat, adună sfărâmăturile și le înghite. Se aude cum dinții săi ronțăe sticla. Un alt tânăr scoate dela centură un pumnal ruginit și tocit.

Cu un gest sălbatic, el și-l împlântă în pântece, până la mâner. Apoi, ridicându-se în picioare, cu o supremă sforțare, el arată până unde a pătruns lama în carnea și pielea lui brună.

Acum începe abia ceremonialul venerat al serbării. Un Arab întinde șeicului alb un lung șarpe verde. Doi oameni țin capul și coada reptilei, care se sbate în spasme disperate. Șeicul deschide fălcile animalului și îi sfărâmă cu o piatră măseaua cu venin. Fluierul și-a oprit cântarea.

Tensiunea tăcută a așteptării face să palpite întreaga curte. Dansatorii amorțesc pe marginile rogojinei. La lumina crudă a lanternei, figura albă a șeicului se agită haotic. El învârtește șarpele de-asupra capului strângându-l cu violență. Animalul caută să scape de sub presiunea aceasta puternică... Uneori reptila pare să învingă: atunci se văd cei doi pumni albi, crispați, încercând să se apropie de-asupra turbanului. Șarpele e vânturat în gol.

Șeicul recită cu glas tare pagini din Coran. Modulațiile devin din ce în ce mai repezi, în timp ce brațele strâng tot mai dârz animalul. Din când în când, un glas din mulțime se amestecă cu psalmodia, apoi se oprește.

Șeicul ia o atitudine mai țeapănă. Inalță glasul. Mersul e drept și sigur, și cea mai mică mișcare schițată, de silueta lui albă exprimă o desprindere spirituală supranaturală.

Năpraznic, un suspin se aude în atmosferă. Mulțimea e ușurată de povara așteptării insuportabile. Șeicul a apropiat capul șarpelui de gură și l-a înghițit dintr'o singură îmbucătură... Apoi, se plimbă cu un pas regulat, mestecând... Trupul animalului care atârnă, pare o bucată de lemn în zig-zag. In locul capului, nu a mai rămas decât o informă rană roșie.

Șeicul face, astfel, de patru-cinci ori înconjurul rogojinei. Apoi, duce din nou la gură trupul însângerat, înghițind o nouă bucată. Farmecul s'a frânt. Spectatorii vin pe rând să-și ceară... porția. Șeicul le întinde bucăți mici, precum preotul pâinea sfințită... Ceremonia a luat sfârșit.

Credincioșii se risipesc în noapte. Ei duc mâinile la frunte, în semn de salut, apoi, în satul adormit se aud ultimele ecouri ale pașilor îndepărtați.

Coafura modernă

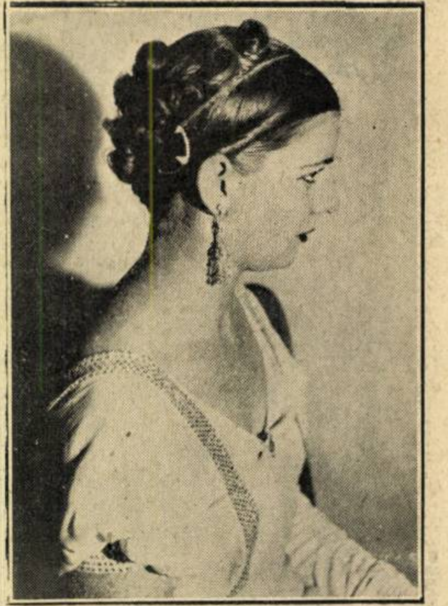

(Foto-exclusivitate Keystone)

La un recent congres al coaforilor de dame ținut în America, maeștrii din toată lumea au ales drept model pentru toaletele de seară, coafura de mai sus.

De gustibus...

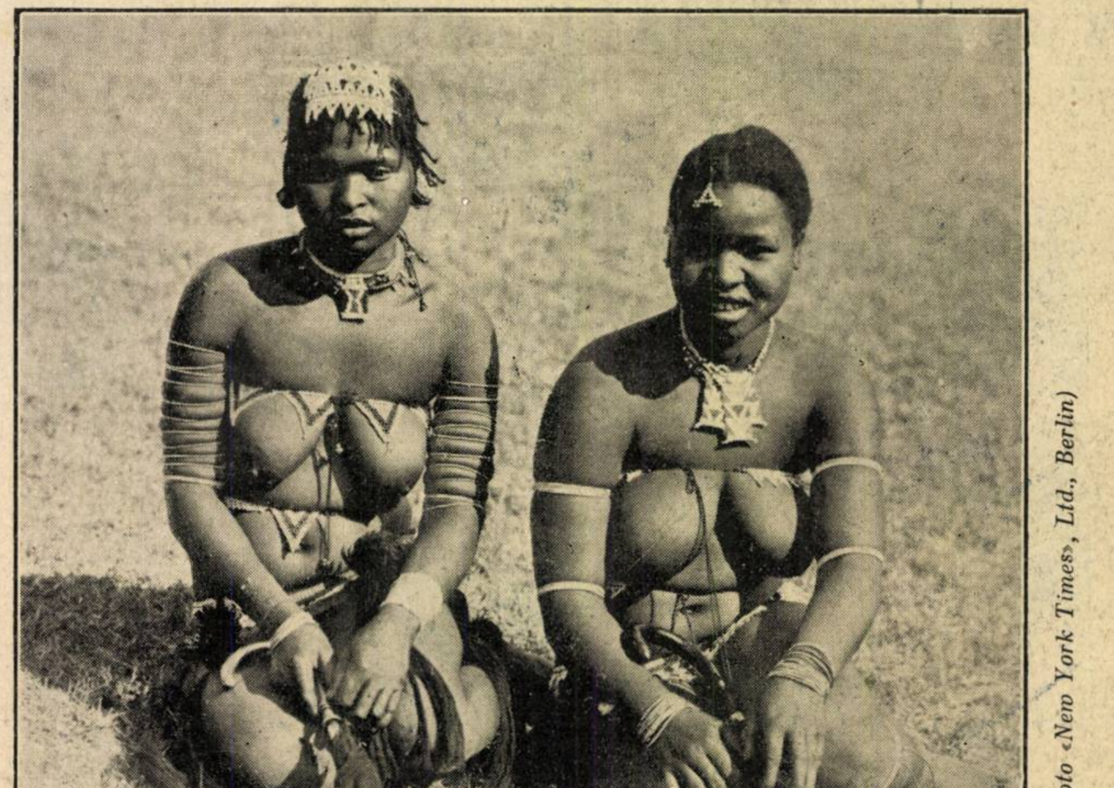

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)

Iată aci două fete de Zuluși, considerate în țara lor, drept frumuseți răpitoare. Nu e vorbă, ar avea și dreptul, căci au fost alese la un concurs la care au participat nu mai puțin de 500 «frumuseți» indigene. Premiul, care li s'a acordat, a fost câte o umbrelă, care se pare că reprezintă suprema eleganță în țara lor.

SPORT

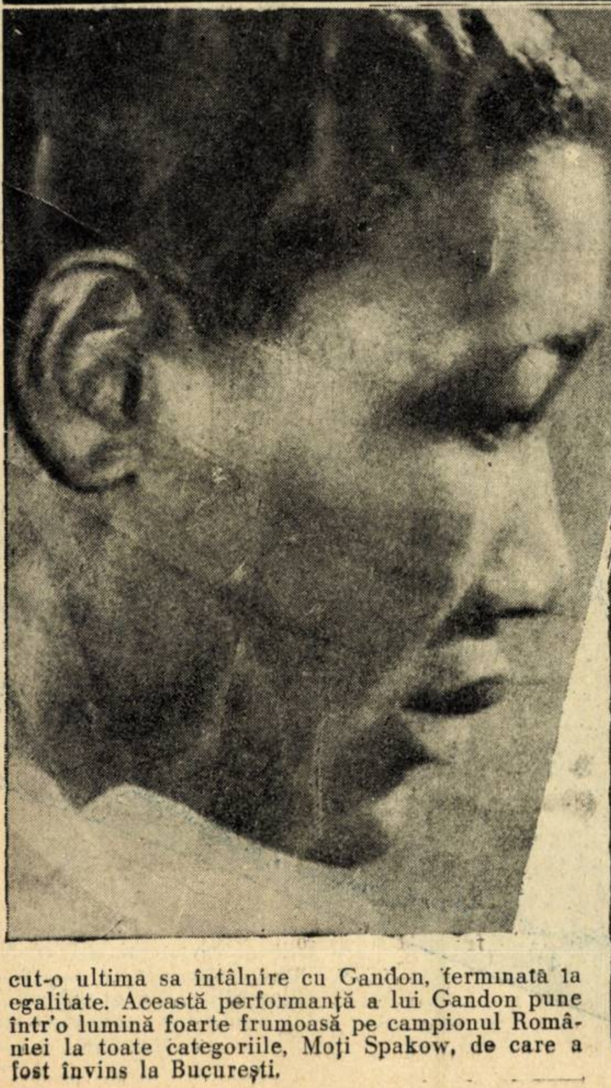

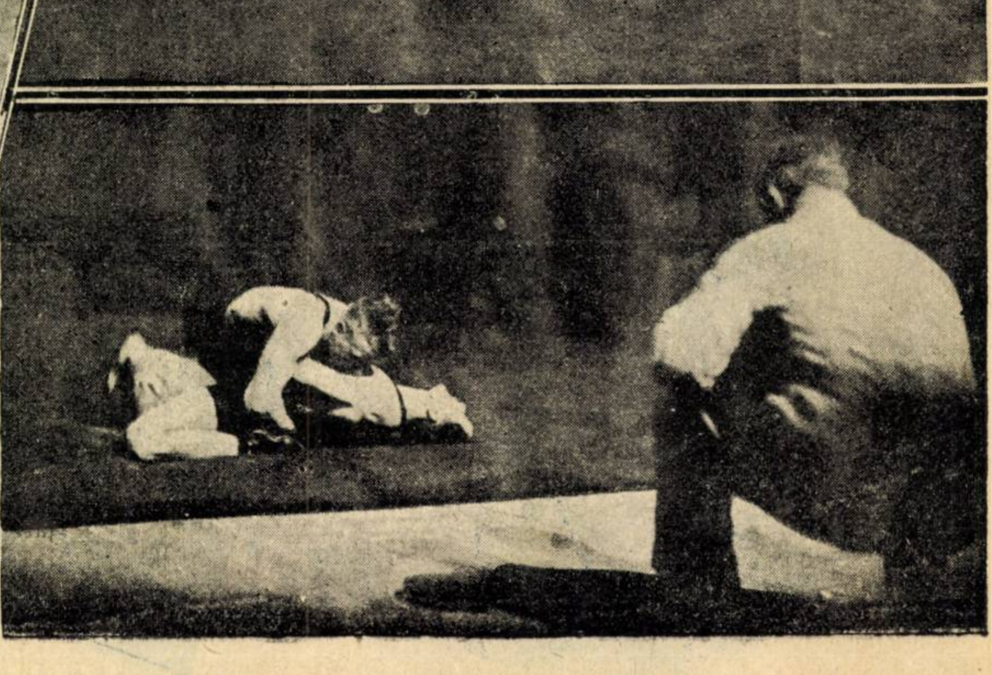

Ați văzut desigur în jurnalele sonore proectate pe ecranele Capitalei, fragmente de luptă liberă între faimosul luptător grec Jim Londos și diferiți adversari americani. Nu v'au trecut fiorii, urmărind lupta acerbă, aproape sălbatică, între doi oameni, gata să-și frângă membrele, să-și sucească gâtul sau să-și scoată ochii, numai și numai pentru câștigarea unei victorii? Aceasta este lupta liberă, unul din spectacolele cele mai gustate în Statele Unite și care reușește să adune în stadioane, zeci de mii de spectatori. Adversarii nu au a ține seamă de îngrădirea nici unui fel de regulament. Nimeni nu-i oprește dela cele mai brutale lovituri și publicul care plătește în dolari favoarea de a asista la astfel de întreceri, aplaudă, încurajează și ovaționează pe luptătorul favorit.

Pe vremuri, sportul acesta, brutal dar spectaculos, era în mare stimă și în București. O seamă de luptători de mare talent au reușit, în vremurile bune în care belșugul cerea divertismente și emoții să atragă la Circul Sidoli mii de spectatori din toate colțurile Capitalei. Cu vremea însă, calitatea luptelor a scăzut, majoritatea întâlnirilor fiind aranjate. Publicul devenit cunoscător, s'a desgustat și a început să ocolească Circul, pe care astăzi nu-l mai scoate din amorțeală decât unele anemice reuniuni de box.

Clișeele noastre reprezintă patru faze caracteristice ale unei lupte libere în America. In primul, vedem zvâcnirea formidabilă a unuia din adversari, gata să fie pus cu umerii la pământ. In al doilea, unul din luptători și-a prins adversarul de șolduri pentru a-l putea arunca cu putere la pământ. In clișeele următoare, vedem două figuri interesante ale acelciași lupte.

Clișeul din stânga reprezintă pe excepționalul boxeur negru, Tarante, care dela venirea sa în Europa a reușit să-și knock-outeze aproape totalitatea adversarilor.

Ca boxeur de culoare neagră, Tarante și-a văzut cariera periclitată în Statele Unite ale democrației complete, unde albii au preponderență în toate domeniile de activitate. Dotat cu calități extraordinare acest boxeur ar fi vegetat cine știe câtă vreme până să fi avut posibilitatea să-și pună în valoare aceste calități. Venit în Europa și condus de un manager priceput, Tarante a reușit să se impună imediat după prima sa apariție pe ring. La Paris a reușit chiar să se așeze în locul de frunte, terminând înainte de limită cu toți adversarii ce i-au fost opuși. Excepție dela regula generală a făcut-o ultima sa întâlnire cu Gandon, terminată la egalitate. Această performanță a lui Gandon pune într'o lumină foarte frumoasă pe campionul României la toate categoriile, Moți Spakow, de care a fost învins la București.

ULTIMELE EVENIME

1. D-l Ghica ministrul nostru de Externe la Varşovia, înaintea tratativelor dela Riga. (Dela stânga la dreapta: d-l Bilciurescu, ministrul României la Varşovia, prinţul Ghica, d-l Zaleski şi contele Szembek, ministrul Poloniei la Bucureşti). — 2. Prinţul Umberto de Piemont, moştenitorul coroanei Italiei, vizitând uzina naţională pentru imprimarea timbrelor poştale. — 3. Regina Sofia a Greciei a murit zilele acestea la Frankfurt, în vârstă de 61 ani. — 4. André Maginot fostul ministru de războiu al Franţei, pe catafalc. — 5. Funeraliile solemne ale lui Maginot. Membrii guvernului Laval precum şi cele mai înalte personalităţi militare franceze, intră în curtea Domului Invalizilor, pentru a asista la oficierea slujbei religioase. — 6. Urmat de o mulţime imensă şi într'un cadru impunător, carul funebru al fostului ministru francez

4

1

5

2

3

6

ţiţie al României, d-l dr. Valer
tului C. Hamangiu. — 10. Mar
Churchill, care a suferit, deu
la New-York, părăseşte sanat
încă bandajat şi e tra

ENTE ALE SĂPTĂMÂNII

al armatei trece prin faţa Camerei Deputaţilor. — 7. Prinţul moştenitor al Etiopiei. Asfan Messan, care a întreprins o călătorie oficială în Europa, însoţit de o numeroasă suită, a fost primit la Paris de către d-l Paul Doumer, preşedintele republicei franceze. Fotografia îl arată pe prinţul Asfan ieşind din Palatul Elysée având în stânga pe d-l Becq de Fouquière, şeful protocolului. — 8. Expoziţie regală în hall-ul Teatrului Ventura. Ex-regina Elisabeta a Greciei şi Arhiducesa Ileana au deschis o expoziţie de lucrări originale: tabloul de faţă, intitulat «Icoană şi crini», este o pânză în uleiu, lucrată de regina Elisabeta. — 9. Noul ministru de Jus-

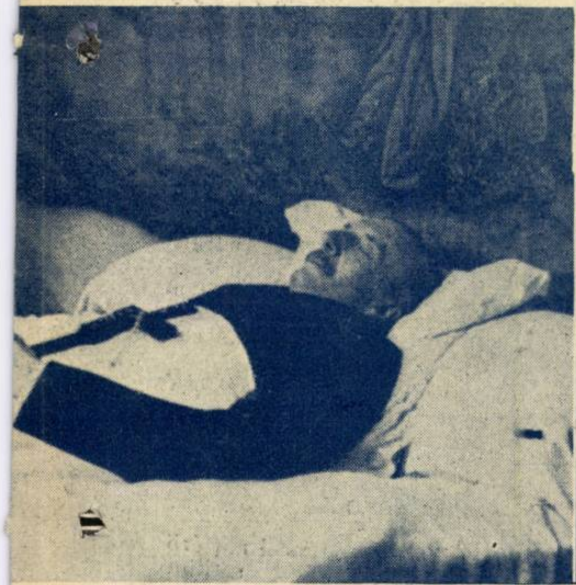

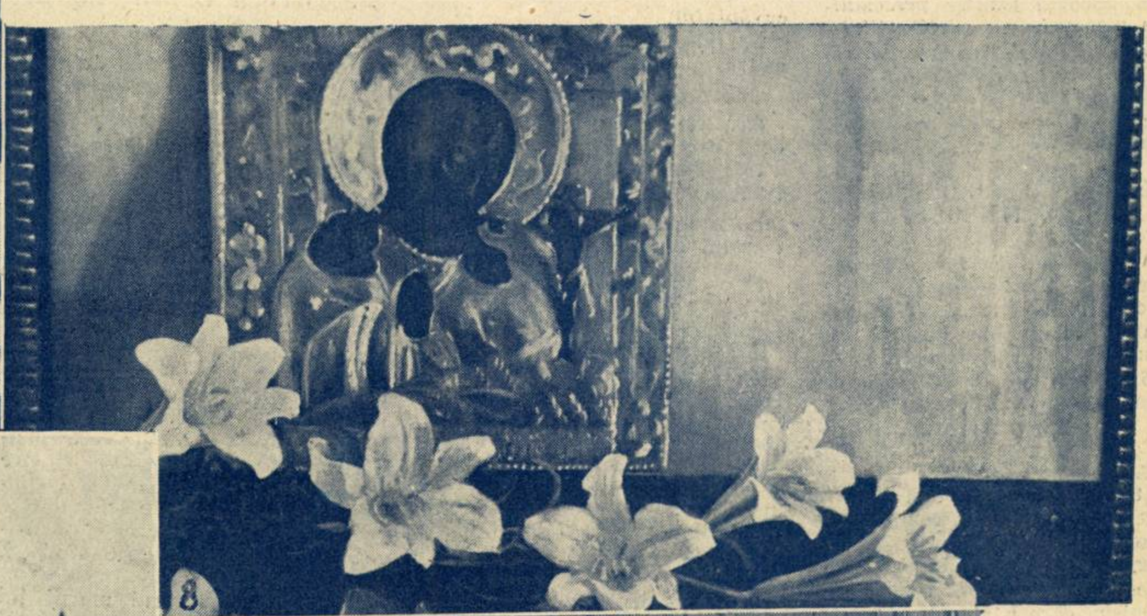

8

9

7

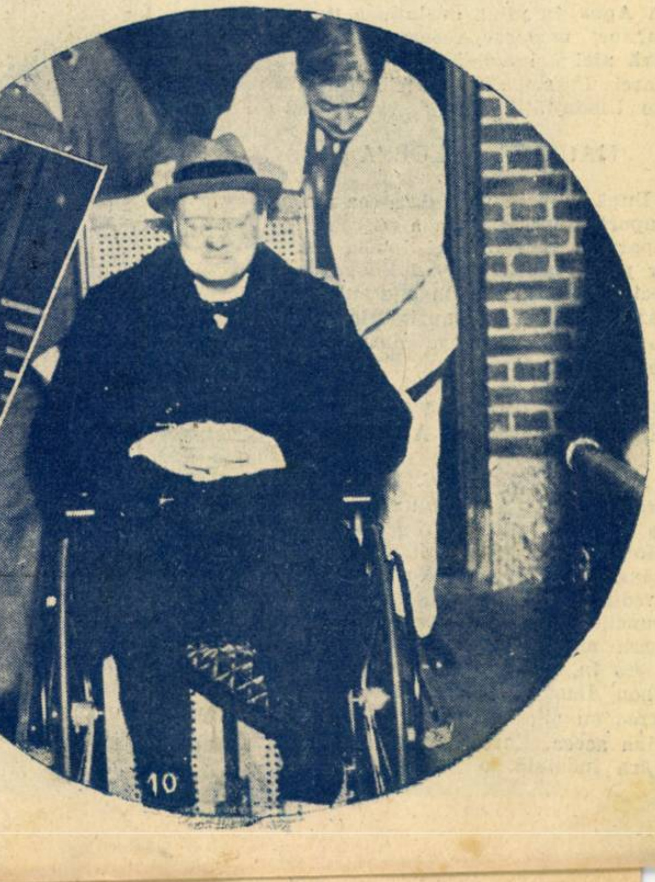

10

Popp, care a luat locul deceda-
le om de Stat englez, Winston
ăzi, un accident de automobil
riul Lenox Hill. Capul îi este
isportat într'un cărucior.

au fost după dv. evenimentele cele mai importante din istoria universală

Ziarul berlinez 8 Uhr. Abendblatt *a făcut, de curând, o curioasă anchetă printre personalităţile marcante ale vieţii ştiinţifice şi artistice internaţionale, cărora le-a cerut să indice datele pe cari le socot a fi cele mai importante din istoria universală. Iată câteva din răspunsurile primite:*

H. G. WELLS, ILUSTRUL SCRIITOR ENGLEZ

323 înainte de Isus Cristos. Moartea lui Alexandru cel Mare. Cariera lui marchează o răspântie a istoriei, iar moartea lui prematură a fost o catastrofă.

146 înainte de Christos. Distrugerea definitivă a Carthaginei.

44 în. Cristos. Moartea lui Cezar.

476. Sosirea lui Odoacru în Italia. Sec. IV şi V ale erei noastre marchează prăbuşirea completă a imperiului latin.

632. Moartea lui Mahomed. O lume extra-europeană a ieşit din islamism, care a atacat, cu o teribilă violenţă, creştinismul din Orient.

800. Incoronarea lui Carol Magnul la Roma.

1095. Urban II proclamă prima cruciadă.

1250. Moartea lui Frederic II.

1415. Conciliul dela Constanţa condamnă pe Jean Huss la arderea pe rug.

1492. Descoperirea Americii de către Cristofor Columb.

1558. Moartea lui Carol Quintul. Data aceasta poate marca sciziunea în sânul Europei latine şi a creştinismului. Ea îl leagă pe Carol Quintul de Luther şi Francisc I. In jurul ei se grupează întreaga istorie a Reformei.

1648. Tratatul din Westfalia.

1776. Declaraţia independenţei Statelor-Unite.

1917. Cele două revoluţii ruseşti. Data aceasta este perechea lui 1789. (Revoluţia Franceză N. R.) Aici e vorba de Răsărit după Apus, în plină evoluţie a timpurilor moderne, ceeace va duce fără nici o îndoială la creiarea marei *Cosmopolis*, Statele Unite ale Umanităţii.

MAURICE DEKOBRA

După părerea mea, data cea mai importantă este aceia a născocirii tiparului, căci fără el lumea nu ar putea număra 500 milioane de lectori civilizaţi, cum e cazul astăzi. După mine imprimeria este cea mai uimitoare dintre toate invenţiunile.

HENDRIK WILLAM VAN LOON, CELEBRU ISTORIC AMERICAN

2200 înainte de I. C. Promulgarea codului lui Hammurabi, regele Babilonului. Fără acest cod, Moise nu ar fi fost în stare, cu două secole mai târziu, să dea credincioşilor săi cele zece porunci, cari alcătuiesc, oarecum baza moralei occidentale.

490 în. I. C. Lupta dela Marathon. Dacă un singur detaşament grec nu şi-ar fi făcut datoria în ziua aceea, Europa ar fi devenit, fără îndoială, o provincie asiatică, iar astăzi nu am avea Europa — bătrânul şi mândrul focar de cultură — în sensul modern al cuvântului.

323 în. I. C. Moartea lui Alexandru.

Naşterea lui Cristos

622. Egira, fuga lui Mahomed dela Mecca la Medina.

1354. Prima întrebuinţare a prafului de puşcă.

1517. Luther bravează puterea clerului din Roma.

1683. Eliberarea Vienei, asediată de Turci.

1769. Hames Watt obţine un brevet pentru maşina lui cu vapori.

1791. Moartea lui Mirabeau.

1917. Căderea guvernului Kerensky. Pentru noi, nu există altă dată mai funestă în istorie. Căci bolşevismul a liberat Asia şi Africa de sub tutela europeană. Un lucru de care fiecare dintre noi se va resimţi mai curând ori mai târziu în viaţa şi punga noastră.

PROFESORUL A. M. LOW, VESTIT FIZICIAN MONDIAL

Datele cele mai însemnate ale istoriei universale sunt creşterea confortului material şi repeziciunea transporturilor cari influenţează în modul cel mai profund, viaţa particulară a oamenilor. Iată dece socot că data *naşterii lui Faraday* trebuie considerată ca cea mai importantă din istorie.

SIR OLIVER LODGE, ERUDIT ENGLEZ

După opinia generală, data care începe era noastră este cel mai însemnat eveniment al istoriei universale.

SIR JOSIAH STAMZ, MEMBRU IN COMITETUL DE DIRECŢIE AL BĂNCII ANGLIEI

Abstracţie făcând de naşterea lui Crist, consider ivirea lui Copernic şi a lui Darwin ca datele cele mai importante ale istoriei universale.

BERNARD SHAW

26 Iulie 1856. In faţa mirării anchetatorului care îi ceru semnificaţia acestei alegeri, spiritualul dramaturg şi romancier răspunse: «O să cercetaţi dvs. singur. La revedere!»

George Bernard Shaw s'a născut la 26 Iulie 1856...

Centenarele din 1932

Am păşit pragul anului 1932. El ne aduce în materie de centenare ale personagiilor ilustre câteva prilejuri de pioase comemorări, cari se cuvin semnalate:

Februarie: naşterea lui Washington (22 Februarie 1732). E deci un bicentenar.

Martie: centenarul morţii lui Goethe, bicentenarul naşterii lui Haydn.

Maiu: centenarul morţii lui Cuvier.

Iulie: centenarul morţii «Puiului de Vultur» **(L'Aiglon,** fiul lui Napoleon, Duce de Reichstadt).

Septembrie: centenarul morţii lui Walter Scott.

Decembrie: centenarul naşterii lui Bjoernson, marele scriitor norvegian.

Etc.

Printre evenimentele de acum un veac, un jurnal englez ne aminteşte alegerea prinţului Otto de Bavaria pe tronul Greciei, o gravă erupţiune a Etnei, triumful definitiv al peniţelor de oţel asupra penelor de gâscă (într'adevăr e un eveniment...) şi apoi o mare panică financiară în Statele Unite, însoţită de crahul a 56 bănci. Dacă 1932 nu ar fi cunoscut crahul a 2432 bănci americane, s'ar fi putut spune că istoria se repetă aidoma...

Vindecări cu unde ultrascurte

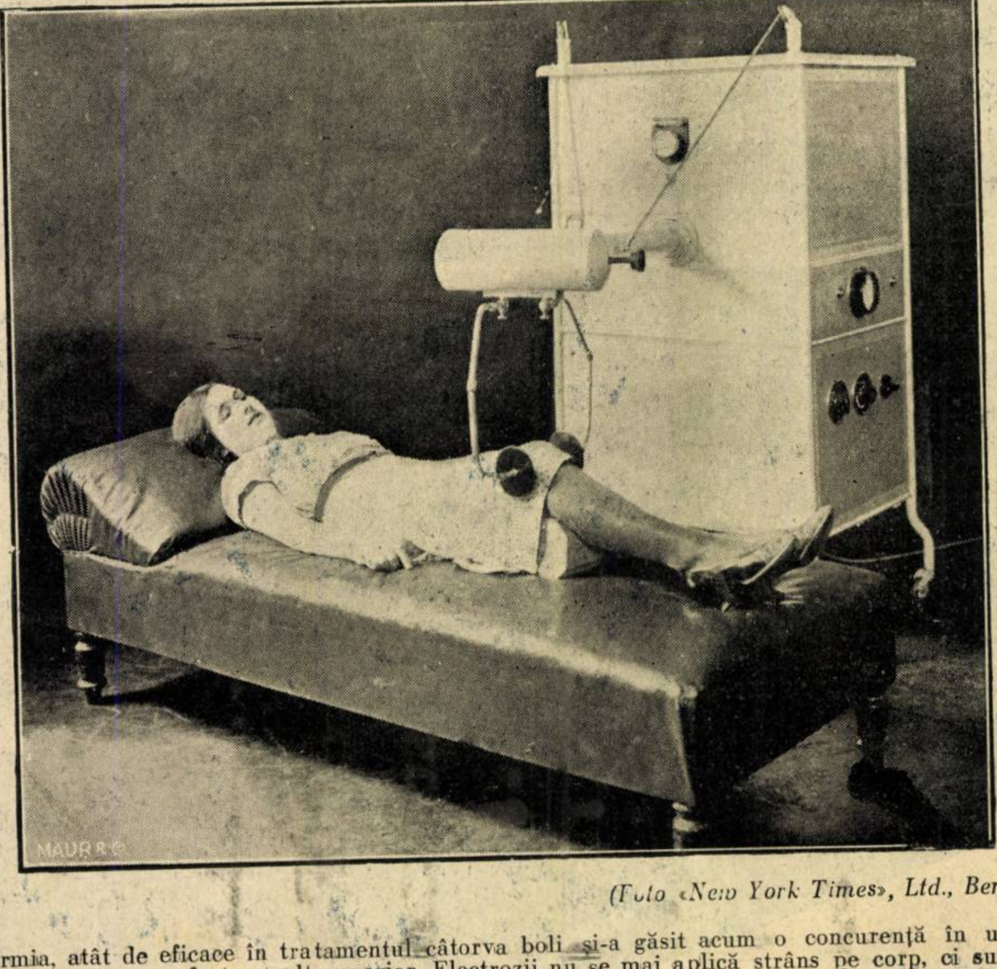

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)

Diatermia, atât de eficace în tratamentul câtorva boli şi-a găsit acum o concurenţă în undele ultrascurte, al căror efect e mult superior. Electrozii nu se mai aplică strâns pe corp, ci sunt ţinuţi la o mică distanţă spre a forma un strat de aer între corp şi electrozi, de unde rezultă faptul curios că forţa stratului de aer creşte în raport cu efectul undelor emise. Vedem mai sus un aparat terapeutic de unde ultrascurte.